

Pappers

de Balears

► Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i de Catalunya • 3a. època • núm. 116 Abril 2010 • 0,50 euros • www.cgtbalears.org • www.cgtcatalunya.cat

D'UN ESPURNEIG D'AIRE A L'ANIMA

Catalunya

Organ d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears • 8a. època • Abril 2010 • núm. 116 • 0,50 euros • www.cgtcatalunya.cat

www.cgtbalears.org

D'UN ESPURNEIG D'AIRE A L'ÀNIMA

Disseny: Xec Florit Nin

> ON ENS TROBEM?...

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca

Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592 menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia

Rambla Sant Isidre, 15, 1r - 08700 Igualada. Tel. i fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat

Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus baixc-p@cgtcatalunya.cat Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat

Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerc, 5. 08840 Viladecans

cgt.viladecans@yahoo.es Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès

Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell Tel. i fax 977660932 cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord

Alfons XII, 109, 08912 Badalona cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès

Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat Tel. i fax 938934261

Maresme

Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental

Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona

Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a 17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat Tel. 972231034 Fax 972231219

Ponent

Av. Catalunya, 2, 8è. 25002 Lleida lleida@cgtcatalunya.cat Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona

Rambra Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona cgttarragona@cgtcatalunya.cat Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona

Via Laietana, 18, 9è. 08003 Barcelona fbcn@cgtbarcelona.org Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga

del Balç 4 baixos. sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa

Circumval·lació, 77, 2n. 08240 Manresa manre@cgtcatalunya.cat / Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí

Colom, 3-5. 08191 Rubí. frcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell

Unió, 59. 08201 Sabadell - cgt_sabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa

Ramon Llull, 130-136. 08224 Terrassa cgtterrasa-sall@gmail.com Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès

Pedrisos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès cgt.castellar-v@terra.es, tel./fax 93 714 21 21

Sallent

Clos, 5, 08650 Sallent sallent@cgtcatalunya.cat Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

10 d'abril a Sabadell: una aposta per la lluita i la mobilització

Han transcorregut molts mesos des que "oficialment" entréssim en període de crisi, que ha suposat una nova volta de rosca a l'exploració de la classe treballadora.

La patronal, amb la complicitat de governs i cúpules sindicals dels sindicats pactistes, ha assolit resoldre magníficament bé el "fracàs" capitalista. Així, hem vist que s'han apoderat dels diners públics en milers de milions d'euros, han enviat a l'atur a milions de persones, s'utilitzen els Expedients de Regulació d'Ocupació per a seguir guanyant diners, s'aprovarà una nova reforma laboral en la qual l'acomodament resulta gratis, es reduïxen les cotitzacions a la seguretat social, es congelen i fins i tot reduïxen els salaris d'empleades i empleats públics i resta de treballadors o s'augmenta l'IVA com impost directe sense cap tipus de mesura fiscal progressiva perquè paguin més els que més tenen.

La resposta de CGT sempre ha estat i serà la defensa dels drets i llibertats de la classe treballadora. Una lluita frontal contra la pèrdua d'ocupació, negativa radical a la signatura de ERO temporals o d'extinció, reduir la jornada laboral sense reduir el sou, negar-se a les hores extraordinàries, repartir el treball per a treballar tots, repartir la riquesa ja que l'hem creat entre tots, sense repartir la misèria ni acceptar cap almoïna de 420 euros, exigir serveis públics i socials gra-

tius, associacions i moviments socials, tornem a sortir al carrer con-

tius, associacions i moviments socials, tornem a sortir al carrer contra l'atur, la precarietat i l'exclusió social.

Agurrelj

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana** (Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T., Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Josep Torres. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Didac Piñero, Jaume Fortuño, Carlu Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. Informàtica: Germán 'Mozer'. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimercres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat. **Redacció i subscripcions a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: jtorres@cgt-balears.org. **Web revista:** www.revistacatalunya.cat *No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.*

Drets dels subscriptors:

D'acord amb la **Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal** la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447, jtorres@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya" Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
 - Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
 - No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
 - Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
 Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
 Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

Aquest número s'ha tancat el dilluns 15 de març de 2010

"La meua llibertat, per alguns dels qui m'envoltaven havia de ser, en particular, la llibertat sexual. La llibertat sexual amb ells, pel que, en negar-m'hi deixaven de considerar-me una dona lliure!"

"Entre el sol i la tempesta"
de Sara Berenguer

REPORTATGE

Aquesta dictadura 'vergonyosa' no pot tolerar, per a perpetuar-se, el menor conflicte organitzat

A Algèria més que en altres llocs, ser sindicalista és avui un combat en tot moment

Entre la repressió i les manipulacions

El valent combat dels sindicats autònoms algerians

Comitè internacional de suport al sindicalisme autònom algerià (CISA)

La defensa dels drets dels treballadors no és enlloc una tasca fàcil. Però a Algèria més que en altres llocs, ser sindicalista és avui un combat en tot moment. Les disposicions de l'estat d'excepció en vigor des del cop d'estat de gener de 1992 i la interrupció de les eleccions legislatives compliquen molt seriosament l'acció diària dels autèntics sindicalistes membres dels diferents "sindicats autònoms" de la funció pública. Aquests van aparèixer a principis dels anys noranta - aprofitant una breu obertura democràtica - per a defensar els interessos dels funcionaris, paper que ja no garantia des de feia molt temps l'únic sindicat UGTA (Unió General dels Treballadors Algerians), convertit des de 1963 en un simple mecanisme del règim.

Ser sindicalista a Algèria

A l'Algèria dels anys 2000, animar un sindicat autònom, consisteix tant a defensar als treballadors com a esquivar les maniobres incessants de desestabilització, d'infiltració i de corrupció del poder - que els tolera sense reconèixer-los oficialment. Les organitzacions sindicals independents, al rebutjar tota submissió que no sigui als seus afiliats, són l'objectiu principal de l'acció dels serveis de la policia política de l'exèrcit, el DRS. (Departament de Informació i Seguretat, antiga Seguretat militar).

Vinguts a cobrir l'absència total de representació dels treballadors, els sindicats autònoms són des de la seva creació l'objectiu permanent d'accions d'intimidació, de divisió de les seves files i corrupció dels seus dirigents, amb l'objectiu d'eliminar tota forma d'expressió reivindicativa. En efecte, el manteniment de l'ordre polític passa per la desactivació de tots els conflictes i el vassallatge de tots els que pretenen plantejar-se com interlocutors responsables. El plantejament és constant a partir dels primers dies de la independència.

És significatiu, precisament, en referència a això observar que el primer congrés de la UGTA, al gener de 1963, va ser la primera víctima d'aquesta estratègia de submissió regulada de tots els protagonistes socials. Es va detindre als delegats al congrés per a permetre a individus que depenien dels aparells de la seguretat mantenir el congrés en el seu lloc i "triar" una Direcció escollida pel poder. Cap estructura ha d'existir fora de les que estan al servei del règim. Com va ocórrer després de la independència, l'eliminació del camp social de tota organització autònoma en relació

amb poder real, és a dir, els caps del DRS, és la preocupació constant dels dirigents algerians des del final del breu període d'obertura democràtica entre novembre de 1988 i juny de 1991. El sistema polític algerià, després d'una façana institucional destinada al consum extern, és una dictadura que té com palanques exclusives els ingressos petrolífers i un aparell repressiu omnipresent

Una dictadura encoberta

Aquesta dictadura militar-policial es camufla darrere d'institucions que, des de la justícia al Parlament passant pel president de la República, tenen una existència formal però que no són enlloc ni en cap moment quadres d'autoritat efectiva ni centres de regulació política. Aquestes institucions sense subs-

tància, animades malament que bé per un personal cooptat, no són en definitiva més que les corretges de transmissió de les directives que emanen del grup efectivament dirigent.

Sortides d'eleccions fraudulentament posades en escena, les institucions podrides no deuen la seva existència més que a la necessitat d'ajustar-se al model que tranquil·litza als Occidentals, principals socis estrangers, preocupats per un mínim de formalisme. De fet, la gestió del país està entre les mans d'un grup d'individus en el cim dels aparells de la seguretat, que no apareixen sobre l'escena política oficial i no rendeixen comptes a ningú.

Aquesta dictadura "vergonyosa" no pot tolerar, per a perpetuar-se, el menor conflicte organitzat. La perpetuïtat d'aquest ordre es basa

doncs en un control social puntillós, prohibint l'aparició de tota expressió lliure i tota organització susceptible de posar-lo en qüestió.

Els sindicats autònoms davant la repressió

Avui, en un país que es vanagloria de la seva salut financera, exclusivament deguda als ingressos petrolífers, la meitat de la població viu per sota del llindar de la pobresa. Els negocis de les clientele del règim i la corrupció al més alt nivell de les jerarquies de poder són facilitades per la debilitat de les estructures de l'Estat i el desordre mantingut pels mateixos que dirigeixen l'aparell repressiu.

L'ajustament estructural i la pressió sobre els salaris han copejat com un fuet als funcionaris de tots els sectors i als treballadors en general. L'educació i la salut han pagat, en

particular, a un fort preu la teràpia a curt termini i globalment ineficaç del FMI. Aquesta reculada social és avui solament combatuda pels sindicats autònoms.

La UGTA, antiga organització de masses del partit únic, sotmesa a un règim pretorià a partir dels primers dies de la independència per la policia política, no és més que un instrument, completament desacreditat, de control social. Privada de tota representativitat, dirigida per homes notòriament implicats en escàndols financers, la vella central és l'ombra espectral del sindicat fundat el 24 de febrer de 1956 per Aïssat Idir. La UGTA, únic sindicat del món que ha aprovat un programa d'ajustament estructural del FMI, no és més que una sigla convenient convocada pel govern per a figurar la il·lusòria "adhesió de les classes treballadores" a les gesticulacions d'una "Algèria Potemkin" que oculta cada vegada més difícilment la realitat de la dictadura. Les seccions combatives que subsisteixen encara són laminades per les cokes de la direcció nacional de la UGTA, que les afebleixen privant-les de la protecció sindical i els ofereixen com víctimes expiatòries a l'administració.

Els sindicats autònoms són avui les úniques organitzacions que defensen als treballadors i les úniques que escapen a la influència de la policia política. Els moviments socials en la funció pública han demostrat la capacitat de mobilització dels sindicats lliures i mostrat els límits de la capacitat d'intimidació de la policia política. Detencions arbitràries, detencions preventives il·legals de militants sindicals alternen amb els tancaments de locals, totes les formes de fustigació i assetjament.

Mètodes provats per a esterilitzar el camp polític

Des dels anys noranta, el DRS desplega en efecte enfront dels sindicats autònoms tot un ventall de tècniques de manipulació aplicades a partir de 1962 per a esterilitzar el camp polític, i renovades després del tancament del "parèntesi democràtic" de 1989-1991. Els partits l'avors legalitzats i que tenien encara una base real i una Direcció independent del poder, han estat sistemàticament l'objecte de maniobres de divisió interna. Davant aquest tipus de maniobres, en una situació d'estat d'excepció estructural i de omnipotència de la policia política, tot recurs a la justícia està condemnat inevitablement al fracàs.

En l'organització política algeriana, la justícia no és una institució, és solament un aparell que obeeix. I el paisatge es modela així: nombroses organitzacions artificials - partits, sindicats, associacions -, sense base ni programa creïbles, ocupen el terreny mediàtic quan la necessitat d'una agitació política és detectada pel sistema. S'ha vist clar en ocasió de les eleccions presidencials, quan

estructures virtuals són fugaçment restablertes per a servir de valedors i ocupar el paper d'una oposició de pura figuració.

L'organització de la confusió: la "clonació"

Enfront dels sindicats autònoms, aquests mètodes han estat utilitzats fins a la náusea pel DRS. Detencions arbitràries succeeixen a les suspensions de salaris, als ascensos bloquejats, a les expulsions injustificades. L'arsenal de fustigacions, vexacions, brutalitats i manipulacions policials és mobilitzat totalment. Amb una predilecció per allò que els militants sindicals han cridat la "clonació". Una maniobra destinada a suscitar la confusió en les bases duplicant a una organització jutjada indesitjable. El plantejament és simple: es tracta de crear en l'interior dels sindicats realment autònoms una "dissidència" que desembocarà ràpidament en una escisió, manipulant als militants més oportunistes o els més fràgils, amb la tècnica del pal i la pastanaga o, circumstancialment, pel xantatge exercit pels "xivatos".

Si la dissidència en les organitzacions sindicals autònomes és un fenomen conegut i tingut en compte en les seves pràctiques i estratègies, canvia de naturalesa quan és instrumentalitzada amb l'objectiu de destruir tota línia sindical i tota autonomia. En efecte, la pràctica generalment utilitzada és fer creure que alguns militants no estan ja d'acord amb la pretesa "radicalitat" (o de vegades, al revés, la pretesa "tebiesa") del seu sindicat i decideixen fins a cert punt corregir el rumb practicant una "rectificació" - la famosa "tas' hihiya".

L'únic objectiu consistirà a posar en escena a una nova organització clon de l'original i amatent realment a tots els compromisos amb el règim, fins i tot escenificant iniciatives "ultrarradicals" però absurdes i dedicades al fracàs, altra manera d'a-

feblir la voluntat col·lectiva de reivindicació. Per a ser eficaç, aquesta pràctica exigeix que la nova Direcció es presenti com resultant d'un nou congrés, per a instal·lar la confusió entre els afiliats i fins i tot entre els analistes, ja que, després de l'escissió de facto, dos sindicats duen el mateix nom (o tot just diferent en alguns casos).

El mètode es va aplicar al SNAPAP (Sindicat nacional autònom del personal de l'Administració pública) al maig de 2004 - després d'una primera temptativa del mateix ordre al febrer de 2002, però que va fracassar -, havent-se negat els seus dirigents a donar suport la candidatura d'Abdelaziz Bouteflika a les eleccions presidencials d'abril: un "dissident" aïllat va organitzar un congrés que es va beneficiar del suport actiu de l'administració. Aquest SNAPAP-bis immediatament va rebre una subvenció, mentre que el SNAPAP autèntic solament va tenir dret a ridículs suports conjunturals de les autoritats públiques. Amb menyspreu de tota llei i de la realitat de fet, la justícia va assignar al SNAPAP-bis el petit apartament (amb tota la documentació i el material que estava emmagatzemat allí) que servia de seu al sindicat. L'expulsió manu militari dels inquilins legítims es va efectuar amb brutalitat i sense cap recurs possible.

El CNAPEST (Consell Nacional Autònom de Professors de l'Ensenyament Secundari i Tècnic) va sofrir la mateixa maniobra. Actiu des de principis dels anys 2000, el CNAPEST va obtenir la seva autorització el 10 de juliol de 2007, gairebé al mateix temps que el seu clon, el "SNAPEST" (els suposats dissidents en efecte -després de vacil·lacions degudes a l'adopció tardana d'una "estratègia"- han lleugerament modificat el nom de l'organització). I el mateix va passar amb el CNES (Consell nacional d'ensenyament superior) amb la

creació del CNES-bis o amb el SNTE (Sindicat nacional de treballadors de l'educació) amb el seu clon el SNTE-bis.

La clonació afecta fins i tot a les reagrupacions de sindicats autònoms. Creada a l'abril de 2006, la Intersindical de la Funció Pública (IAFP), reunint als autèntics sindicats autònoms, es va veure immediatament duplicada per un clon denominat "Coordinació dels Sindicats de la Funció Pública". Altres sindicats autònoms, com el dels pilots de línia per exemple, existeixen teòricament però no tenen una activitat sobre el terreny. Per a aquesta categoria, el DRS no jutja útil crear clons. I es podrien així multiplicar els exemples. Per a aclarir al lector, ens ha semblat important establir una "taula de correspondència" entre els veritables sindicats autònoms i els seus clons, segons la informació de la qual el CISA ha pogut tenir coneixement. Totes aquestes maniobres es beneficien del suport automàtic del Ministeri de Treball, encarregat en principi de vetllar pel compliment de la reglamentació quant al lliure exercici del dret sindical. Aquest Ministeri està dirigit des de juny de 2002 pel mateix individu, Tayeb Louh, ell mateix antic sindicalista autònom. La carrera de Tayeb Louh és reveladora de les estratègies anti-sindicals del DRS. Magistrat, Tayeb Louh havia estat un dels fundadors en 1993 d'un sindicat autònom dels magistrats (Sindicat Nacional de la Magistratura), que havia estat objecte d'assetjaments, va ser protagonista d'una "rectificació" en bona i deguda forma. És amb sorpresa que els sindicalistes s'assabenten del nomenament en qualitat de Ministre de Treball d'aquest trànsfuga de les lluites socials. Sense sorpresa, constaten després que el Ministre convertit es lliura amb constància a les pràctiques de les quals havia estat un temps víctima.

Així doncs, cada vegada que es crea un clon a iniciativa del DRS, el Ministeri de Treball rebutja intervenir per a clarificar la situació. Per a rematar la feina, altres instàncies oficials -però en cap cas habilitades a intervenir en matèria sindical- s'encarreguen de designar el "bon" sindicat, aquell amb el qual totes les autoritats han de cooperar, el que suposa l'exclusió del que no ha estat designat. Quant a les decisions de la justícia, òbviament són avantatjoses sempre per als clons.

L'imperatiu de la solidaritat

Aquestes pràctiques no tenen la mateixa influència sobre tots els treballadors. Ja que si per als més compromesos d'ells el que està en joc queda clar i identificats els protagonistes, per a uns altres, mentre per prudència no es produeix un aclariment, el poder i els seus ressorts mediàtics intenten permanentment desacreditar al veritable sindicat presentant el conflicte entre aquest i el seu clon com l'expressió d'una lluita per la butaca. A més, per a molts treballadors, el compromís amb un sindicat no suposava l'assumir riscos tan importants (oposar-se al DRS), el que ha contribuït a allunyar a nombrosos treballadors de les lluites sindicals.

En aquestes condicions, la determinació i la perseverança dels militants dels autèntics sindicats autònoms són que més respectables. Amb valor, lluiten des de fa anys contra el deteriorament creixent de les condicions de vida i dels salaris dels treballadors algerians i les maniobres de desintegració de les seves organitzacions sindicals representatives. Després de la criminal "eradicació" dels opositors, segueixen sent avui els únics a lluitar pas a pas, de manera estructurada a partir de la funció pública, contra una situació social dramàtica, davant la qual la majoria desesperada dels ciutadans no té altre mitjà

El sindicalisme autònom algerià: creant futur

d'expressió que el motí.

Aparegudes a principis dels anys 2000, les violentes revoltes populars que sacsegen periòdicament tant les grans ciutats com els petits llogarets per tots els motius possibles vinculats al "malviure" -escassetat d'aigua, d'allotjaments, d'infraestructures, etc- es van multiplicar des de l'any 2004 i es van tornar diàries el 2009, fins al punt de fer d'Algèria, d'est a oest, tota una caldera social permanentment a punt d'una explosió generalitzada. Però fins a ara, la combinació de l'enquadrament omnipresent dels homes del DRS, de la repressió policial i d'una justícia al seu servei sempre disposada a sancionar amb duresa als revoltosos ha aconseguit mantenir aquestes rebel·lions populars a la vora del límit màxim d'aquesta explosió.

Per aquest motiu els detentadors del poder real, els generals del DRS i els seus vassalls dignes de la seva confiança, estan especialment decidits a trencar totes les iniciatives col·lectives que permetrien estructurar aquestes rebel·lions, que arriquen amenaçar seriosament el seu principal objectiu: prosseguir en el seu propi benefici -com ho porten fent des de fa trenta anys- l'acaparament de les riqueses del país, a través de la corrupció i les exaccions de comissions sobre les exportacions d'hidrocarburs com sobre les importacions dels béns de consum o d'equipaments, que Algèria ja no produeix.

En aquest fosc context, és doncs essencial que cessi l'aïllament internacional dels militants dels sindicats autònoms de la funció pública, els únics a Algèria que lluiten de manera col·lectiva enfront de les maniobres, les "clonacions" i la repressió -i més globalment contra l'atroç malviure imposat a tot el poble pel poder. La dura vaga, seguida massivament, portada a terme des del 8 de novembre de 2009 pels sindicats de professors són una il·lustració viva.

I encara és més, el combat que porten els sindicats autònoms és també el de les algerianes per la seva emancipació: les dones són nombroses a participar activament en les lluites i a assumir responsabilitats al capdavant d'aquests sindicats -i són sovint les primeres a sofrir les pressions, els assetjaments i les temptatives d'intimidació del poder.

Per tot això, al setembre de 2009, sindicalistes i militants dels drets humans francesos i algerians han creat el Comitè internacional de suport al sindicalisme autònom algerià (CISA), amb l'objectiu d'informar a l'opinió pública sobre la realitat de les lluites sindicals algerianes, de sostenir-los i aclarir els equívocs mantinguts per un sistema que solament té la violència i la coerció com palanques sobre la societat.

Agustín Gómez, CGT Cádiz

Des d'una visió anarcosindicalista, és important remarcar que el sindicalisme autònom algerià és la punta de llança de qualsevol transformació social a Algèria i el referent principal d'oposició a la dictadura.

Els partits polítics o estan acoblats al poder o estan totalment marginats i exclosos, sense capacitat de resposta. El teixit associatiu està massivament controlat pel poder i les poques excepcions pateixen un assetjament continu i una prohibició gairebé total de les seves activitats. Fins i tot l'important moviment ciutadà de la Kabília travessa una difícil situació davant la impunitat del poder, la repressió, la traïció d'alguns dels seus dirigents i l'aïllament aconseguit pel règim pel que fa a altres regions d'Algèria.

En el sindicalisme autònom es reagrupen molts militants conscients que en aquest terreny està la possibilitat més clara de crear un moviment que no estigui controlat pel poder, que tingui capacitat d'enfrontar-se a ell i de poder defensar, d'una manera autònoma, els interessos dels treballadors i de la població en general.

Sorgits a la calor de les mobilitzacions populars de finals dels 80, els sindicats autònoms van trencar el monopoli sindical de les UGTA, apèndix del poder, i es van implantar de forma significativa en els diferents sectors de l'administració pública, i han aconseguit una important capacitat de resposta davant el govern.

Però queda molt camí per recórrer.

El règim algerià és una dictadura basada en un aparell repressiu omnipresent, amb un control social fins a l'últim racó del país, on totes les institucions estan sotmeses al poder real i invisible dels "generals", on no pot existir cap estructura que no estigui sotmesa al règim existent. I té molt clar que el seu enemic més important és el sindicalisme autònom contra el qual desenvolupa tot tipus de tècniques de destrucció o de paralització.

D'una banda, està la tècnica tradicional de qualsevol dictadura: la repressió (detenció i enjudiciament de militants, acomiadaments, bandejaments, tancament de locals, prohibició de manifestacions, etc.). Per un altre, està el desenvolupament i la concreció de la vella tècnica de divideix "i venceràs" que es concreta en "la clonació" dels sindicats autònoms, potenciant la dissidència dintre del sindicat (sigui a través de la corrupció o compra de militants, del xantatge, de la infiltració d'agents o utilitzant els personalismes i les lluites de poder internes) que porta a crear altres sindicats, amb el mateix nom o semblant.

Per altra banda, la instrumentalització de la violència islamista ha permès a la dictadura justificar-se i, el que és més important, mantenir fins a avui un estat de no dret, un estat d'excepció que li dóna la potestat de prohibir, en qualsevol moment, qualsevol activitat amb la disculpa del "terrorisme". És revelador com es potencia la islamització de la societat, amb la presència islamista en la coalició governamental, amb projectes faraònics d'una gran mes-

quita en honor a Bouteflika, amb el finançament de les associacions musulmanes, mentre se segueix manipulant la violència islamista per a justificar l'estat d'excepció encara en vigor.

I és en aquest context terriblement difícil com el sindicalisme autònom es manté com única estructura organitzada amb influència en la societat i d'oposició a una situació dramàtica de deterioració creixent de les condicions de vida i dels salaris dels treballadors algerians, donant passos endavant com és la Casa dels Sindicats (La Maison des syndicats), en el barri popular La Glacière d'Alger, un espai lliure, obert als treballadors i a les associacions, sense haver de demanar el permís de l'estat, fora del control de la DRS (Departament d'Informació i Seguretat), el poder real existent a Algèria. I això és ja una victòria. Enmig d'aquesta complexa realitat, el sindicalisme autònom algerià és l'esperança de futur però ha de superar importants contradiccions. La primera d'elles és el corporativisme, la falta de confiança, la falta de solidesa d'unes relacions que haurien de ser molt més fraternales entre els diferents sindicats. El SNAPAP planteja crear una confederació, el CNAPEST planteja que cal avançar cap a la Confederació General del Treball d'Algèria, però la realitat és que l'organisme de coordinació existent, la Intersindical Autònoma de la Funció Pública (IAFP) funciona conjunturalment i no existeix una coordinació real i efectiva entre els sindicats que estan en la IAFP.

Un repte fonamental al que s'en-

fronta el sindicalisme autònom algerià, és implantar-se en els sectors productius, en els quals es manté el monopoli de la UGTA o l'absència total de sindicalisme. L'altra aposta important del sindicalisme autònom algerià és la incorporació i la participació de la dona i de la joventut. L'important treball que ha realitzat el Comitè de dones del SNAPAP en la creació del comitè de solidaritat amb els treballadors algerians, la seva implicació en suport a la lluita de Meryem Mehdi, el desenvolupament de plans de formació, és un exemple fins i tot per al sindicalisme europeu. També es comença a donar passos en el treball entre els joves, en el suport a l'incipient moviment associatiu que aborda el tema dels "harragas", de l'emigració clandestina, que afecta fonamentalment als joves.

En definitiva, l'experiència sindical algeriana mereix un seguiment i una implicació solidària. La "Maison des syndicats", com un espai no sotmès a control estatal, necessita d'un suport decidit, en tant que representa aquest espai comú i obert que signifiqui una baula més en la creació d'una confederació dels sindicats autònoms algerians. La participació i l'impuls del Comitè Internacional de Solidaritat amb el sindicalisme autònom algerià (CISA) és també un mecanisme fonamental per a donar una expressió real a aquest seguiment i implicació amb el moviment sindical algerià. En aquestes dues realitats concretes pot avui expressar-se el suport mutu entre el sindicalisme revolucionari europeu i el sindicalisme autònom algerià.

TREBALL-ECONOMIA

L'OCDE ha intervingut aplaudint la proposta de retardar l'edat de jubilació als 67 anys, una reforma que considera 'inajornable'

La proposta de reforma laboral conté línies d'actuació, no mesures concretes

A propòsit de la convocatòria de vaga general

'Trencar el mirall i multiplicar els seus reflexos'

**Antonio Carretero,
Director del Rojo y Negro**

Un company i amic cegetero em va llançar fa uns dies un repte en forma de pregunta: "en el cas que aconseguim portar a terme una vaga general, després de la vaga què?"

I per si aquesta qüestió no m'hagués quedat clara me la va apuntalar amb un "què anem a aconseguir amb una vaga general?"

Reconec que en aquest moment vaig evadir respondre, bé el meu cap caminava en altre assumptes, o segurament per que necessitava meditar i matisar la pregunta i les seves possibles respostes, bé per que em va enxampar de sorpresa i el meu ardit evasiu només expressava la meva pròpia confusió referent a això.

No obstant això, des de l'esclat oficial de la crisi financera mundial, allà per mitjans de 2008, moltes de les meves intervencions públiques i privades es van orientar a persuadir als meus interlocutors, tant de dintre com de fora de la CGT, que estàvem en el moment idoni per a llançar una proposta de vaga general, fins i tot suggeria dates possibles en l'entorn de 2009.

Els meus arguments a favor d'aquesta proposta eren bàsicament tres:

1r. Enfront de la inacció interessada del sindicalisme majoritari i paraestatal, i quan el govern de Zapatero no volia creure's la crisi, i donava bandades polítiques i econòmiques per a controlar-la (a favor dels rics sempre), CGT podia arrossegar amb la seva proposta als sectors més precaritzats, que més immediatament estan soffrint les conseqüències reals de la crisi, aquells que estan en la permanent corda fluixa entre l'economia informal de supervivència, l'atur i l'exclusió. Un sector que encara que no exclusivament, està protagonitzat per immigrants, dones i joves empobrits. Un sector social d'altra banda altament desarticulat, sense veïtats de lluita i menys d'autoorganització. Això exigiria clarament una aliança amb aquelles organitzacions i col·lectius que des de postulats crítics treballen en aquests sectors, doncs la CGT actual no està immersa en ells més que tangencialment.

2n. En el context pròpiament laboral i de la nostra presència sindical,

la vaga general serviria per a reaprendre col·lectivament la interconnexió de les lluites, dels conflictes, de les empreses amb amenaces de tancament, de deslocalitzacions, d'ERO reals o encoberts. Demostatrat com pauta general que les lluites, honestament dutes però aïllades, sense entroncament local ni connexió sectorial, eren derrotades anunciades, la vaga seria una primera, mai última, posada a punt del greixatge necessari perquè els nostres sindicats, les seves seccions, i la federacions de ram poguessin fer un assaig a gran escala de coordinació i suport mutu sindical en i entre els sectors laborals en els quals tenim presència destacada: metall-automoció, transports i comunicacions, banca i administracions públiques. Això exigeix un temps previ, mitjanament llarg, d'elevat els nivells de conflicte en el sectors i d'establir aliances amb altres centrals sindicals no pactistes.

3r. Finalment, la vaga general seria l'oportunitat política de mostrar una altra cara, una altra perspectiva, unes altres possibilitats d'encarar la crisi, des del l'anticapitalisme, des de propostes d'autogestió, de repartiment de treball i la riquesa, de desalienació de les mentalitats. El punt més difícil i controvertit està, segueix estant, que la vaga general, tota vaga general, és principalment política, però amb dos eixos que l'hi han de donar la seva identitat, i marcar la pauta: la social i la laboral, per igual i amb igual importància. Tan important és paraitzar sectors o línies de producció i serveis,

com que les desigualtats socials s'expressin en les seves diverses realitats: habitatge, desnonaments, centres socials okupats, immigrants, topmantes, ecologisme social, decreixentisme, cultura lliure i anticanon, diversitat funcional, feminismes... El protagonisme, finalment, no seria únic ni exclusiu de la CGT sinó de tot un conjunt de treballadors i treballadores i de moviments socials que haurien donat forma pràctica al procés en la seva totalitat.

No obstant això, i per fortuna, una organització federal, descentralitzada, llibertària i plural com la CGT, sap com abordar amb maduresa i debat les propostes, ha de recórrer els temps que marquen els seus processos de deliberació i decisió, ha de practicar la seva pròpia democràcia directa a l'hora d'articular les seves estratègies. Només després dels injustos rescats públics de les finances privades, després d'avaluar la consciència tranquil·la de qui cobrant el salari se sentien de "vacances" en les seves cases (amb els ERO pactats), després d'anar albirant que els efectes de la crisi en l'economia real de molts i moltes es fa dramàticament persistent (a pesar dels 400 euros de Zapatero), que el sindicalisme pactista aposta pel mal anomenat "diàleg social", i sobretot, només després d'un Congrés Confederat en el qual acordar les propostes globals enfront de la crisi, la CGT es veu en la situació d'engegar-se, en acció persistent, de moure's en tots els fronts i conflictes laborals oberts, d'articular

amb altres organitzacions socials i sindicals la possibilitat de generar un procés de mobilització que, aprofitant el semestre de presidència espanyola de la Unió Europea, culmini potser en una vaga general. Però les resistències a la vaga general són moltes i profundes. Des de qui manté la vella idea de vaga general revolucionària, un mite que idealitza en un aquí i ara l'eclosió única i espontània de tomb radical del sistema imperant, passant per qui còmodament raonen que millor no moure's massa no sigui que provoquem l'arribada d'un nou totalitarisme, o de qui opinen que res podem fer si no és amb els sindicats majoritaris -doncs al cap i a la fi només som la seva esquerra-, fins a qui consideren que la vaga general ha de convocar-se només si hi ha garanties en el seu èxit - com si les respostes socials obeïssin al càlcul de probabilitats en pèrdues i guanys - o qui diuen que no seríem capaços de remuntar un fracàs...

Contraarguments pertinaces i tossuts, que obvien i passen per alt realitats encara més dramàtiques i persistents: més de quatre milions de persones aturades i en augment, execucions hipotecàries i desnonaments i en augment, mileurisme com ideal de supervivència digna doncs un terç de la població activa cobra per sota d'aquesta quantitat màgica, tancament imparabile de mitjanes i petites empreses, atur estructural en la construcció, rosari d'ERO i en augment... per no esmentar realitats de major importància que se superposen a aquestes,

com la crisi energètica, mediam-ambiental, climàtica, de valors...

És cert que és sempre necessari estar atents al moment social i polític, a la psicologia col·lectiva, al descontentament real i imaginari, a les possibilitats d'establir o no complicitats entre organitzacions - encara que siguin puntualment-, i molt especialment a la voluntat posada en acció de totes les persones que constituïm la CGT i que, sabent que som reflex de la societat en la qual vivim, no ens conformem amb ser un mer mirall a l'esquerra del real: volem trencar el mirall en mil trossos i construir des de baix una altra realitat.

Les recents aturades a Gearbox, Nissan, Seat i moltes altres empreses, les mobilitzacions de les associacions i assemblees d'aturats/des que comencen a proliferar, el suport explícit d'Ecologistes en Acció a la proposta de vaga general de la CGT, les respostes organitzades que s'inicien amb motiu del semestre presidencial espanyol de la UE... són potser símptomes d'una possible tendència a l'alça de la conflictivitat social i laboral, favorable a la possible concreció en una vaga general.

Cal pensar en la vaga general, no com punt final de res, si no com una baula sempre arriscada en la lluita, com una oportunitat d'autoaprenentatge, com creixement de forces, com apoderament col·lectiu, com obertura de noves possibilitats d'emancipació. Potser cal anar pensant no en una i puntual vaga general de 24 hores, si no en vagues generals escalonades, sectorials, territorials, locals, barrials...

Acabo doncs, amb les preguntes que van motivar aquesta reflexió: després de la vaga general? seguir lluitant sens dubte; i què aconseguirem? com a mínim, capacitat d'iniciativa i postular altres alternatives des del carrer, les oficines i les empreses; i com a màxim, forces per a seguir lluitant, que no és poc...

Els tres arguments que he exposat en pro de la vaga general mantenen la seva validesa en l'actual context, al meu entendre. Tenim un marc de propostes de com confrontar la crisi i els seus efectes des de les necessitats de totes i tots, de les gents de baix, de satisfer cures i necessitats, ampliar espais de drets i llibertats. No hi ha molt que perdre, més enllà de la nostra pròpia passivitat, i està tot per guanyar, per dir i per fer.

Assalt al sistema de la Seguretat Social

Construir la por per a privatitzar les pensions

Pablo Elorduy
Redacció Diagonal

El Govern qüestiona la viabilitat de les pensions mentre anuncia una retallada de la despesa pública de 50.000 milions només uns mesos després d'aprovar els pressupostos per a 2010. Primer, el Govern va filtrar el Document sobre Revisió del Pacte de Toledo, després, va anunciar que es retiraven les mesures més controvertides de la proposta que s'anava a enviar a Brussel·les i, més tard, María Teresa Fernández de la Vega aclaria que la proposta passarà pels camins del Diàleg Social.

Finalment el ministre de Treball, l'encarregat d'encendre les alarmes sobre el sistema de pensions públiques, va dubtar en el Congrés que el Govern vagi a posar "sobre el paper" una mesura que va dur a CCOO i UGT a convocar una mobilització estatal el 23 de febrer. Això trasllada el debat al Pacte de Toledo, subscrit en 1995 i "constituït per l'acord entre les forces polítiques i els interlocutors socials", com significa el Ministeri de Treball en un informe sobre el desenvolupament d'aquest pacte.

La possibilitat d'augmentar l'edat per a la jubilació de 65 a 67 anys i l'augment del període de temps amb el qual es calculen les pensions, són els aspectes més destacats d'una proposta que és "singularment antisocial", en paraules d'Isabel Otxoa i Mikel de la Fuente, professors de dret del treball de la Universitat del País Basc.

José Luis Carretero, membre de l'Institut de Ciències Econòmiques i de la Autogestió (ICEA) considera que la mediació dels representants del Pacte de Toledo pot fer, en efecte, que es limitin algunes d'aquestes mesures "doncs hi ha representants que per raons ideològiques (com algun sindicat o partit) o per raons oportunistes (PP) poden impedir o, almenys, obstaculitzar l'ampliació de l'edat de jubilació".

Per a Daniel Albarracín, del grup d'estudis de Comissions Obreres, el que evidencia aquesta proposta, que ha estat aplaudida per organismes internacionals com el Fons Monetari Internacional (FMI) o l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE), són "les pressions del sistema financer i d'assegurances per a augmentar en la previsió social el pes dels plans de pensions privats; per a conformar un sistema mixt". El fet que el PSOE hagi posat en dubte el sistema obeïx, per a José Luis Carretero que la idea que "fificant por a la població" s'està avan-

çant en "la línia de fomentar els plans de pensions que venen bancs i organitzacions financeres".

Assalt neoliberal

Entre els organismes que patrocinen això que l'advocat Raúl Maíllo qualifica com "un assalt neoliberal a les pensions", l'OCDE juga un paper protagonista. El 1990 aquesta organització va diagnosticar que els països industrialitzats no podran pagar les seves pensions en el futur com a conseqüència de l'envelliment de les seves poblacions. Com recull l'economista Miren Etxezarreta en el llibre "Qué pensiones, qué futuro", l'impuls a la privatització va augmentar a partir de 1994 de la mà d'un informe del Banc Mundial, "que va constituir la justificació i el tret de sortida perquè molts països rics desenvolupessin els sistemes de privats de pensions".

En el cas de l'Estat espanyol, el principal argument que empren representants del sistema financer com Rodrigo Rato, exdirector general del FMI, per a fomentar aquest sistema mixt i la progressiva deriva del sistema de pensions de capitalització (en el qual els diners per a pensions s'inverteix en fons financers), és l'envelliment de la població. A aquest discurs s'oposen Otxoa i de la Fuente: "L'augment de l'esperança de vida no es deua tant a la durada de vida de les persones majors com a l'eradicació de la mortalitat infantil".

Com recorden Otxoa i de la Fuente, segons el document del Govern, entre 2009 i 2040, l'esperança de vida als 65 anys només augmentarà en 2,5 anys. Segons el document presentat pel govern, l'increment de la despesa en pensions pujarà per sobre del 15,1% del Producte Interior Brut en 2060, una pujada que, per a aquests professors no posa en risc el sistema públic de pensions, "els qui insisteixen en el caràcter insostenible d'aquest augment, obvien que en el passat els augments han estat superiors als que avui es preveuen sense que s'hagi produït cap catàstrofe econòmica per aquesta causa".

A més, recorden, el Fons de Reserva del sistema de pensions públiques ha llançat un important superàvit en el període precrisi i seguirà produint-lo fins a després de 2020: "Només quan els ingressos per cotitzacions siguin insuficients per a plantar cara a l'augment de despesa en pensions, el que no passarà abans de 2023, serà el moment d'augmentar progressivament els tipus de cotització per a plantar cara a aquesta despesa".

La retallada, tapada

I mentre el debat sobre la viabilitat de les pensions ocupa bona part del debat públic, la retallada de la despesa pública que la Ministra d'Economia va dur a la City de Londres no ha tingut tanta repercussió. Un ajustament de 50.000 milions d'euros per als pròxims cinc anys, que

modifica el pressupost previst i aprovat a la fi de 2009. Per a l'economista Julio Rodríguez aquesta retallada apunta cap al desig del Govern de donar una imatge de "rigor pressupostari" davant els mercats de deute. Com indica Carretero, això es plasma ja en el subfinançament de les universitats públiques i amenaça "el finançament de tot el salari social, és a dir, les prestacions i servei social".

Reformes al gust dels organismes internacionals

FMI: baixada de salaris

A principis de mes, l'economista cap del FMI, Olivier Blanchard, va receptar a Espanya (i a Portugal i Grècia) que afrontés una baixada generalitzada de salaris. Al seu particular entendre, el problema de l'economia espanyola és que no té competitivitat i com no es pot afrontar una devaluació de la moneda, aquesta és l'única opció. L'organisme va pronosticar al gener que, per a 2010, l'economia espanyola retrocedirà un 0,6%.

UE: el problema del dèficit

Des de fa anys el compromís dels Estats membres és mantenir l'estabilitat pressupostària. Es refereixen a impedir que el dèficit públic superi el 3%. Amb la crisi es va perme-

tre un dèficit més alt però el 2013 cal tornar a aquest nivell. Espanya ho té complicat: segons la Comissió Europea, en el tercer trimestre de 2009 el seu dèficit arribava al 12,7% del PIB. D'aquí el pla d'austeritat presentat aquests dies.

OCDE: pel retard de la jubilació

En el debat sobre les pensions, l'OCDE ha intervingut aplaudint la proposta de retardar l'edat de jubilació als 67 anys, una reforma que considera "inajornable". A més, s'ha mostrat favorable que s'ampliï el nombre d'anys amb els quals es calcula la quantia de la pensió: des dels 15 últims treballs –que està ara– a tota la vida laboral. I per a acabar, proposa que es potenciïn també els plans privats de pensions.

BCE: acomiadament més barat

El Banc Central Europeu i el Banc d'Espanya (BdE), coincideixen a recomanar "flexibilitat laboral" i aposten per afrontar el que consideren una excessiva "rigidesa salarial" amb marcs regionals i sectorials per als convenis. La seva proposta seria, en paraules del governador del BdE, M. A. Fernández Ordóñez, "que els treballadors de qualsevol empresa poguessin acordar amb els seus empresaris el que millor els convingui".

(*) Article publicat al núm. 120 de la revista "Diagonal"

L'ALTRA REALITAT

Fora màscares

Pepe Berlanga

A la vista l'enèsima crisi, sostinguda novament sobre les esquenes dels més desfavorits. Mentre, les ments benpensants plantegen que la resolució per si mateixa és el pitjor que ens podria passar. Que són inevitables canvis estructurals encara que resultin impopulars i la reforma laboral resulta crucial per a superar-la, ja que la rigidesa actual del mercat de treball és la causant de la destrucció d'ocupació. Si bé, per a no cresparr massa els ànims mantenen que flexibilitat i reforma no han de significar necessàriament acomiadaments.

La veritat és que sota el paraigua de la rimbombant competitivitat promouen transformacions de calat que acabaran per liquidar els nostres drets laborals. No d'altra manera es pot explicar la seva obcecació que hem de treballar més, ja sigui prorrogant l'edat o les hores de treball. És a dir, joves i majors treballant durant més temps i, possiblement, cobrant menys.

Amb especial interès, exigeixen un nou contracte amb una indemnització que bascula entre el contracte temporal i l'indeefinit, de 20 o 22 dies per any treballat, si bé maquina que al marge d'aquest s'instauri un contracte específic per a joves... Canviar la normativa dels ERO per a eliminar el control de l'administració i els jutges... Que les empreses de treball temporal siguin intermediàries al mercat laboral... Retallada de cotitzacions a la Seguretat Social... Això sí defensen el diàleg social com instrument per a afrontar els processos de reforma de manera consensuada, per a generar confiança i impulsar el desenvolupament econòmic i social, apunten.

Ara bé, no satisfets amb les propostes desplegades, insisteixen a fiscalitzar encara més l'absentisme laboral, traslladant a les mútues la potestat de donar altes, fins i tot demanen la supressió de l'obligació empresarial del pagament de la baixa entre la cambra i el quinze dia. Però ja llançats, projecten major flexibilitat interna en l'empresa, tant en relació amb les modificacions substancials del contracte de treball com en la mobilitat funcional i geogràfica. A tot això, els sindicats institucionals fent-los el joc i mirant cap a altre costat.

Davant aquest panorama, o els sectors afectats som capaços d'agermanar voluntats, aparcent insubstancials baralles i estèrils protagonismes, o serem mers espectadors d'un present cada vegada més fràgil i de pèrdua de drets sociolaborals, per contra, els mil·lionaris espanyols continuaran incrementant les seves fortunes, ja disposen del 5% del PIB, a pesar de la crisi.

Davant la crisi, que no ens ensarronin i passem a l'atac!

Jordi Martí Font
Col·lectiu La Tramuntana

Que la crisi l'han provocat els bancs i els rics no hi ha cap mena de dubte. Que el baixíssim preu del diner, els crèdits impossibles i les hipoteques per vida les han permès i fomentat els polítics professionals és clar també. Tampoc no hi ha dubtes sobre el fet que aquesta no és una crisi conjuntural sinó sistèmica, una crisi profunda en les estructures econòmiques i socials, amb una especial incidència en l'entorn natural dels humans. Ni dubtem a l'hora d'analitzar que les mesures anticrisi aplicades fins ara, tant als Estats Units com als estats espanyol o francès, no tenen res a veure amb la possible superació d'aquest període de recessió. Amb aquestes suposades mesures salvadores, bàsicament s'han folrat els banquers i les multinacionals de l'automòbil, alhora que les hisendes públiques han traspassat més diners encara de les nostres butxaques, de totes i tots els contribuents, als rics de sempre. Què en deuen fer de tants quartos? Ara, instal·lats en un cinisme creixent, els qui manen ho continuen tenint molt clar: si poden exprimir els treballadors i les treballadores fins a aquest punt i aquests ni es queixen, no protesten ni gosen desobeir, és que encara ho podem fer una mica més. I en això es troben. Tenen l'excusa perfecta, la por necessària per aplicar mesures excepcionals que esdevindran la marca

de fàbrica de la nostra societat del futur si no som capaces d'aturar-les ara. Proposen abaratar l'acomiadament i allargar l'edat de jubilació de les treballadores i els treballadors. Tenen un discurs fàcil i aplicable a multitud de coses, alhora que uns mitjans de desinformació general que arriben a tothom de forma continuada, sense descans, com si fossin una gota malaia que obre pas en qualsevol superfície per forta i dura que sigui.

Com ens ho farem per oposar-nos a ells? Com aconseguirem aturar la seva maquinària mediàtica i repressiva? Com serà la resposta si qui mediàticament mana assenyalava com a contrincants de polítics, banquers i empresaris la colla aquesta de CCOO-UGT, que en la seva major part depenen de subvencions de l'Estat i tenen una tropa de xoc formada per alliberats que fa anys

que no protesten i en alguns casos no ho han fet mai? És el partit entre CCOO-UGT i les patronals alguna cosa més que teatre?

La resposta és òbvia quan és negativa però no ho és tant quan del que parlem és d'alternatives. I entre les alternatives hi ha algunes reflexions que cal fer. Per exemple, és clar que cal una vaga general però per anar-hi s'han de donar confluències que cal tenir en compte i que ens faran deixar algunes seguretats de què ara gaudim. També és clar que cal sumar i no restar, així que no ens podem negar a compartir el camí cap a la vaga amb ningú que s'oposi a les mesures antisocials de Zapatero, des de l'esquerra. I alhora que lluitem, ens cal acumular forces.

La crisi que passem, insisteixo, ha vingut per quedar-se durant un període llarg de temps, uns quants

mesos o alguns anys, per tant fer una processó un dia qualsevol no serveix per res més que per perdre diners. Les processons en forma de manifestacions o concentracions no són palanca de canvi de res, tot i que van bé per veure'ns al carrer i sumar quantes forces tenim. La o les vagues que visquem han de ser diferents, contundents, imaginatives i multidisciplinars. I han de ser solament una petita passa dins de l'excursió projectada i desitjada. Cal, doncs, la confluència en la lluita de sindicats alternatius, de moviments socials, de partits i d'associacions formals i informals de gent que té com a objectiu derrotar el sistema. I la confluència no només per a l'enfrontament sinó, sobretot, per a la reconstrucció.

Ara és l'hora de dir que no però també i sobretot de dir que sí. L'economia social, les cooperatives, el treball informal, els horts per a l'autoconsum, el manteniment i ampliació de tots els serveis socials, les ocupacions de cases, la no obediència davant les lleis injustes, la demanda de contractació estable, la solidaritat activa, l'objecció al pagament d'hipoteques... L'objectiu no és altre que no negociar res amb la colla de lladres que ens governen i els seus amos. I alhora que ens hi enfrontem, fer-los innecessaris, o tan prescindibles com sigui possible. Només així seran ells qui ens oferirà serveis i drets socials i no nosaltres qui haurà de pidolar el manteniment de les escorrialles.

La crisi condemna més d'un milió de treballadores i treballadors a ser-ho a temps parcial

Kaos en la Red

L'any 2009 va tancar amb un total de 2.470.700 treballadors a temps parcial a l'Estat espanyol, dels quals gairebé la meitat, el 45,8% (1.131.800), se senten forçats a aquesta situació al no haver pogut trobar una ocupació a temps complet.

Aquest percentatge de treballadors a temps parcial que voldrien una ocupació a jornada completa és 7,6 punts superior al registrat a la fi de 2008, segons dades de l'INE.

No obstant això, la diferència és superior si es compara amb els últims mesos de 2007, abans que esclatés la crisi econòmica. Així, en els dos últims anys aquest percentatge ha augmentat en gairebé 15 punts i el nombre d'ocupats "forçats" a una ocupació a temps par-

cial ha crescut un 53,5%, passant de 737.200 persones en 2007 a 1.131.800 en 2009.

El món al revés

Aquest increment de treballadors a temps parcial que volen una ocupació de més hores compensa el descens registrat entre aquells ocupats que tenen una jornada reduïda de forma voluntària.

La major caiguda al darrer any s'ha registrat entre els que volen una jornada parcial perquè segueixen cursos d'ensenyament o formació. A finals de 2009 havia 212.400 persones en aquesta situació, un 23,6% menys que en 2008.

Per la seva banda, els ocupats a temps parcial que cuiden a nens o adults malalts o incapacitats es va reduir un 10,6%, fins a les 330.700 persones. Els quals tenen altres

obligacions familiars o personals van caure un 10,4% fins a les 213.300 persones, els quals sofreixen una malaltia o incapacitat es van reduir un 6,5%, fins a sumar 38.900, i els quals simplement no volen una ocupació a temps complet van ser 262.700, un 6% menys.

Així mateix, 291.900 persones tenen un contracte a temps parcial per altres raons, un 12,1% menys que en 2008. Finalment, crida l'atenció que hi ha unes 5.000 persones amb un contracte a temps parcial que no saben per què tenen aquest tipus de treball, una xifra inferior en un 42,5% a la registrada en l'any anterior.

Gairebé quatre vegades més dones

L'àmplia majoria de treballadors a

temps parcial són dones, representant el 77,6% del total i arribant a 1.917.800 ocupades. Per la seva banda, els homes sumen 552.900 treballadors a temps parcial, el 22,4%. Crida l'atenció la forta diferència entre les raons que duen a un o altre sexe a tenir un contracte a temps parcial. Encara que en ambdós casos el fet de no trobar una ocupació a temps complet és la raó més freqüent (49,6% entre els homes i 44,7% entre les dones), entre els ocupats la segona més comuna és seguir cursos d'ensenyament o formació (17,3%), una causa que és la cinquena entre les treballadores (6,1%). Per contra, per a les dones la cura de familiars ocupa el segon posat entre les raons més freqüents (16,8%), mentre que per als homes és la menys comuna (1,4%).

Reforma laboral: com camuflar un atac a la classe precària

Pablo Elorduy
Redacció Diagonal (*)

Els sindicats majoritaris i la patronal conformes amb la proposta del govern per a una reforma laboral pactada. Amb més de vuit milions de persones parades o amb contractes temporals, la proposta de Reforma s'adequa als desitjos de l'elit de precaritzar encara més el mercat de treball. Encara que CCOO i UGT van tractar que el Govern postergués el seu avanç de Reforma Laboral, les seves Direccions van sortir satisfetes de la reunió en que aquesta se'ls va presentar perquè van considerar que les seves propostes "haviem deixat petjada" en el text. També la patronal (CEOE i Cepyme) es va mostrar conforme amb el paper avançat, un esborrany que tot just esbossa les normes que van a tocar-se.

"El text és molt genèric i poc clar, i pot donar lloc a diferents interpretacions, el que suposo que és just el que es buscava", resumeix l'economista José Luis Carretero. Per a l'advocat Raúl Maíllo, l'esborrany i el resum de la proposta recorren les mateixes drecceres de les anteriors reformes. La gestió empresarial de l'ocupació; la reducció del preu del treball assalariat; el fet que el cost fix del factor treball passi a ser un cost variable i la flexibilitat interna de la prestació salarial, són, segons el parer d'aquest advocat, els objectius de la reforma: "Es tracta d'equiparar el cost del treball al cost de la llum, de manera que es pugui apagar l'interruptor i eliminar el cost".

Enfrontar-se a la reforma

Sobre el paper de CCOO i UGT, Carretero creu que "si s'inicia un procés ampli de mobilitzacions en el carrer, les Direccions dels sindicats majoritaris es veuran obligades a respondre mostrant major oposició, sota pena d'incrementar la deslegitimitat que ja pateixen". Raúl Maíllo creu que els sindicats de concertació han començat un procés de mínima reacció, que forma part d'una posada en escena prèvia a la rúbrica de la reforma. "Assumida la inacció davant una crisi com l'actual i la translació de la crisi cap als més febles així com la intervenció dels poders de l'Estat a favor de la reconstitució d'empreses i banca", explica aquest advocat, "sense avançar en l'efectivitat dels drets socials i econòmics; sense reforçar la posició dels treballadors en el contracte de

treball, i sense afrontar la reforma de l'externalització i subcontractació, que allunya a nombrosa població assalariada de la negociació col·lectiva i que permet una contractació de l'ocupació en moments com l'actual; sense conflicte laboral i sense cost ni control col·lectius del procés, es denota una impossibilitat per a poder enfrontar una reforma laboral en defensa dels drets de la població assalariada", conclou Maíllo.

Contractació

L'esborrany reconeix com debilitat del mercat l'excessiva "segmentació entre treballadors amb contractes fixos i amb contractes temporals", una cosa que, per a l'economista Julio Rodríguez, "pot dur a una altra segmentació entre nous i vells contractes".

Acomiadaments

El Govern aposta per la flexibilitat interna enfront de l'actual, externalitzada. Per a l'economista José Luis Carretero, això segueix els dictats dels teòrics liberals la intenció dels quals és culpar als treballadors fixos i substituir-los per treballadors precaris.

Flexibilitat

El Govern parla de "reforçar i racionalitzar" el principi de causalitat de l'acomiadament. Per a l'advocat Raúl Maíllo el que es pretén "és eludir el mínim control tant de l'autoritat laboral com judicial per a donar-se'l únicament a l'empresari".

La proposta del govern avala un mercat laboral basat en la precarietat

Isabel Otxoa i Mikel de la Fuente, professors de Dret del Treball en la Universitat del País Basc, analitzen la proposta de Reforma Laboral, un esborrany que no ataca a l'endèmica dualitat que impera en les relacions laborals.

La proposta de reforma laboral conté línies d'actuació, no mesures concretes. Al costat de l'objectiu de crear ocupació, una característica comuna a les reformes anteriors, col·loca l'èmfasi a acabar amb la dualitat entre ocupació fixa i temporal. Però la dualitat té moltes altres manifestacions: la de l'empresa matriu i les seves filials, creades precisament per a diferenciar condicions de treball; així mateix es manifesta en la cascada sense límit legal de contractes i subcontractes per a una mateixa activitat; en les empreses de serveis generals, incrustades en una altra empresa per a tasques que es necessiten de forma permanent i la plantilla de la qual perd l'ocupació al canviar la contracta; en les franquícies, que obtenen tots els beneficis de la imatge de la marca i cap obligació laboral... La dualitat arriba a també a l'interior de cada empresa, en la qual conviuen personal de plantilla i d'Empreses de Treball Temporal (ETT); assalariats i fal-

sos autònoms; o personal subjecte a diferents convenis col·lectius en els casos de venda o fusió d'empreses. Algunes d'aquestes dualitats tenen aparellada la temporalitat, però no en tots els casos.

Temporalitat

El 1994 es van ampliar molt els supòsits de contractació per obra i servei; ara es proposa la seva revisió, i el reforçar els mecanismes per a evitar l'encadenament de contractes. Sense entrar a descriure les clares esclatxes legals que va deixar la reforma del 2006 en l'assumpte de l'encadenament, i de manera general respecte a la voluntat política real de controlar els abusos, vam aportar una dada: en el seu balanç dels nou primers mesos de 2009, la Inspecció de Treball assenyala haver descobert menys de 29.000 contractes temporals que havien de ser fixos en un context de quatre milions de persones amb contracte temporal. En qualsevol cas, la multa per frau és de 626 euros, pel que, considerades les probabilitats de sofrir una sanció, el risc compensa. Sense control de la Inspecció, no és creïble cap norma que afecti al treball precari. Les persones que ho pateixen generalment no estan sindicades, ni es poden permetre el luxe de demandar en el Jutjat arriscant el pròxim contracte, o que la ETT no els torni a cridar.

Indemnitzacions

La indemnització per acomiadament improcedent ha baixat ja di-

QUI PAGA MANA

Díaz Ferran:
un model
d'empresari
espanyol

Vicent Martínez

La nostra classe empresarial té un problema d'ètica i de sensibilitat social que en altres països no és tan greu. Està clar que la burgesia sempre defensarà els seus interessos i que si en altres països és diferent és gràcies a que les forces d'esquerra i del moviment obrer són majors. Però també perquè el sentiment d'igualtat i de justícia social propiciat per les esquerres ha calat més en la societat i també en les classes altres front a l'individualisme que triomfa aquí.

Un model empresarial que es basa en el benefici de l'explotació laboral i en reduir els costos laborals (salari baixos, acomiadament lliure i gratuït, etc.) no en d'altres elements com ara la productivitat o la innovació. L'objectiu és "forrar-se" a costa del que sigui. En aquest context pot ser president de la CEOE un personatge com Gerardo Díaz Ferran: el que fa i el que diu resulta acceptable per a molts empresaris que fan i farien el mateix. El cas d'Aircomet o de la nova asseguradora de la seva propietat que s'ha declarat en fallida demostra la irresponsabilitat d'aquest personatge mentre reclama menys drets per als treballadors. L'avarícia, l'individualisme i la falta de responsabilitat social de l'empresariat espanyol i català no té límit. I per això s'accepta que segueixi sent el màxim representant dels empresaris d'aquest país: perquè els representa i representa la seva (poca) ètica.

Un empresari que gestiona mal una empresa pot desfer-se'n sense tenir cap responsabilitat: deixa de pagar nòmines, deixa milers de viatgers tirats i, fins i tot, té la barra de dir que "ell no hagués comprat bitllets d'avió amb Aircomet a partir del que deien els mitjans", llavors perquè els venia? El pitjor és escoltar treballadors que diuen que farien el mateix que ell. Un argument repetit per molts perquè han assumit el pensament burgès com al propi. Arribats aquí, les forces d'esquerra ens hauríem de preguntar com denunciem aquesta situació, com és que no és un escàndol públic, com és que els sindicats (majoritaris) no demanen la dimissió de Díaz Ferran? Com és que ningú planteja el debat de la necessitat d'una "reforma empresarial" i no laboral perquè aquests assumeixin la responsabilitat social que tenen i perquè es genere ocupació de qualitat i drets socials i laborals, la patronal si que planteja les seves reivindicacions sense por i de forma molt contundent.

L'autoocupació, un mite liberal per a la sortida de l'atur a les Illes Balears

Llorenç Buades Castell

verses vegades si considerem la pràctica supressió dels salaris de tramitació i d'altra banda la creació del contracte amb indemnització de 33 dies per any. El procés que s'ha seguit amb aquest contracte és expressiu de la tendència de les reformes laborals: el 1997 va començar sent només per a col·lectius que tradicionalment es consideren de difícil empleabilitat, després es van relaxar els requisits i a més es va incloure a les dones en oficis amb subrepresentació. Una vegada introduïda la mesura en el passat, amb la legitimitat que li donava l'objectiu de crear ocupació, en el present és probable que s'ampliï fins a acollir a tots els nous contractes.

Temps parcial

Es vol realitzar l'enèsima reforma al contracte a temps parcial, fomentant-lo amb incentius. Avui, l'empresa pot obligar a realitzar fins a un 60% més sobre les hores contractades i aquest règim d'inseguretat no es va a corregir. La proposta és crear dos tipus de contractes parcials, un d'ells amb horari estable per a facilitar la conciliació de la vida laboral i familiar. A Europa, model de referència, les dones dominen en el temps parcial, i és precisament en la UE dels 15 on aquesta desigualtat amb els homes és més gran. En l'Estat espanyol, les dones d'ingressos més baixos estan sobrerrepresentades en el temps parcial, amb el que fomentar-lo alhora que no es creen serveis suficients de cura és aprofundir en la desigualtat. La reforma proposa reforçar l'objectiu de la igualtat en la negociació col·lectiva, el que és necessari, però caldrà veure què fer respecte a la dualitat consistent en l'enorme presència de les dones en l'economia submergida i en sectors als quals no arriben els plans d'igualtat.

Col·locació privada

La proposta de legalització de les agències privades de col·locació amb fi de lucre i l'eixamplament del paper de les ETT ve avalada pel canvi de la posició de l'Organització Internacional del Treball (OIT) respecte a les agències i la Directiva Europea sobre ETT. Els dos temes remetem a la radicalització de les polítiques neoliberals; res ha d'estar vetat a la gestió privada. La història d'atropellaments de les agències va ser el motiu que la OIT les prohibís, abusos que no són qüestió del passat, com ho prova l'experiència d'intermediació en l'ocupació domèstica en molts llocs del món, Estat espanyol inclòs. I la possible ampliació de l'actuació de les ETT a l'àmbit de l'Administració Pública, entre moltes altres coses, trencaria els principis d'igualtat, mèrit i capacitat pels quals es regeix l'accés a l'ocupació pública.

(*) Article extret del núm. 120 de la revista "Diagonal"

Un dels objectius centrals del Pla d'Ocupació de les Illes Balears 2009-2011 signat pel govern i els agents socials (entre ells CCOO i UGT) consisteix en el foment de l'autoocupació per tal de donar sortida a la situació d'atur massiu que patim. A més, és un dels pocs objectius que arriba en xifres, en tot un document on es fan exposicions de la realitat verídiques, però que com sempre, es perden en retòrica quan s'han de proposar solucions als fets quan és el mercat el que regula l'activitat econòmica.

En el cas que ens ocupa el document planteja generar 4.000 llocs de treball fins al 2011, quan la situació actual de desocupació es xifra en més de 90.000 persones aturades. La resta del document, pel que fa a les alternatives laborals es limita al receptor de sempre, que després es concreta en destinar els diners públics a plans de formació, moltes vegades de dubtosa eficàcia, i bàsicament a l'incentiu dels agents socials i de les empreses en nom del foment de l'economia "productiva". Si entenem que el sector amb l'índex més alt de productivitat va ser fins a la crisi el dels serveis immobiliaris que amb un índex del 6,21% doblava la productivitat del sector Elèctric, de l'aigua i del gas, classificat en segona posició, amb un índex del 3,09% a les Balears, podem esbrinar el que entenen les nostres institucions i agents socials com a foment de l'economia productiva. Aleshores esbrinarem també el valor que té la paraula sostenibilitat, posada en les boques del govern i dels agents socials.

Tornant a l'autoocupació, a simple vista podem pensar que sempre és millor tenir una persona autoocupada enlloc d'una persona aturada, però en els fets concrets, no cal confondre una persona autoocupada amb una persona emprenedora i molt menys amb una empresa, perquè el que succeeix normalment és que es converteix en una persona precaritzada i autoexplotada d'acord amb les condicions que més necessita el sistema lliberal al qual s'han adscrit la major part de les forces institucionals de l'esquerra. Bona part de l'economia "informal" o "submergida" és fa per la via de l'autoocupació en sectors vinculats a tasques domèstiques, d'assistència a ancians, o altres no reconegudes laboralment, com la prostitució. Altra autoocupació,

més formal, es vincula formalment a la cotització i als drets laborals, en el seu esglaó més baix. Per posar un exemple europeu, a manca d'indicadors propis, les persones autoocupades a França tenen uns salaris mitjans de 775 euros mensuals. No cal dir que aquesta no és una bona solució a l'atur, però si ho és per als patrons.

L'impuls de l'autoocupació amaga de fet un objectiu patronal, com és el de fer que el treballador assumi el treball de les empreses amb una reducció de costos laborals (en seguretat social, en eines i materials, en seguretat laboral, en una flexibilitat horària i salarial no regida ni per estatuts ni per convenis, que sovint es converteix en autoexplotació). L'impuls de l'autoocupació és també l'impuls de l'economia lliberal en tant que els que la practiquen es mouen per necessitat de supervivència en els àmbits de l'economia informal i del treball en negre (baixes cotitzacions com autònoms, no declaració de l'IVA, etc.). L'incentiu a l'autoocupació serveix bàsicament per a perpetuar l'economia submergida: l'electricista, el fontaner o el paleta que fan reparacions i reformes sense declarar, però que també fan obres per a les grans empreses, la dona que fa la neteja o assisteix a ancians i desvalguts. Més que l'autoocupació allò que s'incentiva és la subocupació i la flexibilitat que desitja la patronal, en l'extensió fins al nucli primari i individual de la filosofia de reducció de costos que inspirà en el seu moment les subcontractes.

Bona part del treball precari s'ha amagat al llarg de les darreres dè-

cades en un teòric marc de petita empresa o d'autoocupació, i va des de les colles de treballadors que feien obra a preu fet per a les grans constructores fins als autoocupats del transport de butà, camioners, etc., que amb incentius fiscals i de la seguretat social, es constituïren en "empreses", de manera que el teixit empresarial s'engrandí de manera fictícia. De fet en els darrers 5 anys previs a la crisi, el 60% de les empreses creades a les Balears no tenien ni un assalariat.

Els efectes de la crisi no s'han fet esperar, especialment en aquests esglaons més febles d'aquest "empresariat", de manera que s'ha passat d'un total de 43.965 empreses existents l'any 2008 a les Balears a les 38.100 de l'any 2009, en tant que les persones afiliades al règim especial de treballadors autònoms ha passat dels 83.971 del mes de desembre de 2008 als 79.488 del mes de Abril de 2010. Sembla aleshores que el mateix mercat que venen, determina que l'orientació del pla del govern i dels seus agents socials és errada. Encara més, en les seves pràctiques van a la contra, com són ara l'extensió de l'aplicació dels criteris de la directiva Bolkenstein que ens toca a les portes amb la demanda de 50 noves grans superfícies. Aquesta és una realitat que ens volen imposar i farà un mal favor al petit comerç, en la minva de persones assalariades i autònomes. Una segona pràctica que va a la contra del que prediquen sobre l'autoocupació, és la contractació que es fa d'obres i serveis públics, que exclouen precisament a petites empreses o particulars que no tenen capital suficient

per optar a la licitació, de manera que es reproduïxen en l'execució de les obres públiques les mateixes Unitats Temporals d'Empreses imputades en casos de corrupció i que perduren governi qui governi. Però encara més, el propi Ajuntament de Palma, de majoria presumptament progressista, ha intentat fer el mateix (sense èxit per ara) en el concurs de licitació dels quioscs de premsa, quan els posava a concurs en bloc de manera que només es feia accessible a empreses amb gran disponibilitat de capital i no d'una manera segmentada, de quiosc a quiosc, i accessible per a les persones que amb prou feines poden obtenir crèdit per a obtenir un quiosc. En una paraula, prediquen allò que no creuen i l'única funcionalitat de l'autoocupació és la desregulació laboral i la posada en marxa de sistemes de competència deslleial entre treballadors que indueixen a la caiguda dels salaris. En canvi allò que s'hauria de fer, incentivar el desenvolupament del treball en el sector públic necessari, que a les nostres Illes representa només un 14,5% del total de les persones assalariades i que ens situa molt per davall de la mitja a l'estat, no es fa de manera suficient: encara que es facin gestos positius com la creació de 800 llocs de mestres, imposat pel creixement demogràfic exagerat de la darrera dècada, els nivells contractuals temporals en tot el sistema públic són del 28%, un fet que manifesta el doble llenguatge dels que invoquen la fi de la temporalitat i en canvi la practiquen per tot arreu.

El sector públic en canvi, s'ha incentivat especialment per a la creació d'una xarxa d'empreses, sense més valor d'ús que el de possibilitar les pràctiques clientelars i corruptes de les partitocràcies, qüestió aquesta que ha servit als polítics lliberals corruptes per als seus fins particulars i per generar opinió en contra del sistema empresarial públic. Dia a dia hem vist en els noticiaris, per a descrèdit de la política i dels polítics, els efectes d'aquest assalt a la caixa que ha posat en evidència la manca de control institucional i popular dels doblers que l'estat sostrau a la ciutadania. Aquests són els efectes de la "democràcia delegada", els que situen la necessitat de combatre l'actual sistema de representació vertical de provada incompetència social, aquest que ajustat a les necessitats del mercat i no a les humanes ens aventura d'entrada la persistència d'un 15,5% d'atur l'any 2013.

Patronals, banca, governs,...

'Quina banda!'

Desiderio Martín,
secretari Salut Laboral
Comitè Confederal CGT

“Patronals, Banc Mundial, Bancs Centrals, Comissió Europea, Agències de Qualificació Financera, Capital financer, Governos mundials ... Quina Banda Organitzada per a causar el terror a les poblacions” Cada vegada es perceben més els efectes del “sisme-tsunami financer-productiu empresarial” sobre les poblacions del món, doncs la naturalesa respon amb “mala hostia” davant tan consistent i pertinaç agressió a les condicions naturals de l’equilibri geològic, climàtic i de la vida en el planeta. Destrució i barbàrie en els territoris i en els hàbitats on milions de persones han estat “confinades” sense ordre ni concert: poblacions desplaçades dels seus entorns naturals i arrencades de les seves maneres de vida sostenibles i mobilitzades obligatòriament a ciutats massificades i condemnades a instal·lar-se en habitatges construïts sense garanties d’habitabilitat i sense respecte cap principi de precaució. Països sencers d’Amèrica del Sud i

Central, Àsia, Àfrica i Europa, compten els seus “morts naturals” per centenars de milers i els famolencs ja superen els 1.100 milions de persones en el planeta. En el món es parla d’un desastre econòmic-financer, que ha comportat l’augment de l’atur a nivells superiors a la gran crisi del 29/30, ha situat a les poblacions treballadores dels països “rics” en taxes de precarietat laboral i social mai conegudes i la franja de desigualtat social s’amplia entre qui acaparen la major part de la riquesa produïda en el món (cada vegada són menys) i qui no posseeix ni un terç d’aquesta riquesa (més de 5.500 milions de persones). Els “mitjans de control social i ideològics” denominats mitjans de comunicació, ofereixen l’espectacle, com s’ofereix una recepta de cuina: “tempestes perfectes, que es van originar com a conseqüència de la conjunció de...”, “sequeres tremendes que no es coneixien des de fa 50, 60 anys...”, “pluges incontrolades que ni els més vells del lloc recorden...” I aquest espectacle de terror, se’ns fa percebre com una cosa natural, on els éssers humans responsables de les polítiques econòmiques, so-

cial, civils, que són qui han decidit amb aquestes polítiques on treballem o no treballem, on habitem o desapareixem, on construïm o destruïm, que mengem o simplement no mengem, quins drets ens atorguen o simplement ens pugen les cotitzacions de les nostres obligacions... ens són mostrats com víctimes, les quals s’igualen a les poblacions haitianes, xilenes, espanyoles, africanes, asiàtiques i per a major escarni i burla, se’ns “convenç” que hem de ser “pacients”, “submissos”, “ordenats” i realitzar quants esforços se’ns demanin perquè les seves economies i les seves maneres de vida surtin de la crisi global. No és d’estranyar que el major representant “formal” espanyol d’aquesta Banda de Terror Global, el president de la CEOE, Gerardo Díaz Ferrán, que no compleix amb les seves obligacions legals laborals i civils (no paga a la seguretat social, no paga els salaris, no paga crèdits financers obtinguts per la seva posició privilegiada a Caja Madrid, acomiada als “seus” treballadors), ens encoratja a tancar files amb l’esforç empresarial que ells estan realitzant per a ... “modernitzar i fer més eficaç el mercat de

treball i enfrontar-nos, d’aquesta forma, a les dramàtiques xifres d’atur...”, amb propostes “serioses i responsables”: contracte d’esclaus per als joves fins a 30 anys; acomiadament individual i col·lectiu absolutament lliures sense tutela judicial, excepte la formal, i acomiadaments més barats; reduir les seves quotes empresarials a la Seguretat Social; que les seves “mútues” donin les altes laborals i que les baixes per malaltia des del quart al quinze dia, la pagui la Seguretat Social; que els voltors empresarials de les ETT siguin qui mitjancin en el mercat laboral i que se’ns apliqui la “flexiseguretat” en les empreses en totes les nostres condicions de treball: jornada, temps de treball, sistemes retributius, mobilitat funcional i geogràfica... De debò no s’han lesionat drets laborals i per això els Sindicats Majoritaris espanyols i europeus i mundials, no criden a la rebel·lió a l’Estat espanyol, a Europa i en el Món? Pot ser que duguin raó en el plantejament retòric, doncs com ja no existeixen drets bàsics fonamentals i universals, menys encara existeixen drets laborals, després, si alguna cosa no existeix, difícilment se la pot lesionar.

Els contractes d’obra i servei realitzats a Gearbox del Prat estan en frau de llei

Secció Sindical CGT Gearbox del Prat (Grup Seat)

Ja ha estat dictada la primera sentència que condemna Gearbox del Prat de Llobregat per la utilització dels contractes d’obra i servei en frau de llei. Durant més de 2 anys, des de juliol de 2007, s’han realitzat en aquesta empresa diversos contractes il·legals amb el consentiment de la majoria sindical. Només la CGT s’ha

declarat en contra i ha estat treballant per a assegurar la contractació estable i de qualitat per a tots els treballadors. UGT i CCOO no han cregut important el futur de les companyies i companys que han treballat al costat de nosaltres i li han fet el joc a la direcció de l’empresa. Hauria de ser vergonyós per a qualsevol comitè d’empresa mínimament compromès a favor dels treballadors, haver permès aquesta

situació durant tant temps i que al final sigui la justícia la qual doni la raó als treballadors. Llàstima que a l’empresa només li va a costar els diners de la indemnització, ja que van ser CCOO i UGT, els que van consentir modificar la Llei de la Reforma Laboral, que obligava a la readmissió dels treballadors acomiadats impropriadament com és el cas. Està clar que la defensa honrada dels interessos dels treballadors i

de les treballadores de Gearbox del Prat és el que garanteix el futur de tots nosaltres. Les accions clarament al marge de la llei que ve realitzant la direcció de l’empresa només ens condemnen a la precarietat i a ser víctimes de l’abús empresarial. Ja és hora que aquesta empresa realitzi un gir en la seva política social i comenci a tractar al seu personal d’una manera més adequada. Li ho diu la CGT i li ho diu la justícia.

Realment està baixant l’atur a les Balears?

Llorenç Buades Castell

El mes de febrer de l’any passat s’ha tancat a les Balears amb 90.026 persones oficialment registrades en les llistes de l’atur, que són 562 menys que en el mes anterior. L’atur interanual (de febrer de 2009 a febrer de 2010) s’ha incrementat en un 21,06% i en un any tenim 15.659 persones més en situació de desocupació. Un 28% de les persones desocupades són estrangeres. L’atur de persones extracomunitàries es xifra en un 18%. L’atur és més alt entre els homes que entre les dones. Els homes aturats són 47.986 i les dones 42.020. Un 15,3% de les persones en atur tenen menys de 25 anys i són 7.552 els homes aturats, en tant que les dones són 6.293. La reducció de l’atur es fonamenta bàsicament en el sector de la construcció amb 497 aturats menys. Les persones aturades registrades sense ocupació anterior són 1.275, i d’aquestes, 445 tenen menys de 20 anys i 360 tenen més de 44 anys. En el mes de febrer les persones beneficiàries de prestacions varen ser 103.792. D’aquests, 59.290 eren beneficiàries de pensions contributives amb un import mitjà de 880,70 euros bruts, en tant que les persones subsidiades amb els 426 euros mensuals pujaren a 43.454. Les persones perceptores de la renda activa de reinserció arribaren a 1.048. En funció de les xifres oficials (90.026 persones registrades en atur a final de mes, i 103.792 perceptores de prestacions en el mes de gener de 2010), es pot percebre que hi ha una tendència oficial a reduir les xifres oficials d’atur registrat per fer-les políticament més presentables, perquè de cap manera es pot concebre que les persones perceptores de prestacions superin en el plaç d’un mes en 13.766 a les aturades. No totes les persones aturades, ni molt menys, són perceptores de prestacions, (l’exconsellera de treball va indicar que possiblement les persones aturades sense prestacions superaven les 22.000) i per això és oportú dir que ens desinflen les xifres reals d’atur registrat. Les peces no encaixen en les declaracions, així que les xifres oficials (no declarades) d’atur és ben segur que superen les 112.000 persones. Les xifres de persones que estan aturades en realitat són molt superiors (perquè s’haurien d’incloure a les que no estan registrades, que s’esborren perquè tanmateix no tenen prestacions ni ofertes de feina). A l’altre costat de la balança queda l’economia submergida.

IMFE Mas Carandell: el conflicte d'una plantilla per identificar la seva empresa

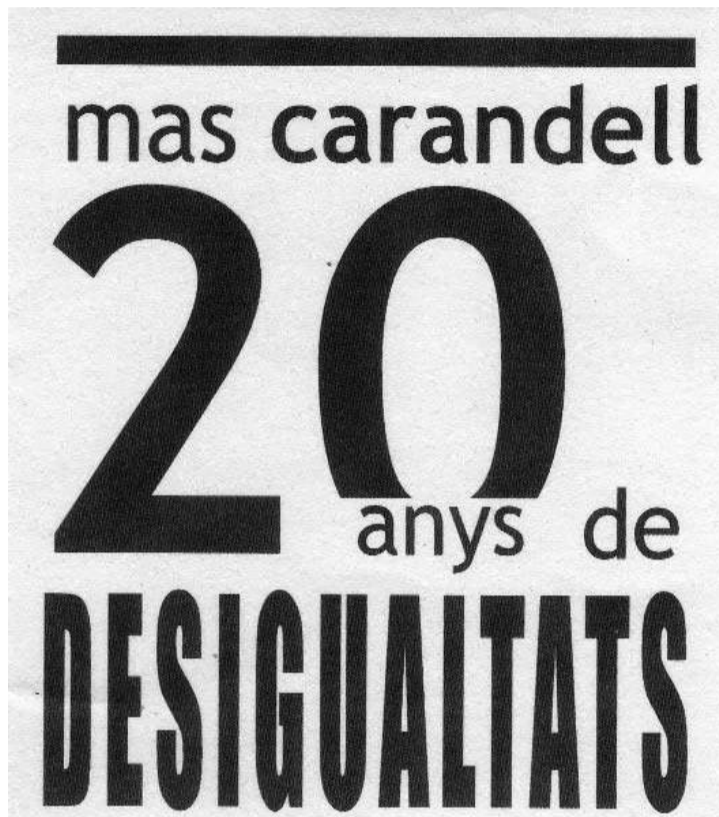
Comitè d'Empresa IMFE Mas Carandell

La plantilla de l'Institut Municipal de Formació Mas Carandell de Reus i de la Fundació Mas Carandell està rebent diverses mesures de pressió per part de l'empresa. L'increment de la pressió sobre la plantilla ha estat la resposta de l'empresa en els últims mesos després del trencament de les negociacions per un nou conveni i de la presentació, el maig de 2009, per part del comitè d'empresa, d'una denúncia a Inspecció de Treball per cessió il·legal de treballadors.

Des de fa un temps la plantilla de l'IMFE Mas Carandell tenim un conflicte obert amb l'empresa. Justament per això, per identificar quina és la nostra empresa, que nosaltres considerem que és l'Ajuntament de Reus. En aquest sentit recordem que el maig de 2009 vam presentar una denúncia a Inspecció de Treball per cessió il·legal de treballadors, sobre la que esperem que un plaç breu Inspecció faci pública la sentència. (1)

Volem que se'ns reconegui com a empleats i empleades de l'Ajuntament de Reus perquè treballem per a la ciutadania a través d'aquest organisme. Un organisme públic que pensem que no ha d'aprofitar la seva organització política per crear diferents categories i condicions laborals entre la plantilla. Una plantilla que cada vegada es veu més afectada per l'elevat índex de contractació temporal i, per tant, per una discriminació de les condicions laborals dins del mateix institut i també entre la plantilla del Consistori. En definitiva, promovent l'existència de personal de 1a, 2a, 3a,... categories.

Aquesta és una estratègia més pròpia de l'empresa privada i no pas d'un Ajuntament governat per un equip que s'autodenomina "d'es-

querres": dividir la plantilla, justificar-ho tot en nom del capital, crear grans equips d'assessors amb bons sous i productivitats importants... o sigui, el funcionament d'una multinacional amb el poder de gestionar la nostra ciutat.

No podem donar suport a la vulnerabilitat de drets bàsics, no creiem en un model de gestió dels recursos humans que es plantegi des de la desigualtat en els drets i condicions laborals entre el personal d'una mateixa plantilla, que fomenti la temporalitat... que no reconegui com a treballadors i treballadores de l'Ajuntament a persones que en qualsevol moment poden ser transferides a altres departaments municipals i que comparteixen igual treball però amb condicions laborals diferents fent una mateixa feina (per exemple, hi ha persones treballant a Mas Carandell que són de plantilla de l'Ajuntament que han cobrat productivitats, a diferen-

cia de la resta de companys i companyes). No pot ser que cada quatre anys haguem d'ensopegar amb responsables i gerents de l'Ajuntament a l'hora de negociar el conveni i no se'ns reconegui com a part de la seva plantilla (llavors, què hi pinten allí?), que se'ns consideri personal de l'Ajuntament per algunes coses segons conveniència, que es contracti gent des de Mas Carandell que mai ha arribat a posar-hi el peu...

No volem continuar amb aquest joc cada quatre anys per decidir que és el que ens arriba del que els altres ja fa temps que en gaudeixen. Per exemple, altres organismes municipals han rebut productivitats només sol·licitant-les quan per a nosaltres era la única millora que ens oferien en la negociació del nou conveni, a canvi de mantenir la nostra situació d'inferioritat respecte als nostres companys i companyes de l'Ajuntament. I a més encara no les hem

cobrat.

Aquest cop, la plantilla del Mas Carandell, a través del Comitè d'Empresa,(2) ha dit prou, i davant la incapacitat d'entendre'ns hem arribat al punt de denunciar a l'Ajuntament i plantejar-nos la realització de mesures de pressió. Manifestem la nostra opinió i desacord, estem en el nostre dret i esperem que se'ns respecti. Malauradament, alguns moviments recents ens fan pensar que l'empresa adopta mesures de penalització i càstig en lloc de treballar per l'enteniment i el diàleg, mesures directament proporcionals a la seva incapacitat de gestionar el conflicte i amb un clar punt de "mala fe".

Arrel de la denúncia presentada pel Comitè d'empresa a Inspecció de Treball, per cessió il·legal de treballadors, la plantilla del Mas Carandell està rebent diverses mesures de pressió. Aquesta denúncia és un pas més en la reivindicació històrica de dignitat per part de les persones que treballem al Mas Carandell. No volem seguir sent considerades com a treballadors i treballadores de segona, i tenir condicions laborals inferiors a les dels nostres companys i companyes de l'Ajuntament.

Aquestes mesures de pressió per part de l'empresa es concreten en: - Canvi funcional de treballadors - canviar les funcions que es realitzen -, en alguns casos s'ha aprofitat el canvi per treure els complements salarials que cobraven aquestes persones.

- No lliurament de documentació necessària per al correcte funcionament del comitè d'empresa: previsió de contractacions, relació nominal de complements, plusos i productivitat i criteris d'aplicació, criteris de selecció en les darreres convocatòries, balanç econòmic de 2008 i 2009, i compte de resultats...

- Decisions unilaterals en temes

que afecten al conjunt dels treballadors com terminis imposats per a la recuperació d'hores, el calendari laboral del 2010, període de vacances...

- Reducció d'un 10% del pressupost de l'IMFE, en el moment de més aflluència de gent als serveis del Mas Carandell degut a la crisi.

- Evasió de la responsabilitat que l'empresa té per mitjà de la comissió paritària de vetllar pel compliment del conveni (fins que no n'hi hagi un de nou, l'actual conveni és vigent).

Notes

(1) El passat mes de maig de 2009 el Comitè d'empresa de l'IMFE Mas Carandell i la CGT presentàvem una denúncia a Inspecció de Treball, a partir de la situació en que es trobava el procés de negociació del nou conveni col·lectiu del Mas Carandell, que en aquell moment era de ruptura total de les negociacions. Val a dir que el conveni de Mas Carandell també és d'aplicació a la Fundació Mas Carandell. El punt central de la reivindicació dels treballadors i treballadores és entrar a formar part de la plantilla de l'Ajuntament de Reus i estar sota el seu conveni, així com denunciar públicament la precarietat i les desigualtats existents dins la plantilla de l'Ajuntament i les instituts municipals i organismes que en depenen, on hi ha treballadors de "primera", "segona" i "tercera". Finalment, aquest mes de gener de 2010 es va produir la visita del cap provincial de l'Inspecció de Treball a Mas Carandell per recollir informació i entrevistar-se amb les parts, i esperem que en un plaç d'uns dos mesos dicti una resolució sobre el tema

(2) El Comitè d'Empresa de l'IMFE Mas Carandell està format per 5 delegades i delegats de la CGT. La delegada de la Fundació Mas Carandell pertany també a la CGT.

Ajornat el judici per l'acomiadament de Diego Moyà per part de Kalise Menorquina

CGT Balears

El 19 de març havia de celebrar-se la vista del judici per la demanda interposada pel company Diego Moyà, contra l'empresa Kalise Menorquina SA, per un "acomiadament objectiu" basat en suposats problemes de salut del company. Després de diverses controvèrsies a la Sala del judici, finalment el Jutge del Social nº 3 de Palma va decidir suspendre la vista fins al proper dia

11 de maig, a l'espera d'un nou informe pericial del metge forense. Abans del judici varen tenir lloc dues concentracions de companys de la CGT en solidaritat amb Diego, una a Mallorca i l'altra a Menorca

És importantíssim que tothom prengui consciència del que ens jugam tots i totes en el cas d'en Diego. No podem consentir que Diego, ni cap altre treballador o treballadora, sigui acomiadat per un

suposat problema de salut. Molt més en el cas d'en Diego, darrere del qual l'empresa no pot amagar les veritables causes per les quals vol deixar-lo al carrer: treure's de sobre una persona lluitadora i compromesa, i eliminar el sindicalisme combatiu que porta a terme el nostre sindicat.

La lluita per la readmissió de Diego continua. No ens aturarem fins que el nostre company no sigui reintegrat al seu lloc de feina.

La reforma de les pensions: un atac programat als drets socials bàsics

Angel Luis García,
Secretari d'Acció
Sindical de la CGT

Les treballadores i treballadors de l'Estat espanyol hem patit la presentació de dos documents que contenen les mesures impulsades pel govern entorn de la reforma de les pensions, mesures que suposen:

Rebaixes en els tipus de cotitzacions

S'obre la porta a la rebaixa de les cotitzacions empresarials, a més d'anunciar la reducció de les mateixes a les empreses que paguin cotitzacions més elevades per les seves treballadores i treballadors. Per altra banda es vol rebaixar les cotitzacions de les mútues amb l'argument de la seva suposada eficàcia en la gestió.

Reformes en les pensions de jubilació

El Govern pretén allargar l'edat ordinària de jubilació fins als 67 anys. Vol que cotitzem almenys 17 anys per a tenir dret a la pensió mínima en comptes dels 15 actuals i pretén fer una reformulació del càlcul de la quantia de la pensió allargant, dels últims 15 actuals als últims 25 anys, aquest període de càlcul per a obtenir la quantitat que cobrarem.

Eliminació i/o disminució de les pensions d'incapacitat, orfanat i viduïtat

Es proposa la creació d'una reglamentació que permeti a les empre-

ses, a través dels seus serveis mèdics, definir les situacions de baixes i altes en situacions de malaltia comuna amb el control dels seus propis inspectors, i solament subsidiàriament, de la Seguretat Social. Es pretén acabar amb la pensió de viduïtat a través d'un pagament únic per a nous beneficiaris, a més de rebaixar la quantia d'aquesta pensió als perceptors actuals que s'incorporin a treballar. Quant a la pensió d'orfanat, es busca establir una quantitat única a distribuir entre tots els beneficiaris, independentment de quants siguin.

Les conseqüències de la reforma les pagarem els treballadors

El Govern planteja una reforma en

la qual totes les seves línies, en bonificacions, en control de l'absentisme, en cotitzacions empresarials, en incentius a les contractacions, asseguren l'empresariat el seu plantejament essencial respecte a aquest tema: la rebaixa dels costos del contracte. La gestió eficaç de les mútues, de la qual es parla en un dels documents, es basa en el manifest desviament d'infinat de malalties professionals i el seu reconeixement com malalties comunes, amb el consegüent estalvi per a aquestes mútues i en detriment dels treballadors afectats, que no perceben les prestacions a les quals tenen dret, i dels serveis públics de salut, que planten cara a despeses que no els corresponen. Altre despropòsit d'aquest apartat és pretendre que,

de manera normativitzada, siguin les mútues i els serveis mèdics de les empreses els que autoritzin les baixes i altes mèdicas per malalties comunes desviant recursos de la Seguretat Social, minvant més la seva capacitat, i propiciant abusos per part de les empreses, que són qui les gestionarien.

CGT porta anys anunciant que aquesta reducció de les cotitzacions, tant les realitzades com les proposades, donen lloc a una important reducció dels ingressos del sistema de Seguretat Social i, com a conseqüència, a l'entrada en dèficit del mateix, mentre s'intenta justificar una reducció de les pensions per a mantenir l'equilibri financer del sistema de Seguretat Social. Així, ens trobem amb un paquet de me-

asures que consisteix en una reducció de les pensions a través de les tres vies proposades pel govern: allargar de temps de treball, augmentar el temps necessari per a generar la pensió i introduir unes bases cotitzadores de fa 25 anys, que són molt més baixes, per al càlcul de la quantia.

No sembla la millor manera d'assegurar un futur digne a les persones treballadores pretendre rebaixar les pensions en un país en el qual la mitjana per jubilació se situa en 874,97 euros mensuals i menys si parlem de disminuir aquestes quantitats a 20 anys vista. Aquests són les dades i d'això va aquest conte. De retallades de drets socials i laborals, d'acomiadaments, d'embargaments d'habitatges i subsidis d'almoïna, de pensions de misèria i futur incert. Però també de dividends, de beneficis multimilionaris, de SICAV, d'agrupació de capitals, de corrupció política, de manipulació mediàtica i sindical. I els que tinguin treballs més precaris es veuran obligats a treballar durant més anys.

De nosaltres depèn que aquesta dinàmica no continuï i donem la resposta enfront d'una agressió tan nociva i llastimosa en drets que, inevitablement, seran molt difícils de reconquistar. Ara més que mai es fa necessària una vaga general que faci visible en els carrers el nostre contundent rebuig a aquesta i totes les propostes, lleis i governs que continuïn minvant el patrimoni social, els nostres drets i el nostre futur.

Mobilitzacions contra els acomiadaments a Aigües de Barcelona

Sindicat Químiques
CGT Barcelona

Uns 1500 treballadors del sector del cycle integral de l'aigua es van manifestar el dissabte 20 de febrer pel centre de Barcelona seguint la convocatòria realitzada pels sindicats CCOO, UGT, ATAB-USO i CGT, en protesta pels 203 treballadors que planteja acomiadar o prejubilar Aigües de Barcelona (Agbar) a través del que considerem un expedient de regulació encobert. A la manifestació també es va denunciar la congelació salarial que la patronal està imposant als treballadors del cycle integral de l'aigua. La marxa va sortir de la Plaça de Catalunya i va arribar a la plaça de Sant Jaume, on es va fer la lectura del manifest.

Com a continuació de les mobilit-

zacions, el 18 de març es va convocar una concentració a la Plaça Tettuan de Barcelona, per anar en manifestació fins a la Torre Agbar, i el 21 de març una altra concentració al Passeig Joan de Borbó, a la Barceloneta, on amb motiu de la celebració del dia mundial de l'aigua, l'Agència Catalana de l'Aigua, l'Administració de l'Aigua de Catalunya adscrita al Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat, on participa entre altres Aigües de Barcelona, havien organitzat la Festa de l'Aigua 2010.

En el sector treballen més de 6.000 persones i els sindicats demanen la intermediació de la Generalitat de Catalunya perquè desaprovem que Agbar, que té gairebé 1.000 treballadors, plantegi acomiadaments quan té beneficis, un fet que coincideix amb el canvi de propietat de la

companyia i l'entrada de la multinacional francesa Suez.

L'empresa planteja els acomiadaments sense garantir el servei que presta als ciutadans, uns acomiadaments totalment injustificats en una

companyia que presenta beneficis en el seu balanç anual. En aquest sentit, cal destacar que el consell d'administració i els dotze membres de la cúpula directiva de la companyia es van repartir 3,9 Mi-

lions d'euros i 3,1 Milions d'euros respectivament de dividends extraordinaris. Des dels sindicats es considera un delictes social que amb aquests guanys, es vulgui acomiadar a gent o que els qui treballen tenen un salari que no arriba als mil euros. Per això demanen la intervenció de l'administració, i més concretament de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA), a l'hora de resoldre aquest conflicte.

Fa tres mesos els representants dels treballadors i l'empresa van signar un pla de viabilitat en el qual es recollien prejubilacions voluntàries però en cap cas acomiadaments de treballadors. A mitjans de febrer l'empresa va comunicar als sindicats que 203 persones deixarien l'empresa, 69 persones per mitjà de l'acomiadament i 134 per mitjà de prejubilacions.

Concentracions en solidaritat amb els sancionats del Grup RACC

FESIBAC-CGT

La direcció del Grup RACC es troba immersa, des de fa mesos, en una política d'acomiadaments i repressió generalitzada en totes les seves empreses i que ha suposat uns 100 acomiadaments i "acords voluntaris de cessament".

Com a exemple de la manera de procedir d'aquest "club sense ànim de lucre" podem citar diversos casos, com els de l'acomiadament de dues treballadores acollides a reducció de jornada per guarda legal a CODISERVI (per celebrar el dia de la dona treballadora), l'acomiadament d'un delegat a RACC, els acomiadaments entre els mecànics després d'un expedient "informatiu" i, per arrodonir la jugada, la suspensió de sou i feina de tot el Comitè d'ACASERVI (Central d'Alarmes).

A tot això li cal sumar la decidida tasca obstructionista de l'àrea de Recursos Humans que acumula denúncies a la Inspecció de Treball i es permet "dictar" les vacances de la plantilla sense acordar amb el comitè i, fins i tot, posant conflictes

col·lectius contra els representants dels treballadors. També cal destacar l'actitud intimidadora i prepotent d'alguns dels coordinadors envers els delegats i amb els treballadors en general.

L'objectiu de tot això és aconseguir que els treballadors tinguin por i que els seus representants cessin en la defensa dels seus drets, extrems que la CGT no consentirà.

Hem intentat fer entrar en raó a la Direcció perquè cessin aquestes actuacions, i seguirem en això, però, fins ara persisteixen en la seva política de coacció que persegueix deixar tota la plantilla sense drets reals. És tota una demostració de com entenen la reestructuració d'un grup que se suposa que és "sense ànim de lucre" i de servei a la societat.

El nostre sindicat anarcosindicalista utilitzarà tots els mitjans al seu abast, tant els jurídics com els sindicals, perquè el Grup RACC respecti els seus treballadors i els seus representants. Per això, aquesta Federació va convocar concentracions de delegats a la seu del RACC a l'Avinguda Diagonal de Barcelona els dies 12, 16 i 18 de 12 a 13,30h (uns dies en els quals el Comitè

d'Acaservi estava complint la seva injusta sanció) i crida als treballa-

dors del Grup RACC a que mostrin la seva solidaritat amb els sancio-

nats en la mesura que sigui possible.

Administració Pública: Se'ns piken damunt i diuen que plou

CGT-CAT
Seguretat Social Barcelona

El Secretari d'Estat d'Hisenda, en unes declaracions del 24 de febrer afirmava que la revisió de l'acord salarial dels empleats públics està "sobre la taula" i que aquesta revisió salarial es farà en "el marc adequat", és a dir, en una negociació amb els sindicats de la Taula General.

La pretensió del Ministeri d'Economia i Hisenda és reduir en el 4% la despesa en salaris públics per a l'any 2013, en el marc de la política governamental de descens de la despesa pública. Els instruments que vol utilitzar el Govern per a fer efectiu el descens de la despesa en salaris públics són l'amortització de la pràctica totalitat de places va-

cants, de cada 10 vacants es perdran 9 llocs de treball, i la congelació del salari dels funcionaris, segons es desprèn de les declaracions del Secretari d'Estat.

L'acord salarial al que fa referència és l'Acord "Govern-Sindicats per a la funció pública en el marc del diàleg social 2010-2012". Aquest acord, en la seva part salarial estableix els següents increments:

Any 2010: Increment salarial del 0,3%. Aportació del 0,3% al pla de pensions.

Any 2011: Increment salarial a negociar. Aportació del 0,5% al pla de pensions.

Any 2012: Increment salarial a negociar. Aportació del 0,7% al pla de pensions.

Així, els sindicats signants beneïen la nostra congelació salarial a canvi

que es blindés un pla de pensions que solament significa beneficis per a CCOO, UGT i el BBVA, socis en la gestora del pla. A més, s'establí una clàusula per a la revisió salarial que ens semblava que en el millor dels casos es traduiria en una simple bufanda. Ara ja sabem que l'increment salarial a negociar en els anys posteriors serà 0% i que la bufanda de revisió salarial es quedarà en aigua de borrajas, si es compleixen les pretensions del Ministeri d'Economia i Hisenda.

A què estan jugant els sindicats CCOO, UGT i CSIF, que en temps de vaques grosses signen increments salarials inferiors a l'IPC i en temps de vaques flaques incrementen la nostra ja històrica pèrdua de poder adquisitiu? Doncs estan jugant amb els nostres drets, amb les

nostres condicions de treball, venent-nos mentre ells garanteixen els seus negocis. I ells calladets, que no se sàpiga, i a practicar la pau social que inclouen en els acords que signen sense tenir en compte a la plantilla.

Perquè serveixen unes taules de negociació els acords de les quals es queden en paper mullat a la primera de torn? Doncs perquè el govern ens pugui emportar les engrunes aconseguides sense que ningú es posi vermell per la seva labor sindical. Una labor sindical que ha consistit a fixar un marc negociador que es demostra inútil davant la voluntat unilateral del Govern i uns continguts, els fixats en aquests acords que es poden incomplir sense conseqüència cap, que resulten insultants davant qui ha vist que

el seu salari real baixa any a any des de fa més d'una dècada. Ah, i perquè els sindicats signants cobrin i cobrin subvencions, per signar, per formació, beneficis per jugar a borsa amb part del nostre salari, etc. Hem de ser conscients que canviar aquesta situació està en les nostres mans i que no podem permetre ser cap de turc d'una situació que no hem generat nosaltres. No podem permetre que els efectes de la crisi l'acabem pagant els de sempre, que les nostres condicions de treball siguin moneda de canvi davant qualsevol situació (si hi ha bonança, moderació, si hi ha crisi, els primers a pagar els plats trencats els empleats públics). Ja n'hi ha prou d'amenaçar els nostres drets! Deixeu de jugar amb les nostres condicions de treball!

A Renfe es realitzen més d'un milió d'hores extraordinàries

SFF-CGT

Mentre que la taxa d'atur se situa en un 19,4%, segons la EPA, traduïnt-se en 4.451.400 de desocupats a l'estat espanyol, a RENFE-Operadora es ve realitzant, any rere any, més d'un milió d'hores extraordinàries, que suposen prop de 700 llocs de treball. Aquest binomi és, alhora que incompre-

ble, absolutament inacceptable, ja que RENFE-Operadora és una entitat pública empresarial que pertany a l'Administració General de l'Estat al dependre directament del Ministeri de Foment.

Més del 50% d'aquestes hores extraordinàries les realitza el Personal de Conducció, circumstància al mateix temps preocupant doncs es tracta de personal directament rela-

cionat amb la seguretat ferroviària. A pesar d'això, a l'Entitat li surten els comptes, ja que els excessos de jornada d'aquest personal surt més rendible que fer noves contractacions, ja que en cas contrari el Ministre, Sr. Blanco, hagués intervingut com així ho ha fet amb els controladors d'AENA.

Aquesta política ens indica que en l'Administració General de l'Estat

es permet realitzar milions d'hores extraordinàries, és clar, sempre que resulti més barat que contractar nou personal. Fins i tot RENFE-Operadora assumeix i prefereix pagar les sancions administratives, resoltes per les Inspeccions de Treball per sobrepassar els límits establerts en l'Estatut dels Treballadors de 80 hores a l'any per treballador amb la condició de no contractar personal.

Tota una gran política per a afavorir l'ocupació que tanta falta ens fa.

En aquest sentit, la CGT ens hem dirigit a la Direcció exigint-li que contracti més personal per a eradicar d'una vegada els excessos de jornada, aprofitant les convocatòries de l'oferta d'ocupació, havent de prèviament realitzar les convocatòries internes per a garantir la promoció professional.

Tema del mes

El Govern espanyol aplica d'amagat la Reforma Laboral

Àlex Tisminetzky (*)

El Govern espanyol, la CEOE i els sindicats CCOO i UGT porten mesos de converses per tirar endavant una nova Reforma Laboral, que tot indica que serà només comparable a les grans modificacions legals de 1994. Les negociacions inclouen temes tan importants com les indemnitzacions per acomiadament, l'extensió de les ETT, nous contractes precaris per a joves i noves bonificacions a la Seguretat Social, enmig de declaracions sobre retallades en les prestacions. Però mentre es debat als despatxos oficials, i sense publicitat, el Govern espanyol ha aprovat una Llei que avança algunes d'aquestes mesures.

Segons denuncia l'advocat laboralista Vidal Aragonés, del despatx Col lectiu Ronda, el passat 31 de desembre de 2009 l'executiu espanyol va aprovar la Llei 27/2009, que enmig del silenci dels sindicats oficials i dels mitjans de comunicació, ha començat a aplicar anticipadament algunes de les mesures més polèmiques que en teoria s'estan negociant cara a la Reforma Laboral.

Bonificacions i extensió de les ETT

Segons l'advocat laboralista, la nova norma, tot i passar pràcticament inadvertida, aprova mesures "d'afectació molt negativa" pels treballadors, i que pràcticament l'equiparen a una Reforma Laboral, per afectar àmbits especialment sensibles de la relació laboral, com les cotitzacions de la Seguretat Social en casos d'ERO o les indemnitzacions d'acomiadament, entre d'altres.

Concretament i per exemple, la Llei espanyola 27/2009 estableix importants bonificacions en la contractació indefinida de treballadors en atur, que permet novament una més que considerable reducció de les cotitzacions dels empresaris a la Seguretat Social, en un moment en què s'argumenta per part de l'executiu que no hi haurien prou efectius per fer sostenible el

sistema de pensions.

La norma estableix també un mandat perquè en 4 mesos l'executiu espanyol elimini les restriccions a les ETT, permetent l'actuació d'aquestes empreses en sectors fins ara prohibits pel prestamisme laboral, com els treballs especialment perillosos en la construcció, o a les administracions públiques. Aquest fet permetrà que finalment les ETT puguin actuar en la totalitat de branques productives i en situació encara més favorable de la qual tenien fins a l'actualitat. Alhora, la llei estableix que en també 4 mesos el govern de Zapatero reformarà els contractes de treball juvenils.

Els efectes d'una gran Reforma Laboral

El Govern espanyol, la patronal i els sindicats oficials CCOO i UGT estan encara en procés de negociacions, però de la simple lectura de les declaracions i documents de debat es pot comprovar que estem davant de la més important Reforma Laboral des de 1994, i que afectarà amb tota probabilitat a:

Àmbits de la relació laboral >> Efectes

Acomiadament >> Reducció de les indemnitzacions legals
 Nous contractes >> Contracte precari

juvenil i nou contracte a temps parcial
 Prestamisme laboral >> Extensió de les ETT a totes les branques productives
 Seguretat Social >> Importants bonificacions pels empresaris, i més control de les baixes pels treballadors

Zapatero aposta per un nou contracte precari juvenil i la CEOE proposa que no cotitzi ni tingui indemnització

Un dels aspectes fonamentals de la nova Reforma Laboral tot apunta que serà un nou contracte pels joves llicenciats, que novament representarà una important retallada de drets d'importants col lectius de treballadors, amb l'argumentació de combatre pre-

cisament la precarietat i l'atur entre el jovent. Sorprenentment aquest objectiu també va ser la principal motivació teòrica de les darreres reformes laborals, fet a pesar del qual les taxes d'atur i precarietat entre el jovent no han parat d'augmentar, sota el paraigua dels precismos dels contractes escombraries i bonificats especialment pensats per a la inserció laboral dels més joves.

Salari per sota del mínim interprofessional

La proposta del Govern espanyol inclou la possibilitat que els salaris dels joves afectats pel nou contracte siguin inferiors al salari mínim interprofessional (SMI), actualment establert en 624 euros mensuals per jornada

completa de 40 hores setmanals. A més, la nova modalitat contractual, que el Govern espanyol proposa no determinar ni tan sols amb la qualificació de "contracte", inclou una bonificació del 100% de les cotitzacions a la Seguretat Social, i per tant els empresaris no hauran d'abonar ni un euro en aquest concepte.

Segons fonts de l'executiu espanyol, la proposta de nou contracte seria aplicable als joves llicenciats, i a tots aquells que hagin acabats els seus estudis en els darrers anys.

La modificació legal, a pesar de representar una radical reducció de drets laborals, no ha comptat amb un rebuig frontal de les centrals sindicals oficials CCOO i UGT, que segons fonts sindicals es conformarien amb intentar establir en la taula de negociacions requisits respecte als joves en concret que podrien ser contractats per aquesta modalitat, segons la seva formació acadèmica i els anys que fa que han acabat la carrera.

La CEOE va encara més enllà

Davant aquesta agosarada proposta del govern de Zapatero, la patronal espanyola ha volgut posar el llistó de precarietat encara més alt en les característiques del nou contracte juvenil, que anomenen "contracte d'inserció", i que seria l'extensió a molts més treballadors de la situació legal dels becaris o a les pràctiques empresarials.

Concretament, el director de relacions laborals de la CEOE, José de la Cavada, va proposar que la nova modalitat contractual afecti tots els joves menors de 30 anys, independentment de si han acabat la seva formació acadèmica o ja tinguin experiència laboral, sense dret a prestació d'atur, ni a cap indemnització per extinció del contracte, amb una duració de la relació laboral de fins a un any i, és clar, sense cap cost de cotització a la Seguretat Social.

(*) Article publicat a "L'Accent" núm. 173

La FESIM-CGT rebutja que els dirigents sindicals estiguin a sou de les empreses

FESIM-CGT

La Federació del Metall de la CGT Lexigeix un aclariment als sindicats majoritaris sobre el cobrament de salaris des de grans empreses, a dirigents que després negocien convenis i reformes laborals en les quals s'empitjoren els drets de tots.

El cas destapat per la Secció Sindical

de la CGT a GM Espanya, pel qual l'actual secretari d'Acció Sindical Confederal de CCOO, Ramón Górriz, i el Secretari General de la Federació del Metall d'UGT-Aragó, Luis Teixidor, es troben des de fa 17 i 8 anys respectivament "de permis retribuït, per lliure disposició" és denunciat per la CGT com un fet inacceptable.

La independència dels sindicats del

poder econòmic, al que pretenen oposar-se, està en qüestió si qui negocia els acords salarials estatals en els quals s'accepta que els treballadors i les treballadores s'estrenyin més el cinturó, apareixen pagats per empreses de les quals fa 17 anys van sortir per a ser alliberats del seu sindicat.

La CGT ha denunciat sempre que

una cosa són els drets sindicals exigibles en les empreses i altra ben diferent que els càrrecs de màxima representació d'un sindicat estiguin pagats per "l'enemic".

Per a la FESIM-CGT el cas de OPEL-GM, pel qual presentarà Demanda en els jutjats per discriminació cap a la resta de treballadors, és un exemple de la degeneració de la vida sindical,

que posa en qüestió l'oposició dels grans sindicats davant les agressions actuals en matèria de jubilacions o reforma laboral.

La resposta a aquestes agressions i a la situació actual d'atur i de crisi és la Vaga General i cridem als sindicats majoritaris a trencar aquests llaços de dependència amb la patronal i el Govern.

Parlem amb...

MANEL AISA, FORMAT AL BARRI DEL RAVAL, LLIBRETER, I PRESIDENT DE L'ATENEU ENCICLOPÈDIC POPULAR

'Desaprendre és fonamental, però la gent no està disposada a desaprendre'

Txema Bofill

Manel Aisa Pàmpols és llibreter de professió, autodidacta, format al Raval, als bars, a l'associació de veïns, al col·lectiu llibertari Chino, al sindicat de la construcció de la CNT unificada, a les lluites socials, a les tertúlies d'amics llibertaris i a l'Ateneu Enciclopèdic, on ha acabat escollit president.

- Què t'ha format en la vida?

- Sóc un nen del Raval. Neixo al Raval i he viscut en el barri, entre els carrers San Antoni, Paral·lel i, com a màxim, el Poble Sec. I després de 56 anys segueixo en el mateix barri. Vaig néixer al carrer Cadena, el que avui és la Rambla del Raval, i fins que ens varen fer fora. A l'escola vaig fer-hi just el batxiller. Vaig estudiar Arts i Oficis, sempre per lliure, mai per aconseguir un títol. Al carrer Avinyó, hi anava a fer dibuix i pintura. Després vaig anar per la Massana....

- I allà a Avinyó també dibuixàveu i pintàveu les famoses "demoiselles"?

- Sí, abans al carrer Avinyó hi havia les cases de cites, els bars de putes. Era un ambient una mica "durillo". Nosaltres ens vam educar en un bar de putes. Mon pare i el meu oncle als anys 50-60 tenien un bar de putes al carrer cadena. Nosaltres hi vam viure uns cinc anys.

- Sí?

- Hi havia les putes del moment, un equip de futbol, que va crear mon pare, que recollia tots els xavals, la majoria sense pare, aleshores no sabíem el perquè; i hi havia els iaïos del barri, que baixaven al bar a jugar al dòmino, a les cartes, al remigio, a la guerra fina. Tots plegats formàvem una gran família, la família del barri.

- Els Aisa sou d'origen aragonès, veritat?

- Sí, bé, el meu pare va néixer aquí, però l'avi era d'Almunia de Doña Godina, que procedia d'un poble que es diu Aisa, que està a Cadanchú. De part de mare som Pàmpols de Lleida.

- Com ha sigut la teva evolució política?

- Al 1974 entro a l'associació de veïns del Raval amb en Ferran, el meu germà. Allí la majoria eren de l'USO. N'hi havia alguns de LCR i PTE. A nosaltres ens van deixar una mica al marge. Ens varen fotre a la secció de cultura. I a partir d'un contacte vaig entrar amb un grup que es deia "Colectivo libertario San Antonio", ja

que feien accions pel barri de San Antoni. Es trobaven per pisos clandestins i locals d'esglésies i feien pintades pel barri. No tenien massa idea de què era el moviment llibertari. Al entrar-hi jo van afegir-hi al nom Chino: "Colectivo libertario San Antonio Chino". Era als anys 1975-76.

- Ja havien assassinat el Puig Antich...

- Sí, nosaltres vàrem entrar a l'associació de veïns poc temps després de l'assassinat del Salvador Puig Antich. Recordo que el dia que el van matar vam sortir al Raval a manifestar-nos. La manifestació va sortir de la Masana. Jo, com que estava al meu barri, anava encaputxat amb un mocador ja que tenia por que em reconeguessin. La mani va anar pel carrer Hospital fins a la Ronda. Allà es varen trencar els vidres d'un banc i en sentir sirenes de policia vàrem desaparèixer pels carrers. Va ser la primera mani a la que vaig anar i a la que vaig anar encaputxat.

- I després del col·lectiu llibertari Chino?

- A l'any 76 o 77 entro a la CNT, pel volts de la matança d'Atocha. Al sindicat hi havia l'Edo, recent sortit de la presó, en Ros, Ramos, el marquésito, el meu germà, jo i algú més. Aquest grup d'uns 7 o 8 fou l'embrí del sindicat de la construcció de la CNT. Ens reunim al despatx d'advocats de Mendez Núñez. I per mediació de mon pare vaig trobar un magatzem de fusta que vam convertir en

local de la CNT.

- La CNT en aquell moment tolerada o clandestina?

- Tolerada fins al maig del 77. De fet jo sóc el primer secretari d'organització de la Federació local de la CNT en la legalitat.

- Què vas fer com a Secretari de la Federació Local?

- Moltes coses. Era l'època maca. No paràvem.

- Explica'n algunes...

- M'encarrego amb altres companys de buscar el local de la Plaça Reial. En el contracte era com per a una casa de modes i models. Després, quan se'n varen assabentar de la mena de gent que desfilava per allà, ens varen pujar el preu. Vaig buscar el local de Riereta amb el Sebes (Sebastià Puigcerver de la Federació local de la CNT en la legalitat). Ens dedicàvem, d'infraestructura, a l'organització, a les vagues, com la de les gasolineres, dels transports, a l'autodefensa dels locals de Barcelona...

- Parla'ns del moment culminant de la CNT, el míting de Montjuïc, que va ajuntar centenars de milers de persones.

- En la preparació érem pocs. Hi havia els de Sants preparant els bars, d'altres preparant micros, alguns estàvem preparant les pancartes amb l'Edo. Penja des les pancartes, li vàrem dir: "ens en

anem a fumar un porrete i ara tornem". Ni tan sols el Jesús, el secretari de la FL, havia arribat. I al tornar varem al·lucinar: estava la plaça ple de gom a gom. No havien passat ni vint minuts. Recordo que en Jesús cridava pel micro: "Secretario de organización que suba" i jo no podia pujar de tanta gent que hi havia. Quan vaig poder arribar, ja havia quasi acabat. Estava a tope.

- Fins quan estàs al sindicat i a la CNT?

- Al 1981 deixo de cotitzar. Abans hi hagué l'escissió de la CNT en el famós 5è Congrés a la Casa de Campo de Madrid. Jo hi era i allà es decideix la separació, en el moment en la que la meitat dels delegats s'aixequen i se'n van. Jo segueixo al sindicat, fent cosetes. Però jaestic més al Centre de Documentació del Històric Social que ens reunim a la Ri-volta. A l'any 1980, l'Edo i uns quants més estan detinguts a la Model. Aquest mateix any, muntem un comitè pro presos amb Martin Artajo i un grup d'amics.

- A l'Ateneu, l'AEP, hi ets des l'origen?

- Joestic als orígens però participo poc fins a l'incendi del nostre local. En aquells moment el CDHS, estava al carrer Reina Amàlia. S'havia logat una antiga fàbrica, 500 o 600 metres quadrats. En aquell dia en Diego i jo parlem a la premsa de la situació de l'arxíu i tots els llibres de la guerra civil. S'havien mullat tots. L'alcalde Narcís Serra ens va possibilitar anar a la Casa de la Caritat. Va donar a l'Ernest Núñez un paper d'una llibreta que deia "Per quinze dies mentre troben un nou local". Aquest paper fou el nostre contracte a la casa de la Caritat. Hi vam estar disset anys. Quasi podríem dir que fórem els primers ocupes de Barcelona, perquè això era el 1979. El CCCB va pagar les obres i una de les condicions no escrites però sí pactades amb en Ramoneda era que com que aquí no teníem espai no ens cobrarien res i que sempre que necessitèssim la Casa de la Caritat la podríem utilitzar.

- Quants éreu als anys 80?

- Ja hi havia més de cent llibertaris. Entra en bloc el grup ECA (Ecologia, Cultura y Arte) amb un dels seus projectes per recuperar la casa de colònies del grup racionalista Puig Elies. També entra a l'Ateneu els qui havien estat a les columnes confederals: l'Antonio Turón, en Germán Riera i d'altres. Hi havia també en Francesc Piqueres, l'avi de la ministra Chacón. N'hi havia un grapat. Els divendres, els dies de reunió, el local estava

ple.

- Parlant de locals, com estan les negociacions del local que reclameu?

- Les negociacions estan en un punt mort. Tenim una reunió amb l'Itziar González, regidora de la Ciutat Vella i ens demana confiança. Nosaltres no sabem fins a quin punt. Crec que hem de començar a parlar d'una nova estratègia.

- Quan temps fa que esteu negociant?

- Uns tres anys. Quan va sortir el manifest era al 2006. Portem ben bé quatre anys parlant. I encara no tenim res clar. L'únic que està clar és que fou aprovat pel Ple de l'Ajuntament del districte de la Ciutat Vella de buscar-nos un local per a cedir-nos. En l'última reunió amb Esquerre Republicana, Ricard Martínez ens va dir que ens faria un topogràfic de la Ciutat Vella per a localitzar locals adequats. Ens va dir que ens contestaria en dues setmanes i han passat mesos i encara no ha contestat. De totes maneres tenim present que Esquerre està treballant amb el tema, així ho demostra l'última reunió que vàrem tindre amb ells.

- No serà, com en el cas Centelles, que us donen llargues i darrere hi pot haver la filosofia de la dreta catalana: "com menys parlin i es moguin els de l'Ateneu, i mentre quedi paralitzat l'arxíu de la Guerra Civil, millor"

- Això ho insinuo a la revista Enciclopèdic. La idea sembla ser que ens en cansem i que la biblioteca Arús, els del cantó, obrin la porta i ja està. El reptel nostre és que el moviment llibertari sigui conscient que un arxíu com aquest es pugui mantenir amb un moviment autogestionari, com el nostre. Si el moviment llibertari en lloc de crear noves biblioteques recolzés aquesta seria un triomf, però els xavals als ateneus munten biblioteques que duren dos dies, com per exemple la del Besòs. En comptes de recolzar el que hi ha muntat se'n creen de noves, però bé... Fem una altra birra?

- Bé, ens parlaves d'una nova estratègia per aconseguir el local?

- Hauria de començar una fase que tothom escrigui a la premsa, cartes al director, articles d'opinió, reclam en públic; no només des de l'Ateneu sinó també de manera individualitzada. Els polítics fan cas de les cartes a la premsa, se les miren. A veure si algun polític es mou una mica.

- Des que ets president de l'Ateneu,

Abril de 2010

El Txema Bofill i el Manel Aisa durant l'entrevista

què s'ha fet?

- Sóc el president de l'Ateneu des d'una mica abans del seu centenari, al 2002. Quan l'Ateneu canvi de president haurà donat un pas endavant. Hi haurà un trencament aquí. Després de la sortida del llibre sobre l'Ateneu Enciclopèdic que surt l'any 1999, i el centenari, el 2002, marquen un moment bastant bo de l'Ateneu. Hi ha un auge de l'AEP. Tots els dies de la setmana estava obert. Tot i que mai s'ha recuperat un ateneu com el vam tindre al carrer Montalegre, on tenim un local, per a que jo em trobi en un local més gran, sol.

- Quines són les principals activitats de l'Ateneu?

- Les principals activitats han estat centrades en l'edició de la revista l'Enciclopèdic i les exposicions que hem arribat a organitzar i difondre. Per exemple, la del Ferrer i Guàrdia l'hem presentat a la CGT a Via Laietana, a Cornellà, Zona Franca, Sans, Vic, Torelló i la Bisbal d'Empordà, St. Quirze del Vallès, Universitat de Girona, Prades...

- Com a president, què vols deixar en la història de l'Ateneu?

Abril de 2010

- El local, perquè l'AEP tingui una continuïtat per als moviments llibertaris i socials i perquè una biblioteca com la nostra quedi en mans autogestionades i no acabi en mans institucionals. Cal aconseguir el local ja que és el mitjà per a que l'AEP es pugui projectar. Tenir un local més gran és necessari per guardar en condicions la documentació i la memòria dels moviments socials i crítics al sistema. Això està claríssim, si no és així no ens serveix. A mi la por que em fa a vegades, quan estic sol aquí, és tindre un nou local, per a que jo em trobi en un local més gran, sol.

- Com es pot trencar aquesta solitud i manca de participació?

- S'ha de crear la revolució de les consciències o la radicalització de les consciències. La gent s'ha de conscienciar, però ja falta omplir entitats com la nostra per a plantar cara aquest sistema. I ja no caldrà anar reivindicant. Si la radicalització de les consciències es dona no caldrà reivindicar un local. El podem agafar... No se si m'explico?

- Molt clar. Explica'ns la paradoxa: demanar un local a les institucions per a fer crítica a les institucions.

- Es clar que nosaltres no anem demanant un local per a fer una crítica necessària al sistema, sinó que presentem com a objectius la memòria historicosocial, el manteniment dels arxius sobre la Guerra Civil, la difusió bibliogràfica, la biblioteca, la memòria històrica d'aquest país des de la Primera Internacional fins

- No, el Tellez, no, però n'hi ha hagut varis, exiliats, que encara tenen documentació interessant i fins i tot gent de l'interior que tenen molt bones biblioteques que podrien vindre a l'AEP i en això estem treballant de mica en mica. Si l'AEP estigués en condicions potser ho deixarien aquí, sinó anirà a la universitat de València, Madrid, Amsterdam o qui sap on.

- D'on et ve l'afició de llibreter?

- A l'Ateneu vaig aprendre molt i vaig augmentar la meva afició pels llibres. Anàvem sovint a San Antoni i altres llocs per a veure si trobàvem llibres de la Guerra Civil i de l'anarquisme per a l'AEP. Com que vam deixar la copistaria, i amb uns diners de la casa de mon pare, vaig comprar el lloc de venda de llibres.

- Últimament has fet també d'editor. D'on et ve l'idea?

- La idea d'editor s'origina a l'Ateneu. Féiem un programa setmanal que se'n deia "La memòria silenciada" a Ràdio Contrabanda. El tècnic i jo ens vàrem animar a muntar l'editorial. Hem editat dos llibres: "El banquet de la vida" d'Anselmo Lorenzo, "Biografia de la Revista Blanca", del nét de Valle Inclán. I ara, en coedició amb l'Ària, el llibre "Un héroe trágico del anarquismo español Mateo Morral d'Eduard Masjuan. I està a punt de sortir "Els pensaments polítics de Gulliver" de Johnatan Swift.

- I quin és el teu treball d'editor?

- Assessoro i escolleixo el que editem, i m'encarrego de la distribució i venda, ja que la distribució és molt alternativa. Hi ha un llista important de llibres per editar. Ho anam fent lentament. No poso cap duro. Faig la tasca d'assessorament i coordino l'edició: la maquetació, la revisions en tot cas...

- Com veus els moviments socials actuals?

- Trobo interessant el moviment antisistema, en el que hi col·loco l'Ateneu i el moviment de desaprendre, els okupes, els de la banca ètica i pel decreixement de l'Enric Duran, els d'Attac, el Centre Bardinas, etc.

- Desaprendre sembla engrescador...

- Desaprendre és fonamental. El mateix títol és encertadíssim, però la gent no està disposada a desaprendre. No hi ha cap tipus de consciència, la gent va a la seva, els ateneus estan buits. Sembla "el sálvese quien pueda".

> LES FRASES...

“ Si tanta memòria històrica volen recuperar, recuperem les entitats de l'època”

“S'ha de crear la revolució de les consciències o la radicalització de les consciències”

“Trobo interessant el moviment antisistema, en el que hi col·loco l'Ateneu i el moviment de desaprendre, els okupes, els de la banca ètica i pel decreixement de l'Enric Duran, els d'Attac, el Centre Bardinas, etc.”

CONVOCADA PER LA CGT, A SABADELL, 10 D'ABRIL

> HA PASSAT

S'inaugura un nou espai social a Sort

PILUM-CGT

L'Ateneu de la Muntanya obre les portes. Un grup d'associacions, entre elles el Sindicat de la Muntanya-Pilum-CGT, el grup de dones la Geganta Desperta, el Centre Social Casa Xorret coordinadora de tot un seguit d'associacions, el col·lectiu Muntanya Viva, que busca el desenvolupament rural i real a les valls de manera sostenible, han unit esforços per a inaugurar el cap de setmana del 26, 27 i 28 de febrer el nou local social del Pirineu Lleidatà, l'Ateneu de la Muntanya.

Segons membres del Sindicat i del mateix Ateneu "aquest projecte neix de la necessitat de tenir un espai propi des d'on encarar amb posició de força els conflictes laborals i socials de la zona, que des de fa relativament poc comencen a visibilitzar-se degut al trencament del silenci de la gent de la comarca, que de manera lenta però inexorable deixa de banda les amenaces dels cacics de torn, els quals s'han trobat amb una nova situació: la creació del Sindicat de la Muntanya-Pilum-CGT, que no deixa de créixer davant l'absència d'altres entitats que assessorin els i les treballadores, i que en una zona on les feines tenen un component tant alt de temporalitat patronal, fins ara, sempre ha fet i desfet segons la seva conveniència".

Les mateixes fonts remarquen que "pretenem crear un punt de trobada intergeneracional, des d'on potenciar el teixit social, la solidaritat, l'ajut mutu, la reflexió, un espai de lluita on poder realitzar tallers, xerrades, exposicions, intercanvis d'experiències i d'iniciatives socials, passes de vídeos, tasts de menjars ecològics, un lloc que disposi d'una petita distribuïdora de material alternatiu, que doni cabuda a la cooperació entre associacions i es clar, un indret on trobar-nos i reunir-nos".

L'Ateneu de la Muntanya, situat a la plaça Major de Sort, al Pallars Sobirà, va obrir les portes amb un cap de setmana farcit d'activitats; el divendres 26 a les 20h es dugué a terme la presentació del llibre "Creyeron que éramos rebaño" de Jesús Giráldez, on hi assistiren més d'una vintena de persones, el dissabte 27 a les 12h es realitzaren activitats pels més menuts del poble i que a pesar de la pluja i el mal temps acudiren una setantena de persones amb l'actuació del MàgiCCambras, i després es va fer un pica pica informal que coincidirà amb la inauguració del local on es llegí un manifest amb les intencions i activitats amb les quals tenen previst arrancar la temporada, i per acabar, el diumenge 28 es va fer un passí de documentals de temàtica social amb la pel·lícula "El vent que agita la cibada".

Secretariat Permanent Comitè Confederat CGT Catalunya

L'actual crisi econòmica és una crisi del capitalisme. No és només una crisi financera originada pels crèdits escombraria i l'especulació. És també una crisi productiva, que comporta també una crisi energètica i ecològica derivada d'un model econòmic consumista i depredador de recursos naturals i de persones. També és una crisi alimentària derivada d'un model productiu a escala planetària que condemna grans masses de població mundial a la fam com a pa quotidià.

A Catalunya les conseqüències de la crisi del capitalisme ja fa temps que s'estan fent notar. Durant el darrer any i mig ERO's, acomiadaments i no renovacions de contractes temporals s'han anat succeint (entre d'altres, a la Sony de Terrassa, ACC-Spain i Essa Palau de Sabadell, Ficosa de Rubí i Mollet). Com a conseqüència, l'atur ha anat augmentant mes a mes, fins a superar el mes de febrer les 597.000 persones, xifra que suposa 117.800 aturats més que fa un any i que representa més del 17% de la població activa. En alguns municipis del Vallès Occidental, com Terrassa, Rubí i Ripollat l'atur ja supera el 18%, mentre que a Badia del Vallès arriba al 23%. A més a més, els empresaris han utilitzat l'atur i la por a perdre la feina per retallar drets laborals aconseguits pels i les treballadores després d'anys de lluites: congelacions salarials, flexibilització i allargament de les jornades, incompliment dels convenis col·lectius, de les lleis de conciliació familiar i salut laboral, etc.

En aquest context, els denominats sindicats majoritaris estan negociant amb el govern i els empresaris, en l'anomenat diàleg social, noves retallades en els drets laborals dels i les treballadores. Aquestes negociacions inclouen temes tan importants com l'abaratiment de acomiadament, l'extensió de les ETT, nous contractes precaris per a joves i la subvenció pública dels pagaments dels empresaris a la Seguretat Social, enmig de declaracions sobre retallades en les prestacions. En paral·lel, el govern espanyol, gairebé d'amagat i amb el silenci dels sindicats majoritaris, va aprovar el 31 de desembre la Llei 27/2009, que introdueix ja algunes d'aquestes mesures i compromet al govern a reformar els contractes de treball dels i les

joves, com fa temps reclama la patronal. Finalment, una de les altres retallades que s'han plantejat i s'estan negociant són l'endarreriment de l'edat de jubilació als 67 anys i l'allargament del període de cotització a la Seguretat Social necessari per a poder cobrar una indemnització.

El govern, a més, prioritza amb les seves polítiques el suport als empresaris, amb subvencions milionàries a bancs i grans empreses, mentre manté uns serveis públics saturats i insuficients per a cobrir les necessitats de gran part de la població, com són la sanitat, l'ensenyament o l'habitatge. Les actuals polítiques d'immigració i de "civisme", a més, contribueixen a dividir la classe treballadora i a restar-nos poder de resposta davant les agressions que patim per part del Capital.

Una aposta per la lluita i la mobilització amb el suport d'associacions i moviments socials

És hora d'acabar amb aquesta dinàmica de col·laboració entre la patronal, el govern i els sindicats majoritaris, que únicament serveix

per a perpetuar el sistema capitalista i arremet directament contra les condicions de vida dels treballadors i treballadores. Des de la CGT de Catalunya i diversos moviments socials del Vallès Occidental fem les nostres propostes per a sortir del pou en que ens han abocat banquers, especuladors, multinacionals i empresaris, amb la complicitat dels governs de torn, que tracten de desviar l'atenció amb els seus vergonyosos casos de corrupció:

- Repartiment del treball, anant cap a la jornada de 35 hores, eliminant les hores extres i garantint la recuperació del poder adquisitiu perdut, amb un salari mínim de 1.200 i una renda bàsica per a persones sense feina.

- Desenvolupament de polítiques industrials pròpies, tot preparant el control sindical de les multinacionals i avançant en tecnologies netes i ecològiques.

- Igualtat de drets per a tota la classe treballadora, derogant la llei d'estrangeria.

- Transport públic gratuït per a aturats/des, contractació directa dels aturats per part dels Ajuntaments dins dels plans del Fons Estatal d'Inversió Local i eliminació de les subcontractes en l'obra pública.

- Defensa dels serveis públics, garantint el dret a una sanitat i ensenyament de qualitat i gratuïts per a tothom.

- Eliminar els interessos dels préstecs i garantir un control públic de la Banca, aturar els desnonaments a persones que no poden pagar les hipoteques, defensant també el dret a l'okupació.

Treballadors i treballadores de Catalunya: la situació ens obliga a estar desperts. Amb la injustícia, la precarietat i l'explotació no hi pot haver pau social. Només amb la unitat, la lluita, l'autoorganització i la mobilització dels treballadors/es, que som qui generem la riquesa, podrem aconseguir una sortida de la crisi que resolgui els nostres problemes.

El dissabte 10 d'abril de 2010 a Sabadell és un dia important per tal de demostrar el nostre rebuig a les conseqüències d'aquesta crisi. Només ens queda un camí, dignitat i lluita. Fent camí cap a la vaga general.

Itinerari de la manifestació:

Sabadell (11:30h, Plaça de la Creu de Barberà) >>> Barberà del Vallès >>> Badia del Vallès.

SENSE FRONTERES

A 'El Hogar' les tasques s'organitzen amb un sistema de torns obligatoris pel que fa a la neteja i manteniment de la casa

Es reinicien les negociacions de pau entre l'Índia i el Pakistan

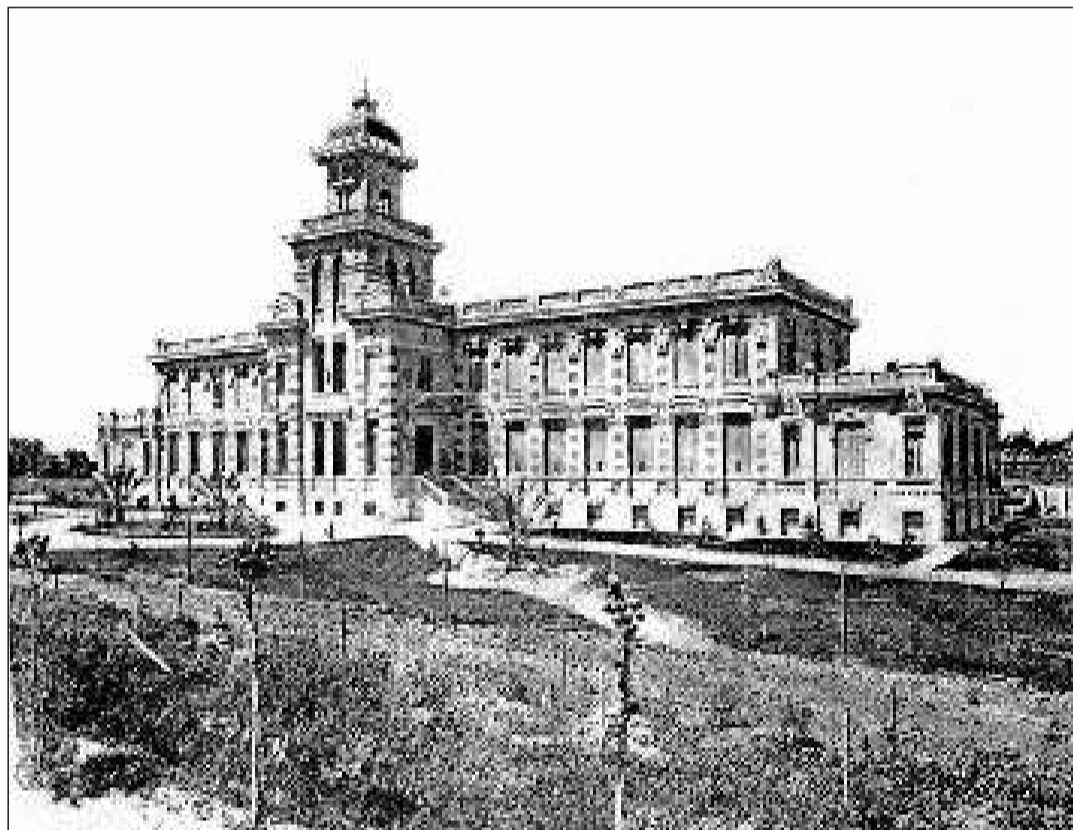
L'experiència de 'El Hogar', una residència estudiantil autogestionada a l'Uruguai

Anna Palau

La cessió de la gestió d'habitatges estudiantils universitaris a empreses privades és un fet habitual i generalitzat, com tants d'altres serveis que podrien ser públics. Tanmateix, a la Facultat d'Agronomia de la Universitat de la República d'Uruguai (UnRU) hi ha una experiència força diferent i interessant de conèixer.

El Hogar és un habitatge amb capacitat per unes 20 persones, destinat als estudiants i situat al costat de la facultat, en un barri dels afores de Montevideo i distant dels altres departaments universitaris. És propietat de la universitat (pública), i posseeix també uns terrenys al voltant que són aptes per al cultiu d'horta i secà.

D'altra banda, alguns estudiants de la facultat estan organitzats en una assemblea d'estudiants que s'anomena AEA (Asamblea de Estudiantes de Agronomía). Malgrat l'efervescència dels seus membres, característica de qualsevol moviment estudiantil, l'AEA ha aconseguit una constància i una estabilitat que l'ha fet guanyar credibilitat tant davant del món universitari com dels moviments socials, més enllà de l'àmbit juvenil. Entre els principis ideològics bàsics de l'assemblea, hi consten la oposició al model agroexportador pel qual es

Diverses fotografies antigues de la Facultad de Agronomía de la Universidad de la República de l'Uruguai

caracteritza el país (amb grans monocultius de soja i plantacions d'eucaliptus controlades per grans empreses de capital estranger), i la construcció i difusió d'un model agrícola alternatiu, basat en els principis de l'agroecologia.

Des de ja fa uns anys, l'AEA va aconseguir que la universitat cedís a l'assemblea la gestió de El Hogar,

per tal que l'habitatge dels estudiants que venen de fora es convertís en un servei públic i, ahora, aprofitar la convivència per construir un projecte pràctic d'autosuficiència i vida en comunitat.

El Hogar compta amb producció d'horta per a l'autoabastiment i petites experiències de secà, que de moment serveixen per la multiplicació de llavors autòctones del seu banc de llavors. Els residus de cuina s'aprofiten per fer compostatge per l'hort, i en un futur hi ha el projecte d'afegir gallines al cicle. Com que tots aquests processos els controla la pròpia assemblea de El Hogar, per on passen molts estudiants, el projecte té un potencial formatiu pràctic molt important.

Les tasques s'organitzen amb un sistema de torns obligatoris pel que fa a la neteja i manteniment de la casa, i jornades de treball voluntàries per la feina d'horta. No tothom en participa, però les hores de treball totals que s'hi dediquen són suficients per a l'autoabastiment horticola del grup. Les despeses d'aigua i energia que té l'habitatge les assumeix la universitat, i després hi ha un pot comú d'aportació simbòlica (mensual i igual per tothom) que serveix per afrontar les despeses esporàdiques i de manteniment que puguin sorgir, gestio-

nat també per l'assemblea. Aquest pot comú és l'única despesa monetària que tenen els habitants de El Hogar en concepte d'habitatge.

L'assemblea, independent de l'AEA (actualment no tots els habitants de El Hogar formen part de l'AEA), es reuneix amb una freqüència setmanal, i a més de gestionar el funcionament de l'habitatge també decideix, juntament amb les instàncies de la universitat, quins estudiants hi aniran a viure. Els criteris generals els estableix la universitat (condicions econòmiques familiars, rendiment en els estudis, etc.), però des de l'AEA s'està treballant per incloure'n també d'altres, com compromís i dedicació amb el projecte col·lectiu.

L'Hogar és un espai de treball i formació constants que, a la Facultat d'Agronomia, representa un contrapès importantíssim a la ideologia d'entre-línies que majoritàriament es transmet a les aules camuflada d'educació, totalment al servei de l'agronegoci i al model capitalista agroexportador. És una gran oportunitat per tots els estudiants que hi passen i, malgrat que encara té molt de camí per recórrer, una experiència digna de reproduir-se en altres llocs. O és que preferim "Vila Universitària S.A."?

EL SEMÀFOR

Retrocès

EAU — ISRAEL — UE: Denúncia d'un nou asentament jueu a Jerusalem Est. Trencament de les negociacions indirectes entre Israel i Palestina.

ERITREA: El grup armat RSADO afirma haver atacat dues bases militars governamentals eritrees i haver causat disset víctimes mortals.

• GEÒRGIA: Les autoritats d'Abkhàzia afirmen que no permetran el retorn a la regió de la població desplaçada georgiana.

• SÍRIA: La sequera que afecta l'est i nord-est del país obliga un milió de persones a deixar les seves llars, en un dels majors desplaçaments de població a l'Orient Mitjà que s'han produït en els últims anys.

Alerta

• EAU—ISRAEL—UE: Sense assenyalar Israel, la Unió Europea condemna l'ús fraudulent de passaports comunitaris en l'assassinat d'un dirigent d'Hamas a Dubai.

• IRAN: Teheran anuncia la detenció del líder de Jundollah, grup sunnita al que es responsabilitza per diversos atemptats a la província de Sistan Balutxistan.

• NÍGER: Els militars perpetren un cop d'estat i deposen al president Mamadou Tandja prometent el retorn a la democràcia.

• SOMÀLIA: El coordinador humanitari de Nacions Unides a Somàlia acusa els EUA de polititzar l'ajuda humanitària que es destina al país. Un informe intern de l'ONU denuncia la corrupció a l'entorn de l'ajuda humanitària.

• TURQUIA: La policia deté mig centenar de militars, incloent més d'una dotzena de generals i coronels retirats i una vintena de càrrecs en actiu, acusats de planejar un cop militar.

Avanç

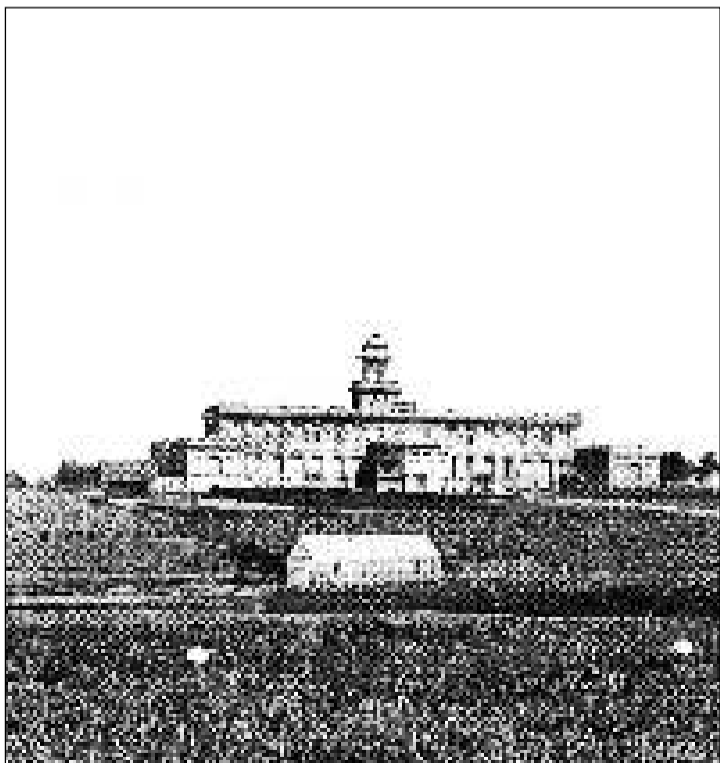
• IEMEN: Els insurgents xiïtes i el Govern aconsegueixen una treva en el marc del conflicte en el nord del país que ha provocat el desplaçament de 250.000 persones des de 2004.

• ÍNDIA — PAKISTAN: Es reinicien les negociacions de pau entre els dos països suspeses des dels atemptats de Mumbai al 2008.

• SUDAN: El Govern i el grup armat JEM acorden un alto-el-foc i aproven un marc per a un futur acord de pau.

NOTA

La major part de l'informació està extreta de l'Escola de la Pau.

SOCIAL

L'Estat marroquí, continuador de l'estat colonial, nega els drets dels pobles que formen el Marroc

La UE impulsa un desenvolupament depredador del medi ambient

BALA PERDUDA

Els pous d'Ariadna

Toni Álvarez

És difícil rebatre els opinòlegs que alligonen sobre com s'ha d'interpretar el món. Busquen una mirada diferent i, perquè no, la polèmica. Això ha intentat la Rahola amb l'activista tarragonina Ariadna Jové, que fa uns mesos va ser detinguda per l'exèrcit israelià a Cisjordània.

La noia portava el visat caducat i, per tant, era un motiu perquè els soldats hebreus entressin a Cisjordània a buscar-la, juntament amb una companya de l'ISM -sí, el Moviment Internacional de Solidaritat que treballa amb els palestins als territoris ocupats. Unes "perilloses terroristes" com va dir el cònsol israelià a Barcelona o unes "heroïnes de motxilla" com va escriure l'inclosa Rahola.

Desconec si la Rahola sap la història de la Rachel Carrie, una companya d'ISM de la Ariadna. Em resulta difícil creure que no la recordi ja que la Rachel també va tenir el seu moment de glòria fa set anys a Gaza. La seva escenificació va ser diferent ja que ella es va plantar davant d'una excavadora jueva que volia enderrocar una casa palestina. La Rahola estaria convençuda que la Rachel va anar dels EEUU a Palestina a la recerca de noves experiències i aventures "hapiness". Segurament que es va passar en la seva dosis d'activisme i heroïsmo i no es va retirar quan un treballador jueu, que feia la seva feina honradament, havia de passar amb una màquina per on era ella, però l'heroïna de motxilla no va voler apartar-se, amb la fi d'impressionar algun activista i així dormir ben acompanyada. La Rahola podria dir que la Rachel va provocar la seva pròpia mort, amb la seva inconsciència d'estar al lloc erroni, repassada dues vegades per una excavadora que intentava tirar una casa ilegal. Així la Rachel va trobar la seva glòria, l'eterna. Fa uns anys, a Tel-Aviv, m'explicava l'Edna, una xilena que va arribar a Israel a finals dels 60 a la recerca del paradís, que ella va descobrir que allà hi havia viscut algú que no era jueu el dia que, passejant per les rodalies del kibutz on vivia, va veure un pou àrab. Aquella trobada li va fer replantejar-se tot plegat. Segurament la Rahola es va trobar un pou semblant, i allà dins continua. Com si no tinguéssim prou amb la intoxicació del govern israelià, hem de suportar la seva escòria. Quina mala sort tenen els palestins.

Els i les zapatistes no estan soles

Secretaria d'Acció Social
CGT Catalunya

L'1 de gener de 1994 l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional (EZLN) es va alçar en armes per a exigir justícia i llibertat i el 12 es va comprometre a no realitzar cap acció armada ofensiva contra el govern federal, estatal o municipal. Han transcorregut 16 anys i han estat infinites les provocacions portades a terme per l'exèrcit mexicà i els grups paramilitars.

En els últims mesos, l'escalada de violència policial i paramilitar contra les Comunitats Zapatistes pren un calibre desorbitat. Les autoritats, a través del grup paramilitar Organització Per a la Defensa dels Drets Indígenes i Camperols, hostiguen les comunitats zapatistes. La Junta de Bon Govern "El camino del futuro", del Caragol de "Resistencia hacia un nuevo amanecer", a La Garrucha denuncia un document on la citada organització paramilitar prepara desallotjar la comunitat zapatista de Santo Domingo, amb armes de foc.

A això cal afegir una campanya

mediàtica especialment dura contra les i els Zapatistes basada en la manipulació informativa. Així, els mitjans converteixen als agredits en agressors, obviant les amenaces de desallotjaments i les irrupcions dels paramilitars en les comunitats. Aquests atacs des de diferents fronts formen tota una campanya ben orquestrada i organitzada des del poder polític, l'únic objectiu del qual és crear un escenari que possibiliti la intervenció de l'exèrcit mexicà, és a dir, la guerra.

Per tot l'exposat Col·lectius, Organitzacions i Individus de la Otra Campaña, la Red Contra la Represión y por la Solidaridad (RvsR) i la Campaña Primero Nuestrxs Presxs han llançat una Jornada Nacional i Internacional de Suport i Solidaritat amb les Bases de Suport Zapatista per al 20 de Març, que des de la CGT vam secundar mitjançant mobilitzacions i actes en diferents localitats de l'Estat Espanyol del 13 al 27 de març, entre elles les concentracions realitzades a Lleida el 23 de març a la Plaça de la Paeria, i davant el consultat mexicà de Barcelona el 25 de març. Participant i coincidint d'igual

forma amb la Setmana d'Acció en Solidaritat amb les Comunitats Zapatistes en Resistència llançada per diversos col·lectius i organitzacions europees, entre les quals també està la CGT.

Tenint en compte els fets, l'aptitud dels tres nivells de govern (executiu, estatal i municipal) i el desig de les i els zapatistes a defensar el seu territori sense accions ofensives, des de la CGT considerem responsable als tres nivells de govern, a l'exèrcit mexicà i als grups paramilitars de qualsevol atac.

CGT manifesta el seu suport clar i

decidit a la lluita zapatista i al seu projecte d'autonomia. Tot el treball realitzat en matèria de salut, educació, justícia i autogovern és encomiable i digne d'admiració. Com ho és d'igual manera les formes i maneres de portar-lo a terme.

Per tant i igual que nombroses organitzacions i col·lectius, considerem important mostrar en el carrer aquest suport perquè les autoritats mexicanes sàpiguen que.....Els zapatistes no estan sols.

Prou d'atacs i assetjament a les comunitats zapatistes, fora l'exèrcit de Chiapas.

Cimera UE-Marroc: acords per a reforçar el neocolonialisme i la dictadura

Secretariat Permanent Comitè
Confederal CGT Andalusia

La CGT d'Andalusia, davant la cimera realitzada a Granada els dies 6 i 7 de març, entre la Unió Europea i el Marroc, fem la següent declaració:

La UE pretén desenvolupar l'acord bilateral de zona de lliure mercat amb el Marroc, articulada a través del que va ser el Procés Barcelona i les polítiques de l'Euromed, integrant cada vegada més el Marroc en el mercat europeu, el que significa una segona colonització econòmica.

La UE imposa un model econòmic basat en la privatització dels serveis públics i la disminució de les despeses socials, la flexibilitat i la precarietat del mercat de treball i la reculada i anul·lació dels drets sindicals per a afavorir les deslocalitzacions i la penetració de les empreses europees i multinacionals. Els resultats són criminals. Exemple d'aquest model és l'acomiadament de 850 treballadors de les mines de Khouribga o l'acomiadament de 550 treballadors de Delphi

Tànger simplement per haver creat un sindicat i exigir drets reconeguts pel codi del treball marroquí.

La Unió Europea no només tanca els ulls davant una situació de violació dels drets dels treballadors, sense llibertats sindicals, ni seguretat social, amb jornades de 60 hores, sense control de seguretat i higiene... (entre els obrers agrícoles, al tèxtil, el telemàrqueting...), sinó que la promou i se n'aprofita (p. ex.: instal·lació de la Renault a la Zona Franca de Tànger).

La UE impulsa un desenvolupament depredador del medi ambient i porta a terme projectes turístics que destrueixen l'entorn com el de l'empresa espanyola FADESA a Saidia o el projecte de Larache.

La UE permet i col·labora amb la violació dels drets humans per part de l'estat marroquí, donant-li el paper de gendarme d'Europa, venent-li armes i material repressiu, ocultant que el Marroc té avui una constitució antidemocràtica que situa al rei per sobre de la voluntat popular, un parlament- comparsa (rebutjat pel poble marroquí amb una abstenció superior al 70 %) i

una justícia al servei del poder.

La monarquia alauita se segueix caracteritzant per la repressió dels moviments populars com a Sidi Ifni, Sefrou, Tamassint, etc; per l'existència de nombrosos presos polítics, pel tancament de periòdics i pel menyspreu de les reivindicacions populars.

L'estat marroquí, continuador de l'estat colonial, nega els drets dels pobles que formen el Marroc, negant la seva diversitat, no reconeixent els drets del poble amazigh, intentant arravassar-li les terres comunals i els seus recursos naturals, i manté ocupat per la força el territori del Sahara Occidental negant-se a respectar el dret d'autodeterminació del poble saharauí.

L'estat marroquí manté una majoria del seu poble en situació de pobresa, d'analfabetisme, absència de serveis educatius, sanitaris, socials, habitatge, etc. Especialment dura és la situació dels/les joves diplomats/des en atur que lluiten per una ocupació digna, a través de la ANDCM i altres associacions, exigint acabar amb l'amiguisme en les contractacions i en demanda

d'un lloc de treball digne, davant la indiferència dels "humanitaris" governs de la UE i de l'estat marroquí.

També volem assenyalar que no es trobava en l'agenda de la cimera el reconeixement del deute històric del colonialisme europeu (en concret del francès i de l'espanyol) amb el poble marroquí quant a l'ocupació violenta que han portat a terme del seu territori i l'explotació dels seus recursos naturals i especialment pel que respecta a la utilització de gasos tòxics contra la població civil per part de l'exèrcit espanyol en la guerra del Rif. La monarquia alauita calla perquè ha estat i és còmplice del colonialisme europeu.

- Per la solidaritat amb les lluites dels treballadors i el poble marroquí
- Per l'alliberament de tots els presos polítics marroquins i saharauis
- Pel reconeixement dels drets del poble amazigh
- Pel respecte a l'autodeterminació del poble saharauí
- Pel respecte de les llibertats democràtiques i sindicals al Marroc.

Despesa militar espanyola per al 2010 Càlcul i percentatges de cara a la campanya d'objecció fiscal

SALUT I ANARQUISMES

**Això és neu als
"Rasos"**

Josep Cara Rincón (Berga)

Les precipitacions d'aquests dies passats han deixat al descobert el munt de dependències que tenim en societat i que hem vist com nevava. Moltíssimes dependències, de les més bàsiques a les més banals: dependències energètiques amb les companyies elèctriques, alimentàries, de comunicació (de les carreteres i els automòbils privats), dels mòbils, de les escoles (què fariem amb la canalla a casa?), de la feina (qui en té), de coneixements (pena fa no poder posar ni unes cadenes...), de les presses i un llarg etcètera.

Què dolents que són l'Estat i les empreses. Sí clar, no seré jo qui digui que no. Però totes i cada una de les nostres dependències si bé han estat buscades i provocades pels qui hi guanyen diners amb tot plegat, no podem oblidar, en cap moment, que han estat "cedides" i "permeses" per cadascuna de nosaltres. Totes les nostres dependències són fruit d'una claudicació, d'una renúncia. El text d'Étienne de La Boétie (segle XVI), no només és un bon text sinó que posa el dit a la llaga: perquè hi hagi esclavitud, a part d'amos hi ha d'haver esclaus i són aquests darrers els primers responsables de l'esclavitud. Ale! ja està. A canvi de bens materials d'utilitat qüestionable, a canvi de poder ser —a part d'explotades— explotadores, a canvi de quatre andròmines amb llumetes hem acceptat renunciar al control de les nostres vides. No sé si fot més pena o més fastig. I les anarquistes, per molts posats que fem, no som pas millors. I les que davant d'això ens ofereixen la vella i inútil dreuera de la delegació; doncs pitjor m'ho poses.

Francament, davant la innocuïtat de les nostres accions i les eternes dificultats per tirar endavant projectes i tasques de coordinació dins la família anàrquica donen ganes de deixar-se anar dins l'espiral nihilista. Però vaja, encara hi ha esperança i com sempre també hi ha motius per animar-se: la llibertat de l'Amadeu Casellas, la nova etapa del En Veu Alta (ara mensual), que amb el pèsol negre ja ens apropem al número 50 i portem més de deu anys en peu de guerra (per molt que els piqui als explotadors, a les beates i als polítics i aprenents de polítics locals), la Xarxa de Biblioteques Socials que ha reviscolat... De projectes per sort no en falten i de conflictes tampoc. Els conflictes estan per tot, només cal veure'ls i llençar-s'hi. Sense conflictes no som res. I ja està, acabo, i com crida el Miquel de Bagà: "animus!". Salut i anarquia!

Alternativa Antimilitarista-MOC

Aquest és el càlcul de la Despesa Militar en l'estat espanyol que us proposem des d'Alternativa Antimilitarista-MOC perquè ho doneu a conèixer, i ho utilitzeu per a calcular els percentatges a l'hora de realitzar la vostra objecció fiscal a la despesa militar d'aquest any 2010.

Com venim fent els últims exercicis suggerim dos còmputos diferents: la despesa estricta, i un altre més ampli que denominem "despesa militar + control social" i que afegeix les principals policies i la despesa carcerària. Podeu utilitzar un o altre segons la vostra pròpia de decisió d'entendre com militaristes o no els instruments que el poder empra a nivell intern per a controlar a la població.

Recordar-vos que la despesa que hem calculat és el que el propi estat va pressupostar la passada tardor en els seus Pressupostos Generals de l'Estat per a 2010. Com bé ens ve aclarint l'investigador José Toribio en els seus últims informes, la

realitat que aflora a l'hora de fer els comptes al final de cada exercici, és que l'estat entre pitos i flautes cada any ve realitzant una despesa militar entre un 15 i un 20% superior al que pressuposta. També podeu utilitzar els excel·lents i detallats càlculs que cada any realitza Pere Ortega, del Centre Delàs, que bàsicament són els que fem per a realitzar el nostre propi càlcul, el qual es diferencia d'aquell que computa alguna que altra partida diferent i obté els percentatges de la quantitat total de PGE.

Pressupost General de l'Estat espanyol 2010: 185.249 milions d'euros

1.- "Despesa Militar", més estricta i reduït, que només computa partides clarament relacionades amb les Forces Armades (en milions d'euros):

- Pressupost del Ministeri de Defensa: 7.694'86
- Organismes Autònoms del Ministeri de Defensa: 1.218'19
- Centre Nacional d'Intel·ligència:

241'37
- Classes Passives Militars: 3.328'59

- Aportacions a institucions militars estrangeres: 11'07
- Partides per a investigació militar del Ministeri d'Indústria: 950'91
- Institut Social de les Forces Armades (ISFAS): 617'53
- Interessos sobre el deute generat per la Despesa Militar: 1.125'20
- Direcció general de la Guàrdia Civil (Institució que forma part de les Forces Armades), Formació i Cossos de Reserva: 2.973'17.

Sumant aquests capítols, tenim un resultat de 18.160'89 milions d'euros. La qual cosa suposa un 9'8 % pel que fa al total dels Pressupostos Generals de l'Estat.

2.- Una segona xifra que inclou realitats de la nostra societat que, al nostre parer, suposen una intrusió de formes i valors del camp militar en la mateixa. A aquest segon càlcul l'anomenarem "Despesa Militar + Control Social", i inclou les següents partides (en milions d'euros):

- Totes les anteriors: 18.160'89

- Formació dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat: Policia: 55'76

- Forces i Cossos de Reserva: Policia: 511'17

- Seguretat Ciutadana: Policia: 2.724'73

- Seguretat Ciutadana: Secretaria d'Estat de la Seguretat: 320'45

- Seguretat Ciutadana: Gerència d'Infraestructures i Equipaments de la Seguretat de l'Estat: 29'21

- Actuacions policials en matèria de droga: policia: 41'27

- Actuacions policials en matèria de droga: Secretaria d'Estat de la Seguretat: 5'55

- Transferències internes: Secretaria d'Estat de la Seguretat: 2'17

- Transferències internes: Secretaria General d'Institucions Penitenciàries: 22'52

- Centres i Institucions Penitenciàries: 1.208'64

- Treball, formació i assistència a reclusos: 32'67.

Sumant aquests altres capítols, el resultat és de 23.115'03 milions d'euros. El que suposa un 12'47 % dels Pressupostos Generals de l'Estat.

Milers de persones es manifesten a Móra d'Ebre contra el cementiri nuclear

CGT Baix Camp

Unes cinc mil persones es van manifestar el diumenge 7 de març pels carrers de Móra d'Ebre en contra de la candidatura d'Ascó a acollir el magatzem temporal centralitzat (MTC) de residus nuclears. La marxa, convocada per la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya (CANC), ha començat des del pont vell i ha recorregut els carrers de la ciutat fins arribar a la

plaça de Dalt. La pancarta principal, amb el lema 'No al cementiri nuclear', ha estat encapçalada per portaveus i activistes de plataformes en defensa del territori.

La manifestació s'havia convocat amb l'objectiu de tornar a deixar clar que la ubicació del cementiri nuclear no compta amb el consens del territori, una de les condicions que el govern espanyol va retirar de la darrera convocatòria de candidatures per acollir el magatzem temporal centralitzat de residus nu-

clears (MTC). Els i les manifestants provenien bàsicament de les Terres de l'Ebre i el Camp de Tarragona. La CGT va tornar a ser present en la manifestació.

Un cop més s'ha demostrat que el territori està, majoritàriament, en contra de la candidatura. Ho demostren les mocions de norantadous ajuntaments, nou consells comarcals i una resolució del Parlament. La CANC es queixa que el govern espanyol no tingui en compte totes aquestes veus con-

tràries al cementiri nuclear i és per això que volen recordar que al territori no hi ha consens a favor del cementiri.

Ascó és una de les vuit candidatures oficials a acollir el cementiri nuclear. Quan Ascó va presentar la candidatura, hi havia seixanta-dos ajuntaments en contra; un mes més tard ja eren un centenar: un per dia. Això també demostra que el territori s'ha posat les piles i dóna confiança als qui treballem per evitar la instal·lació del cementiri a Ascó.

Amadeu Casellas surt de la presó vuit anys després del que li corresponia

Kaos en la Red

El pres anarquista Amadeu Casellas va poder sortir per fi de la presó al migdia del dia 8 de març, després d'haver estat vint-i-quatre anys empresonat. El director del centre penitenciari de Girona va unificar els expedients de l'antic codi penal i del nou i, una vegada fet els còmputos de les penes, va concloure que Casellas havia complert vuit anys de pena que no li corresponien.

El seu empresonament havia provocat en els últims anys nombroses mostres de solidaritat de sectors anarquistes que denunciaven que Casellas era un pres polític i que el còmput de les seves penes era erroni, mentre que ell va seguir diverses vagues de fam. Finalment, s'ha pogut aplicar a Casellas una doctrina del Tribunal Constitucional que li ha permès sortir en llibertat ara mateix i no el 2016 com fins ara estava previst.

L'advocat defensor va sol·licitar a

tres magistrats catalans i a un valencià que se li apliqués una doctrina del Tribunal Constitucional sorgida a partir d'una sentència del 28 d'abril del 2008, que permet que els dies de presó preventiva s'acumulin per a restar-los en altres sentències fermes. Seguint aquesta resolució, fa vuit anys que Casellas hauria d'haver estat posat en llibertat. Si finalment no s'hagués aplicat aquest procediment, la seva condemna actual no hagués expirat fins al 2016.

El jutge de vigilància penitenciària, el director de la presó i el comitè d'avaluació han confirmat, en conseqüència, que Casellas ha complert vuit anys més del compte, ja que no s'havien comptabilitzat bé els anys que va passar a la presó tenint en compte el Codi Penal anterior, donant-li la raó després d'una lluita per la seva llibertat que va incloure fins a tres vagues de fam, una d'elles de 76 dies i que va estar a punt de costar-li la vida.

Atorguen la llibertat condicional al Franki de Terrassa pel cas de la bandera

Solidaritat Antirepressiva de Terrassa - SAT

El Jutjat de Vigilància Penitenciària (JVP) núm. 5 de Catalunya ha atorgat la llibertat condicional al Franki, el jove de Terrassa condemnat a 2 anys i 7 mesos de presó pel "cas de la bandera" (2anys i 3 mesos per desordres i atemptat a l'autoritat + 8 mesos de pena-multa per ultratge a espanya). En Franki va ser detingut el 28 d'abril del 2008 i empresonat, primer a la presó Model durant dos dies i després a la presó de Brians II durant 45 dies més. Fins que el 10 de juny se li va aplicar el règim de 3er grau, règim que ha durat fins el gener del 2010, quan després d'haver complert les 2/3 parts de la condemna el JVP li ha atorgat la llibertat condicional. En aquesta situació encara hi haurà de romandre fins a finals de novembre quan compleixi definitivament la condemna. Des de SAT denunciem que la llibertat no té graus ni condicions i que en Franki no hauria d'haver estat ni un sol dia a la presó, ja que es va tractar d'un judici i d'una condemna política que no només anava contra ell sinó contra totes les persones que lluitem des dels moviments socials per denunciar les injustícies que patim per part del sistema capitalista espanyol.

L'Observatori Contra l'Homofòbia estrena web

FAGC www.fagc.org

A partir del 4 de febrer està actiu on-line les 24 hores del dia, el web de l'Observatori contra l'homofòbia, impulsat pel Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC).

Aquest web permet realitzar denúncies homòfobes on-line. Un cop rebuda per l'Observatori, on s'estudiarà el cas, es posaran en contacte amb la persona interessada per a realitzar les gestions necessàries amb l'objectiu de no deixar impune l'agressió. Al web, també pots consultar una guia sobre què fer en cas d'agressió i a la vegada fer un seguiment dels últims casos. També hi ha un apartat de documentació on poder consultar casos antics, estadístiques...

L'adreça del web contra l'homofòbia és la següent:

www.observatoricontralhomofobia.org/

22

La resignació és una creu; la lluita, una necessitat

Secretaries de Gènere i d'Acció Social CGT Barcelona

La resignació és una arma utilitzada pels poders econòmic-civils, religiosos i militars per sotmetre'ns a les seves voluntats sense que oferim cap resistència. En nom d'un suposat sistema, cel o pàtria castren la nostra opció a la revolta.

Mentre ens resignem, 8,90 milions d'euros van a parar a la família reial per al seu "sosteniment" en front del milió de famílies amb tots els seus membres a l'atur. L'opulència d'una sola família és considerada una raó d'Estat i la misèria de moltes altres un dany col·lateral.

Mentre ens resignem, la gran banca espanyola -Santander, BBVA, La Caixa, Banco Popular, Banco Sabadell i Bankinter- va tancar l'any 2009 amb uns beneficis astronòmics -més de 31.000 milions- i, encara, amb l'insaciable afany de destruir milers de llocs de treball.

Mentre ens resignem, l'església catòlica a Espanya -un Estat teòricament laic- rep 241,3 milions d'euros dels nostres impostos per condicionar la nostra vida personal i familiar. Per exemple la negació del dret a l'avortament lliure i gratuït i a la utilització d'anticonceptius; o la discriminació exercida envers les dones i les i els homosexuals.

Mentre ens resignem, el pressupost del Ministeri de Defensa continua essent superior al dels Ministeris de Sanitat, Vivenda i Educació junts. Les nostres necessitats bàsiques es supediten a la maquinària

militar i repressiva.

Mentre ens resignem, a Catalunya 1.700.000 dones treballadores perceben un salari brut mitjà de 18.000 € en front dels 25.000 € percebuts pels homes. Un cas clar de discriminació.

Mentre ens resignem, a l'Estat Espanyol gairebé 2.000.000 de dones tenen un treball parcial en front de 552.000 homes en la mateixa situació. Aquest fet comporta la precarització de la jubilació de la dona treballadora.

Mentre ens resignem, les dones mortes per violència de gènere han estat 84 l'any 2009. La violència de

gènere és el resultat d'una educació masclista, insolidària i individualista.

En front de la resignació, la CGT proposa la lluita com a necessitat vital per trencar aquest marc que ens encotilla i ens empobreix materialment i espiritualment. Només per mitjà d'aquesta podrem assolir un nou model de societat d'homes i dones plenament lliures i preparades per prendre les nostres pròpies decisions sense necessitat de cap líder. L'organització i la formació són eines bàsiques de lluita: sense la primera no es poden aprofitar recursos ni esforços i sense la segona

no es pot construir cap canvi social. La nostra lluita l'hem d'exercir cada dia en els nostres centres de treball, associacions, famílies i àmbits de relació. Hem de canviar les mentalitats alienades pel franquisme i l'església, i prendre la iniciativa en els camps social, cultural, econòmic i laboral, tal com es va començar a fer ara fa 100 anys. L'anarcosindicalisme ha de tornar a ser un referent d'alliberament per a nosaltres, les dones, i el 8 de març ha de servir per manifestar, sense embuts, que no hi haurà cap transformació social sense la nostra participació.

Davant dels fets de Vic i Salt no ens confonguem. Drets socials per a tothom ara

Secretaria d'Acció Social CGT Catalunya

Aquestes darreres setmanes estem observant nous episodis en la vinculació entre immigració i inseguretat. Paral·lelament hem vist també com des de diverses institucions i partits polítics parlamentaris s'ha insistit en la necessitat d'aplicar mesures que, sota l'excusa de termes tant ambigus com "seguretat" i "convivència", restringeixen drets de les persones i criminalitzen els i les treballadores novingudes.

L'intent, fa poques setmanes, de no permetre l'empadronament de les persones immigrades per part de l'Ajuntament de Vic n'ha estat un exemple prou conegut perquè ha saltat als mitjans de comunicació. Un altre ho és la voluntat de l'Ajuntament de Salt d'instal·lar càmeres de videovigilància en espais públics sota l'excusa d'un suposat

increment de la inseguretat associada a la immigració i la crispació promoguda els darrers dies per partits com CiU o determinades associacions de comerciants.

Mentre, els grans mitjans de comunicació, com qui no vol la cosa i sota una aparent neutralitat, ja s'han encarregat d'associar les paraules "immigració", "delinqüència", "col·lapse dels serveis públics", "atur" tot tractant de crear un estat d'opinió pública que criminalitzi una part de la població actual del nostre país: els i les immigrants.

Els treballadors i treballadores no ens hem de deixar prendre el pel. L'atur, els acomiadaments, els ERO, la precarietat, els desnonaments, els problemes per a pagar les hipoteques i la massificació dels serveis públics no els han creat els i les immigrants. Totes aquestes situacions, que vivim i patim dia a dia de manera creixent en l'actual

context de crisi econòmica, són el resultat de les polítiques al servei del capitalisme que els diferents governs de torn, estatal, autonòmic i municipals, han estat promovent. La llei d'estrangeria, a més a més, agreuja la situació de precarietat econòmica de molts treballadors i treballadores immigrants en negar-los drets bàsics de ciutadania, condemnant-los a l'exclusió social i deixant-los encara més indefensos als dictats de la patronal en el mercat laboral.

La retallada de drets del conjunt de la població, l'increment de les mesures repressives i la divisió de la classe treballadora han estat mesures que ja altres vegades ha utilitzat el capitalisme en èpoques de crisi i que sovint han portat al feixisme. Per això, des de la Confederació General del Treball de Catalunya volem recordar que la causa dels problemes que patim com a treballadors i treballadores deriven del

sistema econòmic capitalista i de les polítiques que li donen cobertura i exigim:

- La derogació immediata de la Llei d'Estrangeria i el reconeixement de la plena igualtat de drets per al conjunt de la població de Catalunya i arreu.

- La reducció de la jornada laboral a 35 hores setmanals amb manteniment del salari per a reduir l'atur.

- El fre a l'agressió als drets socials que suposa l'intent de modificar el sistema de pensions, amb l'allargament del període de cotització i l'endarreriment de l'edat de jubilació.

- Un salari social de 1200 € per a totes les persones aturades, independentment del seu origen.

- La millora de la qualitat dels serveis públics (sanitat, educació, transport, etc), reduint l'actual massificació, revertint la seva privatització i facilitant a tothom poder-hi accedir.

I7-M: nova vaga al sector de l'ensenyament públic de Catalunya

Kaos en la Red + Redacció

En el marc de la jornada de vaga i mobilització convocada a nivell de Catalunya pels sindicats del sector de l'ensenyament (professorat i estudiants) contra la política educativa de la Generalitat, al voltant de 50.000 manifestants es van manifestar a Barcelona per rebutjar la política de privatització, jerarquització, degradació i desregulació de drets a l'ensenyament públic que està duent a terme la Generalitat.

Dins la mateixa jornada de mobilitzacions, unes 1000 persones es van manifestar a Tarragona, unes 1000 a Lleida, unes 500 a Girona i un centenar a Tortosa.

Segons fonts dels sindicats convocants, el 80% dels centres de Catalunya es va veure afectat per la vaga. El 60% del professorat de primària va participar activament en la convocatòria de vaga; a l'educació secundària la participació va ser desigual i la participació de l'alumnat en les mobilitzacions va fer que en la majoria dels centres l'activitat lectiva s'hagués vist afectada.

Una vegada més, en una altra escandalosa mostra de manipulació informativa, la Conselleria parlava de seguiment minoritari de la vaga de l'ensenyament públic i minimitzava el seguiment de les manifestacions. I és que per molt que el tripartit, amb l'inefable conseller Maragall al capdavant, vulgui falsejar la realitat utilitzant tots els mitjans de manipulació de l'opinió pública afins al poder, el que cap groglera manipulació podrà eliminar són els aproximadament 50.000 manifestants (mentre la capçalera arribava a Plaça Sant Jaume, la cua de la manifestació

encara estava entrant a la plaça Urquinaona) que van marxar pels carrers de Barcelona denunciant que "autonomia no és privatització", "prou retallades"... i exigint "més inversió per a la pública" o "Maragall dimissió".

Multitud de docents i una gens menyspreable xifra d'estudiants, cridant plegats contra una política educativa que, mentre augmenta el diner públic per a la privada, a la pública redueix les dotacions econòmiques als centres, retalla plantilles, massifica aules, elimina cursos (ara toca també el batxillerat diürn d'alguns centres) i precaritza

més l'ocupació de substituïts i interins (o els deixa directament al carrer en no cobrir puntualment les substitucions). I que vol aprofitar el desplegament de la LEC—aquesta llei neoliberal que va ser àmpliament rebutjada pel professorat de la pública, mentre rebia el suport entusiasta de CiU i d'unes patronals privades que es freguen les mans—per donar el cop de gràcia a l'ensenyament públic mitjançant mesures com el Decret d'autonomia de centres, en realitat un decret de privatització, jerarquització i desregulació de condicions laborals per als centres públics.

Ara cal que les organitzacions sindicals de docents i estudiants, unitàriament, donin continuïtat a la mobilització en curs, vista la prepotència de l'administració i l'èxit—per molt que la patronal de l'ensenyament públic el negui—de la mobilització del dia 17. Una continuïtat que, perquè sigui sòlida i amb perspectives de fer enrere els plans de la conselleria, s'haurà de recolzar en iniciatives com les d'algunes zones que, com la de Cornellà, plantegen la necessitat d'un pla de lluita, sostingut i participatiu.

Pel dret a l'avortament lliure i gratuït en els centres públics

Plataforma per l'avortament lliure i gratuït (*)

L'avortament torna a ocupar l'espai públic de debat—no només per la sanció d'una nova llei que el manté penalitzat i amplia només les excepcions—sinó també per les accions d'un reduït nombre de fonamentalistes catòlics/ques que persisteixen en l'intent d'imposar els seus criteris morals i religiosos, criteris que es tradueixen en una brutal forma de violència sobre els cossos, les vides de les dones, que desconeixen la nostra autonomia i pretenen reduir-nos a contenidors reproductius al servei d'un sistema patriarcal i capitalista. Per aquest motiu tornem a sortir al carrer, per repudiar i resistir l'ocupació de l'espai públic per part de sectors representants de la jerarquia catòlica, jerarquia còmplice històrica d'abusos contra dones, còmplice històrica de dictadures, tortures i genocidis. Denunciem la violència i la provocació d'aquests sectors al convocar un acte el dia abans de la data històrica de lluita feminista. Per això els recordem que cada 8 de març prenem els carrers per a visibilitzar les lluites pels nostres drets, enfrontar totes les dominacions, les opressions i les explotacions. Les nostres lluites es fan a les llars, als llocs de treball, al camp, als nostres moviments, a les nostres organitzacions; es fan a les escoles, a les institucions, als carrers, a les places i es fan en els espais públics que recuperem amb la presència dels nostres cossos i les nostres veus. Es fa vençant els prejudicis i les pors ancestrals.

Sortim al carrer per dir un cop més que no ha d'existir cap límit a les decisions sobre el propi cos i que, per tant, no reconeixem autoritat a cap institució mèdica, judicial, estatal, eclesiàstica ni de cap altre tipus per a prendre decisions sobre les nostres vides. El control que exerceixen aquestes institucions sobre els nostres cossos penalitzant l'avortament i forçant embarassos no desitjats imposa a les dones un mandat compulsiu com a mares, cuidadores i, en definitiva, com a protectores del sistema patriarcal, que rebutgem per ser un acte de violència.

Pel dret a l'avortament lliure i gratuït en centres públics, no més control sobre els nostres cossos, resistència i lluita feminista.

(*) Manifest de l'acció que es va portar a terme a Barcelona el 7 de març de 2010 per part d'un grup de dones davant d'una concentració convocada per unes organitzacions antiavortistes..

Butlletí Informatiu sobre la Reforma de la Llei d'Estrangeria

Àrea Immigració CGT

Butlletí núm. 126. Redacció: Gabinet d'Estudis i Gabinet Jurídic Confederal.

Continguts: Tramitació de la Llei - Instruments de desenvolupament - Estructura de la Llei - Quadre comparatiu amb les principals modificacions - Conclusions - La nostra posició com CGT.

La nostra pretensió és analitzar la recent reforma de la Llei d'Estrangeria, des d'una posició crítica, tant des del nou articulat (el que es modifica), com des de la materialitat del mateix en les pràctiques diàries del poder (Estat, Institucions, Policia i Judicatura), sobre les milers de persones immigrants a les quals va dirigida.

Analitzem el nou articulat, recordant el procediment de tramitació de la Reforma i realitzant una comparativa amb l'anterior redacció, fent especial èmfasi en els aspectes de la Reforma que vulneren els Drets Fonamentals, els quals incompleixen la normativa existent i les noves categories polítiques de discriminació i racisme institucional que produeix aquesta reforma. El passat 12 de Desembre de 2009 es va publicar en el Butlletí Oficial de l'Estat la Llei Orgànica 2/2009,

de reforma de la Llei Orgànica 4/2000 de 11 de Gener, sobre Drets i Llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social.

Per a reformar la llei s'han donat una sèrie de motius detallats que consten en l'exposició de motius de la reforma. Un d'aquests motius és l'ampliació dels drets reconeguts en el Títol I de la Llei d'Estrangeria. Aquest reconeixement de drets fonamentals com el de vaga, sindicació, llibertat d'expressió...no es plasma per la voluntat del Govern sinó com a conseqüència de les Sentències del Tribunal Constitucional de novembre i desembre de 2007, per tant la incorporació d'aquests drets no és tant un mèrit del Govern, sinó que deriva de l'exigència constitucional.

Un altre dels motius de la Reforma és la incorporació a l'ordenament espanyol de les Directives comunitàries, efectivament s'ha produït un augment del nombre de normes comunitàries que afecten al dret d'estrangeria. La majoria de totes aquestes normes comunitàries responen fonamentalment a la lògica del control dels fluxos migratoris mitjançant la restricció dels drets de les persones immigrants i l'externalització de fronteres. Entre aquestes normes comunitàries cal

destacar el Pacte Europeu sobre Immigració i Asil confirmat en el Consell europeu de 16 d'octubre de 2008 i la Directiva 2008/115/CEE, de 16 de Desembre de 2008, del Parlament Europeu i el Consell, també coneguda com a Directiva de la Vergonya, on entre altres coses es permet l'internament de ciutadans/nes estrangers/es fins a 18 mesos.

La realitat és que la Llei d'Estrangeria i el seu respectiu Reglament, com instruments normatius al servei d'unes determinades polítiques migratòries, se segueixen basant en la centralitat del treball, sent aquesta la clau en tota la regulació de l'estrangeria. Pot afirmar-se que des del punt de vista del dret l'estrangeria és l'eina que Europa ha inventat per a crear i excloure no als estrangers, sinó als immigrants extracomunitaris pobres.

Aquestes persones no tenen els mateixos drets que les persones amb nacionalitat espanyola. Des de l'òptica laboralista, el règim normatiu de l'estrangeria constitueix un instrument idoni per al domini de les treballadores estrangeres que l'Estat posa en mans de la patronal, atès que el dret d'aquests treballadors a romandre i poder renovar les seves autoritzacions depèn en gran

mesura de "la seva bona relació amb el seu patró", és a dir, que la voluntat unilateral del patró, és qui possibilita la renovació o no del seu contracte (igual que en la resta de treballadors en l'actual marc de relacions laborals), i per tant la seva permanència o no en el país, model que l'actual reforma manté i aprofundeix.

La Unió Europea aborda el tema de les migracions des d'aquesta perspectiva economicista: la lliure mobilitat de les persones i els treballadors (comunitaris) per a la Unió exigeix suprimir les fronteres internes. Però també aixecar controls més precisos en les fronteres exteriors, per a totes aquelles persones extracomunitàries. Les persones estrangeres només es contemplen en la UE mentre que treballadors útils a les economies nacionals. Per això tant el seu accés al territori de la UE com la seva mobilitat per ell estan severament restringits. Quant als seus drets ciutadans o la seva integració social, la UE simplement es desentén. L'Estat espanyol aplica, igualment, aquesta política comunitària.

Us podeu descarregar el butlletí al web:

www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article3619

> LLIBRES

'De vagos y maleantes. Michel Foucault en España', un llibre de Valentín Galván

Col·lectiu La Tramuntana

Vivim en uns temps en què la distància entre el pensament crític i el procedent de l'Acadèmia mai no havia estat tan gran, i això que avui més que mai resulta necessari repensar la societat en el seu conjunt encara que sigui per atàllar la possibilitat d'un món futur on la vida sigui digna de ser viscuda.

"De vagos y maleantes, Michel Foucault en España" ens permet apropar-nos a una època d'una gran vitalitat política i creativitat intel·lectual, la del final del franquisme i la posterior Transició a l'Estat espanyol. Aquest període es caracteritza per una eclosió de moviments socials (veïnals, feministes, d'alliberament sexual, de crítica de les institucions totals com la presó o el manicomi, etc.), ansiosos per recrear nous discursos superadors de les anquilosades tesis marxistes oficials i per dibuixar horitzons de ruptura que anessin més enllà de la reforma o pacte a la baixa que finalment esdevindria la Monarquia constitucional. Tant al carrer com a la Universitat i el seu entorn, la progressiva entrada dels textos de Foucault va ser seguida amb una gran atenció, marcant de manera molt significativa la discussió política i filosòfica del moment. El filòsof de Poitiers no va deixar ningú indiferent, ni els qui, ajuntant reflexió i praxis, es van valer amb total llibertat de la seva «caixa d'eines» per trobar noves vies d'anàlisi i actuació per a la transformació social; ni els qui, veient perillar les velles ortodòxies marxistes, veien en Foucault un perill per a la seva hegemonia en l'àmbit acadèmic.

Tal i com es reflecteix ja encertadament en aquesta radiografia de la Transició, els debats que el discurs crític de Foucault va provocar en els mitjans acadèmics i fora d'aquests per a alguns no van ser res més que una mera moda intel·lectual, en la seva època d'«enfans terribles» o de «comunists de saló» —tipus Fernando Savater, Josep Ramoneda o Gabriel Albiac—, abans de passar a exercir d'intel·lectuals orgànics del nou règim. No obstant, tant aleshores com ara, les reflexions de Foucault continuen sent per a molts un referent fonamental per a l'anàlisi de les formes d'opressió i l'elaboració de nous discursos emancipadors.

Dinamita de cervell

MÉS QUE RESUMS DE PENSAMENTS, APRENDRE A PENSAR

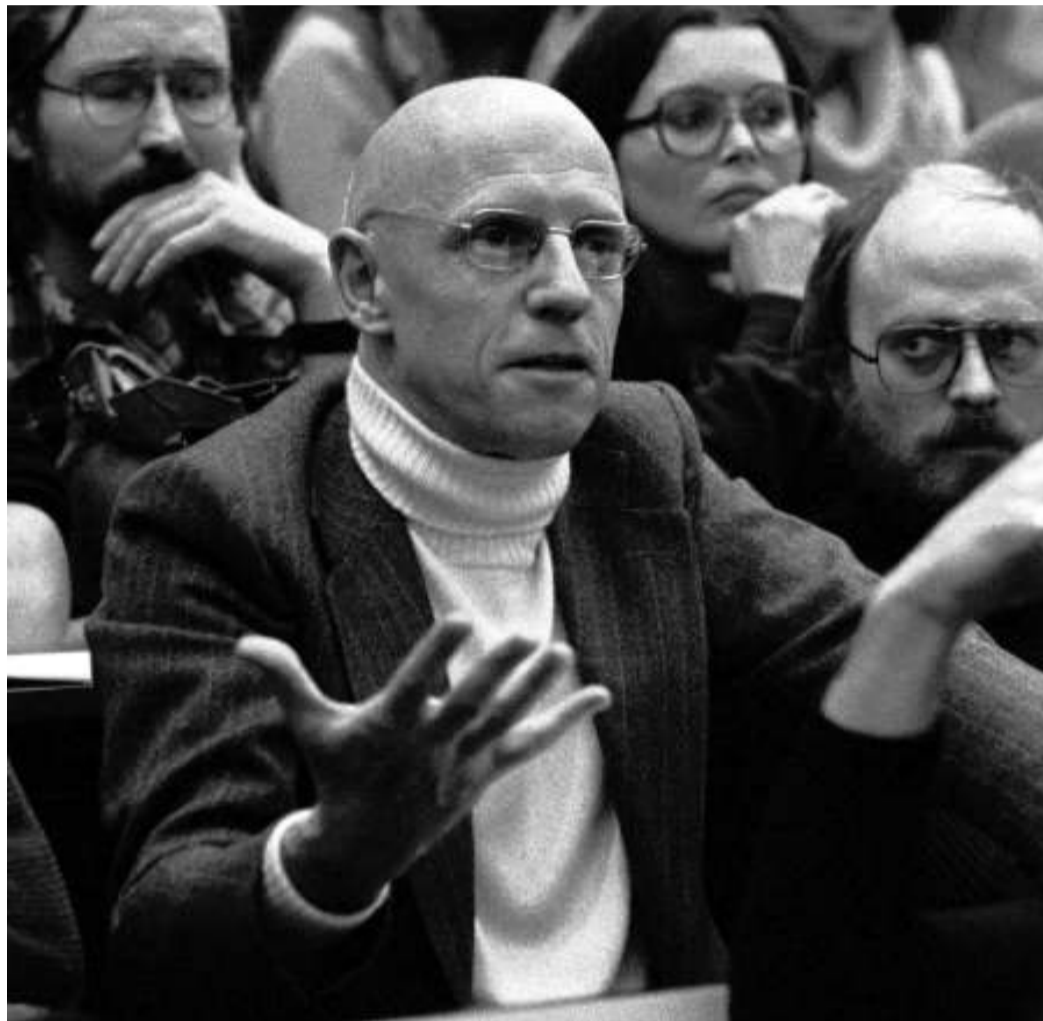
Michel Foucault i la filosofia

Aleix Ortí

Hom ve a petar a un estrany vaixell, un d'aquells vaixells de bojós que, al final de l'edat mitjana, pujaven i baixaven pels grans rius de l'Europa central amb el seu carregament d'alienats. Foragitats de les ciutats, aquesta colla d'exclusos afores, acabava navegant sense anar enlloc en unes barques que els feien alhora de refugi i de centre social tot esperant desembarcar on no haguessin estat abans. Descriuint aquest paisatge, tan summament barroc, comença la primera obra de Michel Foucault. "Història de la bogeria a l'època clàssica". És un llibre carregat d'imatges suggeridores i una prolífica documentació que serveix a l'autor per explicar-nos les diferents etapes a través de les quals ha passat la visió moderna de la bogeria, per acabar denunciant la visió actual com una visió que té poc d'humanista i racional, i molt d'interessada i obtusa.

Si aquest principi ens fa pensar en la nau on va a parar Neo en escapar de Màtrix, o en els vaixells pirates, o en alguna altre mite romàntic d'alliberament, pot ser que aquest pensament no sigui en va, tanmateix en el nostre filòsof aquest alliberament no vindrà fins després de milers de pàgines d'una de les millors proses assagístiques que ha donat la literatura del segle XX. Perquè el nostre personatge, de closca rasurada, mirada amable i presència intensa, fou un filòsof. Segurament no fou un dels poetes més importants del seu temps. Però sí que fou un filòsof en el sentit clàssic de la paraula, i això és molt! Això encara no fou prou per ell. Perquè —si em permeteu la llicència d'imaginar-me'l en pantalons curts— abans del literat va haver-hi un Foucault petit, tan petit que quasi no existia i només era un nen que corria pels carrers mirant tot allò que l'envoltava, preguntant-se sobre el perquè de les injustícies, per què el món era com era, per què els homes i les dones feien el que feien...

Va estudiar filosofia a una de les millors escoles de França, on tingueren una gran influència en ell, com en tots els de la seva generació, les lliçons sobre l'obra de Hegel. I, en especial, sobre "La fenomenologia de l'esperit" la qual va llegir —com també va llegir i molt

a Nietzsche— com una èpica de l'expressió del jo. O, millor encara, com un desplaçament de la metafísica que la duia a llocs on ni Aristòtil ni sant Tomàs havien somiat. Aquella lectura semblava dir-li que a través de la tècnica dialèctica i la consciència diàfana, la matèria podia transformar-se a voluntat. Quines festes i quines alegries, si la matèria era infinitament dúctil les necessitats humanes podrien satisfer-se, el dolor podria evitar-se o com a mínim suportar-se. El petit Foucault va posar-se mans a l'obra sense dubtar. Calia posar de manifest totes aquelles mentides que empresonaven els homes en creences i, també, en institucions l'origen de les quals no era pas la recerca desinteressada del bé comú, sinó més aviat la permanència d'unes formes d'opressió incapaces de justificar-se d'altra manera que per la seva pervivència. Amb aquest esperit fou amb el qual va du a terme les seves primeres obres, les de la etapa anomenada de l'arqueologia del pensament, en què l'objectiu principal serà denunciar tot l'entramat de creences i prejudicis que de forma inconscient són donats per certs i que només tenen de veritable la seva obediència a un poder que eternitza les institucions de la re-

pressió. A la ja esmentada "Història de la folia" ha de sumar-se "El naixement de la clínica", després de la qual escriurà "L'arqueologia del saber" a mode de mètode del seu treball i, finalment, conclouent l'etapa arqueològica l'ambiciosa "Les paraules i les coses". Contemporani i veí de les idees de Jacques Derrida, Foucault també insistirà en el mite de la deconstrucció si bé mai l'anomenarà així. Foucault busca en els seus llibres posar de manifest la trama oculta que anima les coses i la relació d'aquestes coses amb les paraules i amb les experiències que l'home en té d'elles. I tot això amb la finalitat d'alliberar l'ésser humà de les gàbies on les raons oblidades i la falta de pensament quan no les mentides i les falses veritats interessades, amenacen de tancar-nos. I si Derrida cerca desentranar l'engany que fonamenta tot poder en l'anàlisi literària, Foucault ho busca en l'anàlisi històrica, mostrant que el progrés de la raó a través de la història no és res més que un mite que, enaltit pel poder, no té cap altra funció que perpetuar el poderós en el poder.

A "Les paraules i les coses", Foucault posarà en qüestió les ciències humanes (la història, la medicina, la psicologia...) i el seu

objecte principal: l'home. Segons explica, les ciències humanes apareixen com a fruita madura en un context socio-polític determinat i amb la seva aparició apareix el seu objecte: aquesta dona, aquest home, esdevingut per primer cop en la història objecte de la ciència. Davant del prejudici que l'home, que la dona, han existit sempre, Foucault proposa que són una creació interessada i que, com a tal creació, tal com han aparegut pot ser que desapareguin sense deixar rastre, tal com han desaparegut la pedra filosofal o les teories de l'astronomia heliocèntrica.

La dona i l'home, creacions humanes? Foucault sembla situar-se en un lloc on el discurs esdevé vida i la vida cerca tornar a un magma primigeni on les formes apareixen i desapareixen com capricis del poder. Tanmateix, Foucault viu en un temps i en un lloc on les pràctiques del poder travessen tot el real formant-lo i deformant-lo; així dirà: "...les pràctiques socials poden portar a engendrar dominis de saber que no només donen a llum nous objectes, conceptes i tècniques, sinó que fan que apareguin noves formes totalment noves de subjectes i subjectes de coneixement". Entre aquests nous objectes, conceptes i tècniques, com en

un esforç de tornar al real, Foucault s'interessarà pel poder disciplinari. És a dir, el poder que s'han concedit els estats moderns de disciplinar els cossos dels ciutadans. I ho farà a través de l'estudi de la formació dels establiments penitenciaris des del final de la Il·lustració fins al principi del segle XX, recollint el fruit de les seves recerques en una obra titulada "Vigilar i castigar", en què continua denunciant els mites que fomenten les institucions actuals a través del relat minuciós i en detall de la seva aparició.

Serà gràcies a l'estudi de les tècniques disciplinàries massives que el nostre autor parirà un dels seus conceptes més celebrats: els micropoders. S'adonarà que no n'hi ha prou denunciant el poder en les grans estructures perquè el poder ens travessa a tots de múltiples i subtils formes. Tots ens hem educat en unes determinades escoles, amb una determinada arquitectura, en unes classes on se'ns ensenyava una cosa i no una altra, hem treballat en unes fàbriques d'una manera determinada i hem participat en la política a través d'unes institucions i no unes altres. Tot això ha format la corporalitat que ara ens governa. Però no només són les grans estructures les que formem el nostre cos a la seva imatge sinó nosaltres mateixos, en ser imatges seues, repetim, sense adonar-nos que ens són alienes, les mateixes crítiques i les mateixes demandes que sense adonar-nos van formar-nos. És per això que els anomena micropoders i és per això que no podem canviar les superestructures sense abans haver canviat la nostra corporalitat mateixa. Perquè és gràcies al fet que adquirim una nova corporalitat que podem imaginar unes noves estructures i fins i tot la falta d'elles, perquè

és gràcies al fet que ens construïm una nova corporalitat que deixem de difondre les antigues estructures de poder.

I és aquí on comença la tercera etapa en el pensament de Foucault. Després de l'arqueologia del pensament i la genealogia del poder, ve l'etapa de les tecnologies del jo. Aquesta etapa és una conseqüència lògica de l'anterior en la qual passa d'estudiar com es forma i es distribueix el poder a investigar com ens conformem a nosaltres mateixos. Les tecnologies del jo seran totes aquestes pràctiques i hàbits mitjançant els quals hom té cura de la pròpia corporalitat. Essent la consciència de les diferents tecnologies del jo que ens apliquem l'única manera de poder aplicar-nos tecnologies del jo pròpies que ens alliberin de les tecnologies imposades pel poder. El darrer Foucault serà més introspectiu, més subtil i delicat, més interessat per les carícies i abraçades que ens dispensem que no pas per les pràctiques disciplinàries o les construccions epistemològiques. És conscient que seran aquestes magarufes i la visió que la societat té d'elles allò que en última instància ens empresona o allibera. En certa manera, aquesta etapa pot recordar el Sòcrates del "tingues cura de tu mateix" però la semblança és només vaga, perquè mentre en Sòcrates la cura d'un és un principi, en Foucault no és un final. I, mentre en Sòcrates, l'important és el coneixement d'un objecte, l'un mateix, que és sempre igual; en Foucault allò important és la pràctica sobre un cos, el propi, que ja no és un i per sempre sinó que és dinàmic en perpètua transformació segons les tecnologies i pràctiques que s'hi apliquin.

Malauradament, Foucault mor prematurament als 58 anys i no podem

saber com hagués continuat aquesta línia de pensament que el tingué sempre en aquell espai de la filosofia que es qüestiona les arrels del poder per tal de desemmascar-lo i així contribuir com a intel·lectual i escriptor a la utopia de l'alliberament.

II

Tanmateix, això és a grans trets el que diu la Viquipèdia sobre Foucault: un resum en unes poques línies d'un pensament que sempre s'ha volgut alliat a les formes de la representació. No és pas que el resum sigui fals o vertader, no és aquí la qüestió; la qüestió és que en aquest resum es perd allò de viu que té l'experiència de pensar. I, en comptes de pensament viu tenim la seva reducció a unes poques notes i dades útils en l'estret marc del llum en converses de cafè. Quelcom semblant a una recepta tipus: "Mantingui l'elegància cultural a les trobades de l'ambaixador" que ben bé podria patrocinar una marca de bombons o un divo de l'aristocràcia. No en va, Michel Foucault fou en vida un conferenciant apreciat arreu del món. Però ho fou per quelcom que lluitava per escapar a la vanitat, per quelcom que volia anar enllà. Voluntat que podem trobar diàfana en el darrer punt del darrer capítol de "Les paraules i les coses" que tot seguit oferim en traducció catalana:

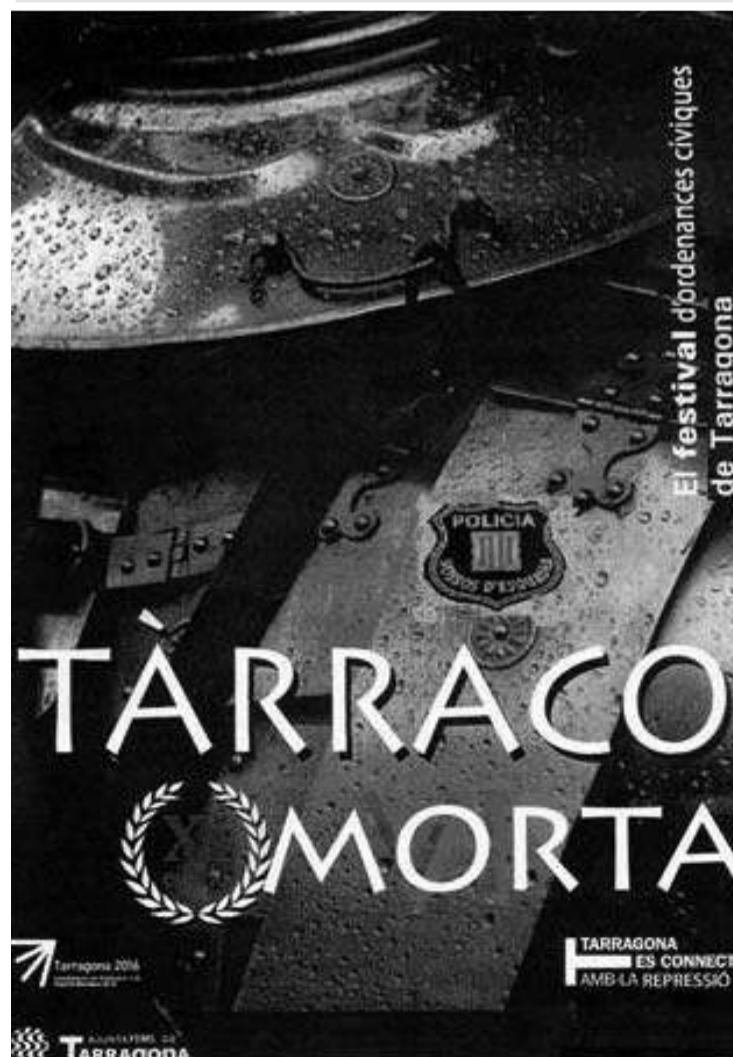
"En tot cas, una cosa es certa: que l'home no és el problema més antic ni el més constant que s'hagi plantejat el saber humà. En agafar una cronologia relativament breu i un tall geogràfic restringit -la cultura europea a partir del segle XVI- es pot estar segur que l'home és una invenció recent. El saber no ha rondat, durant molt temps i de forma obscura, al seu

d'una vella inquietud, del pas a la consciència lluminosa d'una preocupació mil·lenària, de l'accés a l'objectivitat que des de feia molt temps romania presa en les creences o les filosofies: va ser l'efecte d'un canvi en les disposicions fonamentals del saber. L'home és una invenció la data recent de la qual mostra amb tota facilitat l'arqueologia del nostre pensament. I potser també la seva fi propera.

Si aquestes disposicions van desaparèixer tal com van aparèixer, si, per qualsevol esdeveniment la possibilitat del qual podem com a molt pressentir, però la forma i promesa qual no coneixem per ara, oscil·larà, com ho va fer, a finals del segle XVIII el sòl del pensament clàssic, llavors podria apostar-se que l'home s'esborrarà, com en els límits del mar un rostre d'arena."

Aquest és un dels fragments més celebrats de Foucault, en ell es defensa que 'les disposicions del saber' -que bé podríem banalitzar com allò que sabem i que tant aviat com sabem deixem de saber, per oblit o nous aprenentatges, i, que tan aviat com sabem, sabem del cert, per ignorància o evidència- aquestes 'disposicions del saber', anant al gra, diria el text que estan en relació amb els sabers de les coses. Però afirmar això és molt aventurat perquè suposaria acceptar que els sabers de les coses no provenen de les coses sinó de disposicions dels sabers mateixos i aquí el Derrida de la inexistència del significat, de la presència única dels significants, no està tan lluny. El text que aquí reproduïm en traducció de traducció no ho diu pas literalment, es podria argumentar que ho mostra, però demostrar-ho no ho demostra pas, per això hauríem d'estudiar amb deteniment l'obra sencera, la història sencera de la filosofia fins i tot.

Contraanuncis

Debat sobre mitjans alternatius a la Rimaia

**Carlos García,
Kaosenlared**

El 12 de març es va portar a terme a la Universitat Lliure la Rimaia de Barcelona una xerrada-debat amb diferents membres que formen part dels mitjans de contrainformació més importants de Catalunya i l'Estat espanyol, tant pel que fa a la xarxa, com al paper: Kaosenlared, "Diagonal", La Haine i la "Directa".

Amb una assistència d'unes cinquanta persones i amb molta participació, els diferents ponents van exposar la seva manera de funcionar davant una realitat dura que dificulta moltíssim el funcionament correcte dels mitjans de comunicació alternatius, interessant-se els i les assistents per les línies editorials de cada mitjà i sobre els punts forts i febles de la contrainformació anticapitalista.

Les qüestions relacionades amb la finançament va ser una de les qüestions centrals que es van tractar visibilitzant les condicions precàries en què treballen les persones que formen part de cada col·lectiu i les dificultats per trobar nous subscriptors. La "Directa" ha mostrat el seu projecte de periodisme seriós, rigorós i de fort contingut social i territorial a Catalunya. La vida del setmanari comença al 2005 de la mà de persones que provenien d'altres mitjans alternatius amb l'objectiu de trencar l'aïllament dels moviments socials i ser una eina per combatre el discurs dominant dels mitjans de comunicació burgesos. El mitjans de comunicació són vitals per a l'esquerra anticapitalista perquè són eines que poden orientar l'opinió, no només de la gent de la nostra corda sinó també dels mitjans de comunicació generalistes que sovint han anat a remolc i han hagut de rectificar les seves hipòtesis davant l'evidència i anar a acollir les tesis que la "Directa" havia sostingut des de l'inici. La "Directa" posa èmfasi en la recent fusió amb "Il·lacrua" i els contrastos positius que ha aportat a un diari sovint acusat de veure massa la cara fosca de les situacions, amb una revista crítica però positiva. "Diagonal", publicació amb seu a Madrid, planteja la voluntat de tenir

una incidència política real. Hereu de la publicació "Molotov", "Diagonal" afronta el futur amb la voluntat d'arribar a les persones, no només que es troben dins dels moviments socials, sinó també a les persones que en podrien formar part potencialment. Algú en algun moment va dir que "escriure a 'Diagonal', al principi, era com escriure a la porta d'un lavabo de bar". Els editors de "Diagonal" presumeixen que ara encara és així però no a la porta d'un bar sinó a la d'un aeroport, sarcàsticament i és que els 4.000 exemplars de tirada no poden competir amb els grans grups editorials però ja comença a tenir una mida considerable i sobretot una credibilitat i seriositat que els fan mirar cara a cara als mitjans venuts al capital de l'Estat.

Per la seva part, La Haine Barcelona, representada per una nova generació d'activistes comunicacionals joves i amb empenta, proposa traspasar el mur mediàtic a través del recull de les lluites que es duen a terme al carrer i proposen un model que no agreugi la situació de sobreinformació, que de vegades pateixen els mitjans de contrainformació a Internet. El treball que fan els mitjans de comunicació en paper és el complement perfecte a una comunicació alternativa i de tipus

ampli i contrastable. L'objectiu de La Haine és que els mateixos moviments socials facin la informació i informin de primera mà d'allò que passa utilitzant l'eina de la seva pàgina web.

Per la seva part, Kaosenlared defensa un periodisme de "guerrilla", de combat, en què el debat, la pluralitat, la lliure opinió i la velocitat són factors claus per portar a terme un projecte tan complex com aquest. La lliure publicació oberta a tot anticapitalista, l'oposició frontal i radicalment democràtica al sistema a través d'un diari digital que recull, amplia i elabora informació és l'eina total, que els col·lectius socials utilitzen. Quan això no sigui així, Kaosenlared deixarà de tenir sentit com a tal. Per a Kaosenlared una eina de contrainformació que no serveixi la lluita unitària anticapitalista no té cap mena de sentit.

El milió d'entrades del mes de gener agreugen encara més la situació de la pàgina referent de les lluites socials i obreres que és Kaosenlared. Per poder afrontar aquest nombre impressionant de vistes i el treball que comporta això calen moltes més persones i un finançament contundent sense el qual no es podrà garantir que aquest creixement exponencial dels últims anys sigui ferm i de futur.

El col·lectiu està treballant nous sistemes de finançament, al voltant de les moviments socials, sindicals i cultural d'arreu del món i, evidentment i com sempre, dels seus lectors.

Els blocs de Kaosenlared són una nova eina comunicativa que permet als lectors tenir el seu propi espai al web i alhora l'autofinançament del projecte per la qual cosa els companys de Kaosenlared van demanar als i les assistents que tal i com fan les grans empreses capitalistes amb els seus mitjans el poble treballador ho faci amb Kaosenlared i amb els altres mitjans alternatius i anticapitalistes. Si volen tenir eines de combat ben esmolades i dignes, cal que tots hi col·laborem.

La trobada va ser força cordial i no es descarten més trobades en el futur per tal de parlar sobre possibles col·laboracions no tan llunyanes, en una voluntat clara d'optimitzar recursos, respectant cadascun dels projectes i recolzant cadascuna de les iniciatives que sorgeixin d'aquests col·lectius.

Cal mirar endavant i treballar dur per poder afrontar els temps que ens esperen amb voluntat de triomf. Més enllà d'això la fotografia de tots aquests mitjans realitzant una activitat de difusió i explicació de cadascun dels seus projectes, no hauria de ser presa, per nosaltres mateixos, com una trobada puntual i aïllada. La importància de la confluència estratègica i periodística dels diferents projectes que defensen un periodisme

ètic i basat en un projecte de societat millor, és una necessitat que abans o després s'haurà d'abordar. Cadascú enfoca la lluita utilitzant els mètodes que li aporta la seva tendència, però el que tots hem d'entendre és que mentre l'enemic mini la justícia social no podem actuar independentment i sense utilitzar una unitat (que no uniformitat) que ens doni una empenta definitiva, per ser mitjans que miren de cara la decadent i mercantilitzada indústria periodística generalista.

Totes nosaltres som lliures i això comporta que no tenim amics poderosos econòmicament, però sí un important grup de lectores i lectors que disposen d'una informació veraç, de qualitat i veritablement plural i quantiosa, sense una cotilla que impedeixi la crítica social severa i rotunda d'un sistema que col·lapsa i que contínuament ens vol tancar la boca. Aquesta és la nostra força!

És hora de trobar el punt de trobada que permeti construir una xarxa poderosa de ciutadans anònims disposats a viure, i elaborar de primera mà, la informació. Un veritable bucle comunicatiu on la informació flueixi independent i indiferent dels grans mass media, una informació del poble i per al poble. Perquè hi ha poble a tot arreu, no ens poden aturar. Sense complexos, deixant de banda la superficialitat, la hipocresia i la manipulació, per tal de crear una revolució en la comunicació que no tingui fi. Necessitem aquesta revolució.

Un moment del debat sobre els mitjans alternatius

Receptes... 'Tems de Quaresma: tems de panades i robiols'

**L'amo en Pep des Vivero
(Mallorca)**

Panades

Ingredients:

- 1 kg farina
- 250 gr. saïm
- 1 tassa suc de taronja
- 1 tassa d'oli
- 2 tasses d'aigua
- 2 rovells d'ou

Per al farciment:

- 1 cuixa de xot
- 2 kg de pèsols
- 1 manat de greells
- ullalla
- sobrassada
- sal, pebre i pebre bord

Elaboració:

Barrejar en un ribell, el saïm, el suc de taronja, l'oli, l'aigua i els rovells d'ou fins que tot quedi bé lligat. Després

afegim la farina, i pastam fins que ens quedi una pasta ben llisa. Fem unes bolles d'aquesta pasta i confeccionam les panades. Les empenam amb una capa de pèsols (prèviament adobats amb la ceba tendre, o greells, tallada molt fina, sal, pebre, pebre bord i oli), una capa de carn, uns trocets de ullalla, també uns trocets de sobrassada i finalment altra capa de pèsols. Tapem curosament les panades i les enforam uns 45 minuts.

També es poden fer només de carn.

Robiols

Per a la pasta:

- 500 gr farina
- 250 gr saïm
- 100 gr sucre en pols
- 1 tassa de suc de taronja

Per al farciment:

confitura o brossat. També cabell d'àngel.

Elaboració:

Barrejam el sucre, el saïm i el suc de taronja fins que quedi bé lligat. Després afegim, lentament, la farina, prèviament garbellada, i deixam reposar aquesta massa un poc. Una vegada hagi reposat la massa amb el corró farem petites plaques rodones, emplenarem i tancarem quedant una mitja lluna.

Finalment enforarem uns 30 o 40 minuts.

> 'TAN REAL COM UN DURO SEVILLANO'

Entrevista exclusiva, del tot, a Joan Garcia Oliver

Berta Combalia

-Bon dia Joan, hem llegit el teu llibre de memòries, "El eco de los pasos" i hem volgut trobar-nos amb tu per parlar del que hi expliques. Moltes gràcies per haver acceptat l'entrevista, és un plaer per nosaltres enraonar una estona amb tu.

-Bon dia. Ja m'ho imagino, que deuen estar ben contentes, entrevistar un personatge de la història tan important com jo és tot un luxe, és ben cert... per què he de ser modest si no ho he estat en ma vida?

-Ja, ens pots explicar què t'unia a Macià, l'Avi, dels pocs personatges de l'esquerra nacionalista catalana amb qui tenies bona relació?

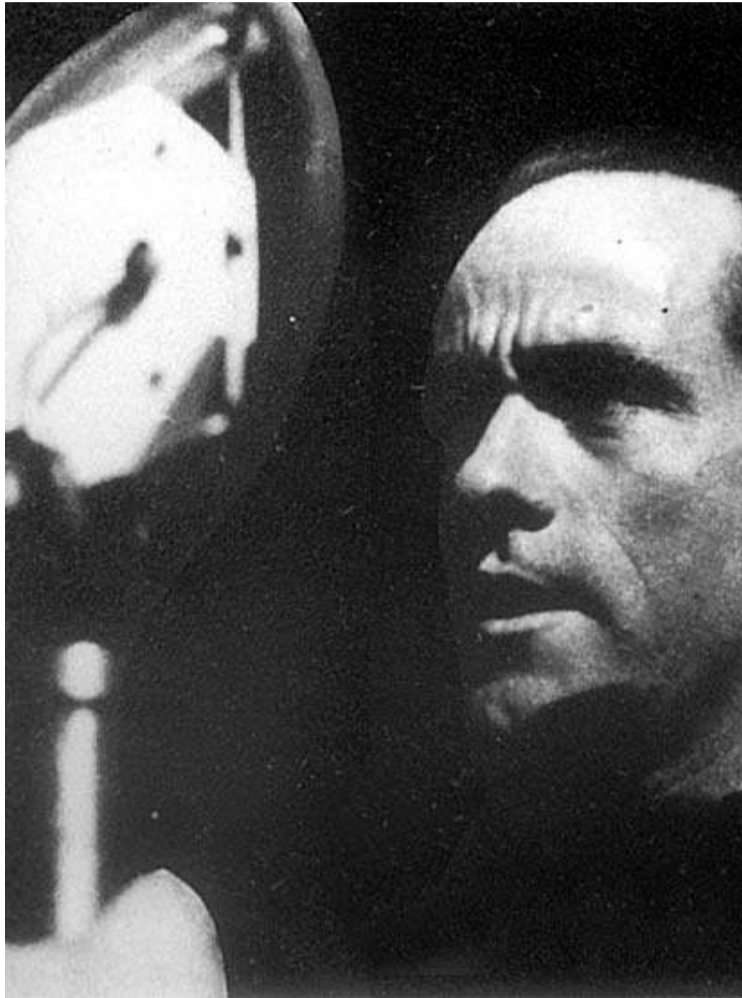
-Amb l'Avi sempre vam tenir una bona relació... estava més penjat que un fuet, però ell era diferent de la patuleia intolerable aquella que més endavant envoltà Companys, un autèntic desgraciat... aquests últims van fer molt mal al predomini real anarquista a Catalunya durant la Guerra, acceptar les seves Milícies Antifeixistes va ser un fet estratègicament inevitable però que aviat va fer mal als obrers i a la població catalana en general... Va impossibilitar l'opció més vàlida: l'avantguarda anarquista que havia de guiar la revolució social (és a dir, jo). Va ser el primer esgraó del descens revolucionari que vam baixar, protagonitzat per elements que o bé temien la meua opció (el que ells anomenaven una dictadura anarquista) i que acompanyat dels obrers i les forces d'Aragó els prengué la poltrona de la Generalitat (això alguns d'Esquerra i del PSUC), o bé que ja els estava bé la poltrona "comiteril" primer i la madrilenya després.

També hi havia excepcions, gent que feia com jo, que volíem ajudar la continuïtat de la revolució social, com l'Asens i l'Aurelio Fernández. Perduda la primera batalla pel control de la situació per la CNT, a qui li corresponia pel pes de la militància confederal a Catalunya, després tot va anar de capa caiguda...

A més a més, jo em portava malament amb tanta gent, perquè no van saber entendre el meu talent com a dirigent, que alguna companyia m'havia de buscar...

-Què ens pots explicar del funcionament del Comitè de Milícies?

-Durant els dos mesos i mig que va durar el Comitè de Milícies a Barcelona jo era l'autèntic rei del mambo; des del meu despatx es decidia tot, totes les persones que ocupaven algun càrrec important o no, em tinguessin simpatia o no, abans de decidir alguna cosa sempre em venien a

consultar a mi, sempre! Fins i tot el 'capullo' del Companys. I aniré més enllà, creieu-me, que tot sigui dit jo no m'equivoco mai, sense mi, l'aixecament feixista del 36 no s'hagués aixafat a Catalunya! Allò que diuen que la forta organització obrera que va ser qui va sortir al carrer i va aconseguir esclafar els fatxes amb les armes que havien arreplegat i bla bla bla... exageracions! Qui va portar la batuta, que no sé si ho he dit abans, i també va sortir al carrer és clar, vaig ser jo.

-Tenint present el que dius, com és que et vas ficar al govern de Largo Caballero, concretament al Ministeri de Defensa, fet que moltes van considerar com una traïció?

-Francament, vaig decidir fote'm en l'aparell burro-cràtic madrileny perquè realment era jo qui tallava el bacallà, i també allí volia dirigir l'orquestra, com a mínim en l'àmbit militar. Amb els elements predominants com la burgesa de la Montseny aquella i tants d'altres del seu nivell era necessària la meua presència, per intentar evitar l'avenç d'aquella colla de fluijos i burgesos anarquistes. En el fons no vaig deixar d'esperar que es produís l'oportunitat d'anar a per totes'. A més a més, donat el retrocés que vivia l'Organització... eh... i la situació cada vegada menys revolucionària...daixonses... no fèiem altra cosa que donar passes cap enrere... la vida, jove, està plena de contradiccions, saps?...

-Com ja saps a tu i a d'altres mem-

cit, allò era can pixa: un desordre ben pintoresc. Faltava armament, element bàsic, i militars fidels a les nostres idees, i moltíssima disciplina més. L'escola de la Guerra que vaig crear estava bé, però on es feia la guerra era al front, i allí es va adoptar una posició sempre defensiva i mai ofensiva, com la de Durruti, que ens va prometre prendre Saragossa i no ho va aconseguir, que no recordo si ho esmento al meu llibre... tot i el coratge dels combatents populars... van fallar massa coses.

-Què ens en dius de la teva experiència al front d'Aragó, amb Ascaso i Farrás?

-Bé, em vaig adonar que el que planejava des del meu despatx allí a la línia de foc era tota una altra cosa... i al cap de pocs dies vaig fugir per potes. A més, jo no podia estar gaires dies fora de Barcelona o allò s'hagués convertit en un caos, sense mi... són coses que passen quan tens tanta responsabilitat a sobre les espalles i quan ets imprescindible.

-Vaja, vaja... ara que veiem que comença a haver-hi confiança, ens pots confessar si la teva ràbia cap a Durruti no era pura enveja?

-Doncs mira jove, ara que ja sóc molt vell i "pinto" poc, perquè la història m'ha arraconat i no em reconeix el paper fonamental que em mereixo, et seré franc... Sí, a Durruti li tenia una

enveja que fa por. Era boníssim en moltíssimes coses, sabia convèncer el populatxo, deien que era més guapo que jo (i jo ho era molt de guapo, de jove, eh, que m'havia de treure les noies de sobre!)... i a més s'han escrit molts llibres sobre ell, l'han fet tot un mite, i sobre mi, perquè jo vaig fer les meves pròpies memòries, que si no...

-Bé, anem acabant. Moltes gràcies Joan. Ha estat un plaer. Si visques ara encara, tu no series dels que et compraries llibres d'autoajuda, eh!

-Però ja està? Si no us he explicat gairebé res! En fi...de res jove, i aviam si escriuiu algun llibre sobre mi, home! No em feu cap foto?

> CINEMA

Mor el cineasta José María Nunes, mestre de l'Escola de Barcelona

Col·lectiu Tramuntana

El director de cinema José María Nunes (Faro, Portugal, 1930), mestre de l'Escola de cine de Barcelona va morir la matinalada del passat 23 de març a la capital de Catalunya,

Nunes va morir pocs dies després de l'estrena de la seva darrera obra, la pel·lícula "Res publica" al Cinema Alexandra de Barcelona i en el Pequeño Cine Estudio de Madrid.

El director va ser un dels artífexs de la denominada Escola de Barcelona i va estrenar a principis de març la seva darrera pel·lícula, "Res publica", en la qual un home explica el seu suïcidi, llargament meditat, com a manifestació de protesta per l'època que li havia tocat viure. Al llarg de 98 minuts el pensament de un home que intenta fer una apologia de la llibertat que no ha aconseguit trobar durant la seva vida, amb tocs irònics i un subtil sentit de l'humor.

Portuguès de naixement, Nunes residia des de fa molts anys a Barcelona. Entre els seus films destaquen "A la soledat" (2008); "Amigogima" (2001), "Gritos a ritmo fuerte" (1984), "En secreto, amor" (1982), "Autopista A-2-7" (1977), "Iconocaut" (1975), "Metamorfosis" (1971), "Sexperiencias" (1969), "Biotaxia" (1968), "Noche de vino tinto" (1966), "Superespectáculos del mundo" (1963), "La alternativa" (1962), "No dispares contra mí" (1961) i "Mañana" (1957).

"Noche de vino tinto" s'ha reposat en ocasió del projecte "Ramblers", iniciativa cultural que reivindica la llibertat i el canvi social característics de la Rambla de Barcelona des de la dècada dels seixanta fins a mitjans dels vuitanta.

L'estrena de "Res publica" va coincidir amb la condecoració que va rebre el cineasta del president de la República Portuguesa, Aníbal Cavaco Silva, en la seva visita a Barcelona, com a Gran Oficial de l'Ordre Militar de l'Espasa de Santiago de la Cultura, amb la qual es va voler reconèixer el seu treball. De 'sensibilitat anarquista', tal com solia autodefinir-se, el realitzador va acceptar aquesta distinció amb respecte i humor. Paradoxes d'una vida dedicada a ser lliure, a no creure en reconeixements ni cerimònies, i a celebrar l'existència.

L'any passat, la Cinematheque Francesa també va retre un homenatge a Nunes, a qui considerava com un dels precursors de la 'nouvelle vague'.

> EL FAR

Reorganització de la CNT a l'exili

Ferran Aisa

Els comitès de l'anarcosindicalisme i de l'anarquisme ibèric van reunir-se el febrer de 1939 a París, per reorganitzar i dotar l'Organització d'una plataforma de coordinació internacional. A l'acte van acudir membres del Comitè Nacional de la CNT i dels comitès Peninsulars de la FAI i de la FIJL; els quals, després d'analitzar la situació general, van decidir crear el Consell General del Moviment Llibertari Espanyol, és a dir van unificar les organitzacions històriques de l'anarquisme sota una sola coordinació.

El Consell General era format per onze membres: Marià R. Vázquez "Marianet", Germinal de Souza, Germinal Esglesas, Francesc Isgleas, Joan Garcia Oliver, Roberto Alfonso, Pere Herrera, Horacio M. Prieto, Valeri Mas, Lorenzo Iñigo i Serafín Aliaga. Les primeres decisions del MLE foren nomenar Juan Manuel Molina "Juanel", delegat dels Camps de concentració i enllaç amb l'organització clandestina a la península; Joan Peiró com a delegat de la CNT a la JARE (Junta d'Auxili als Refugiats Espanyols) i Frederica Montseny com a delegada al SERE (Servei d'Evacuació Refugiats Espanyols).

El primer manifest d'aquest organisme porta per data 25 de febrer i, a través d'ell, es fa una crida a la solidaritat a favor dels companys

tancats en els camps de refugiats. La CNT de l'exili es va anar reorganitzant als llocs on s'havia establert la seva militància, els principals nuclis confederals s'establiren a França, Mèxic, Veneçuela i Argentina i Argèlia. El sistema de reagrupament es feia, normalment, per l'origen regional dels militants, i a través d'assemblees, plens i plenàries es van nomenar els diversos comitès confederals tant a nivell local com regional i nacional. La tasca principal dels comitès confederals fou la canalització d'ajudes als refugiats a través de SIA o de les institucions republicanes JARE i SERE. Federica Montseny, delegada del SERE, va assistir a la reunió d'aquest organisme on es

va decidir l'ajuda als refugiats dels diversos grups republicans, que es va acordar seguint finalment el percentatge d'ajuda següent:

- Marxistes 38 %
- Republicans 33 %
- Llibertaris 24 %
- Sense partit 5 %.

La situació dels refugiats es va agreujar amb l'ocupació de França per l'exèrcit alemany. Molts refugiats catalans i espanyols van passar dels camps francesos als "Batallón de Marche" i d'aquí als camps d'extermini nazi. Per una altra banda, dirigents polítics i sindicals van patir persecució i van haver de fugir o d'amargar-se constantment per no ser detinguts. Altres van tenir menys sort i van

caure en mans de la Gestapo, que els va lliurar a les autoritats espanyoles. Recordem els casos del president de la Generalitat, Lluís Companys; del membre de la CNT i exministre, Joan Peiró; del socialista Julián Zugazagoitia; etc., que foren deportats a Espanya, patiren judicis sumaríssims i foren afusellats. Altres destacats líders obrers van ésser perseguits pels alemanys, Largo Caballero va ser deportat a Alemanya; Frederica Montseny ho fou a Salon; i el seu company Germinal Esglesas va ser tancat a un presidi militar fins a l'acabament de la Guerra Mundial. França fou el país que va acollir el major nombre de militants cenetistes.

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

'La llengua de les papallones'

Joan Canyelles Amengual

L'any 1935, a una petita localitat gallega, Montxo (Manuel Lozano), un nin de vuit anys ha de començar a anar a l'escola. No ho ha fet abans perquè té asma. La nit abans se la passa gairebé sense dormir perquè ha sentit a dir que els mestres peguen. El primer dia les coses no van bé i fuig corrent després d'haver-se pixat. L'endemà el mestre el va buscar a casa seva per disculpar-se per haver-li dit "gorrion" i demanar-li que torni a l'escola. A partir d'aquell moment s'estableix entre ells una relació molt especial. Monxo coneixerà de la mà del seu mestre la natura, els

llibres i fins i tot el primer amor. L'any següent el mestre, Don Gregorio (Fernando Fernán Gomez) es jubila, però li promet el nin que es continuaran veient. El cop d'estat desencadenarà la tragèdia.

José Luis Cuerda és un director no massa prolífic, de trajectòria irregular, però que ha filmat algunes pel·lícules molt estimables. Va debutar amb la comèdia madrilenya "Pares y nones" (1982). Després va rodar l'excel·lent "El bosque animado" (1987) i l'any següent la deliciosament surrealista "Amanece que no es poco" (1998), on per exemple hi apareix un home que creix com una col, o una filla que és més vella que la seva mare. Menys aconseguides són "La viuda del capitán Estrada" (1990) o "Tocando fondo" (1993). La pel·lícula que ens ocupa es situa entre els seus millors treballs.

No podem deixar de parlar ni que sigui breument del responsable del guió i d'un dels protagonistes.

Rafael Azcona és un dels millors guionistes espanyols des de la segona meitat del segle passat. Són brillants les seves col·laboracions amb Berlanga ("El verdugo" (1963) i "Plácido" (1961); Marco Ferreri ("El pisito" (1960), "El cochecito" (1960) i "La grande abbuffata" (1973); Carlos Saura ("Ana y los lobos" (1972), "La prima Angélica" (1973), "¡Ay Carmela! (1990)); o Fernando Trueba i la seva oscaritzada "Belle Époque" de 1992. Forma part de la història del cinema europeu, tenyint freqüentment els seus treballs d'un humor àcid, corrosiu, i també sovint crític i escèptic amb la realitat que l'envolta.

No crec que a l'Estat espanyol hi hagi un actor millor que Fernando Fernán Gómez. Alguns tal vegada han pogut brillar a la seva altura (Rabal, Sacristán Bódalo...), però no per sobre. Dotat per a la comèdia i el drama, do-

minà com ningú el ritme interpretatiu i el gest, el detall que el converteixen gairebé en un "autor", (com diu Tino Perterra parlant de Cary Grant). És posat també darrere la càmera dirigint alguna de les pel·lícules més insòlites del cine espanyol "La vida por delante" (1958) o "El extraño viaje" (1964). És en definitiva una figura irrepetible, àcrata a qui no li importava reconèixer el seu gust pel luxe i la bona vida. Al seu taüt la seva companya Emma Cohen hi posà una bandera roja i negra.

De narració clàssica, esplèndidament fotografiada per Javier Salmones i basada en el conte de Manuel Rivas, "La llengua de les papallones" és una pel·lícula sobre l'idealisme. Cuerda aconsegueix el que poques vegades es pot veure a una pantalla de cine: retratar un ambient, un clima, la il·lusió que provocà la victòria republicana del 36, l'esperança de poder viure en llibertat i començar a construir un futur millor.

Bona part de la pel·lícula pivota sobre la relació que s'estableix entre Don Gregorio (portentós Fernán Gómez) i Montxo (també esplèndid Manuel Lozano). El mestre és un home de tarannà anarquista (en un moment li veiem a les mans "La conquesta del pa" de Koprotkin), que intenta que els nins creixin lliures.

Es fa també amic del pare de Montxo, que és sastre i insisteix a fer-li un vestit després que hagi fet superar el seu fill un atac d'asma banyant-lo al riu. Quan se'l prova, intuïm que mai no havia anat tan ben vestit i que amb el seu sou no l'hauria pogut pagar de cap manera. És un adequada manera de mostrar-nos la seva penúria econòmica.

Segurament el personatge menys matissat és el del feixista Don Avelino (Jesús Castejón), que sembla ser l'amo del poble. No fa cap falta ni és

el tema de la pel·lícula. Cuerda tan sols ens vol mostrar el que representa.

"La llengua de les papallones" és també un homenatge als mestres de la República que creien en la llibertat i en els valors de la democràcia.

La darrera seqüència de la pel·lícula és absolutament demolidora, tal vegada una de les que millor reflecteixen el que va significar el cop d'estat del 36. Els defensors de la República han estat detinguts, després de passar la nit tancats en un edifici, un camió ve a cercar-los. S'obre la porta i van sortint amb les mans fermades. La gent comença a insultar-los "rojos!, ateus! fills de puta!..". La mare de Montxo també ha començat a escridassar-los i li diu al seu home: "Pel que més vulguis, crida tu també". I amb un fill de veu ho fa. El germà gran de Montxo el segueix però s'atura quan veu sortir els seus companys de la banda de música i el batlle del poble. Els crits de Ramón se senten cada vegada més forts. Al final surt Don Gregorio. Cegat per la llum del dia obre i tanca els ulls amb un d'aquest gestos que el converteixen en un actor estratosfèric. I aquell sastre amic seu, que li ha regalat el vestit que du posat l'insulta amb els ulls plens de llàgrimes: "assassí!, roig!". Don Gregorio se'l mira un instant i continua caminant. La mare li diu a Montxo que també ha de cridar. Perplex i estranyat ho fa. Amb la desolació incrustada als ulls, el mestre el mira.

El camió és posa en marxa i parteix. Els nins del poble el segueixen i comencen a tirar-los pedres. Montxo és un d'ells. La imatge és va ralentitzant, a càmera lenta li veiem tirar dues pedres. "¡Tilonorrinco" ¡espiritrompa!", paraules que li havia ensenyat el mestre, són els darrers insults que sentim. Mentre els altres al·lots conti-

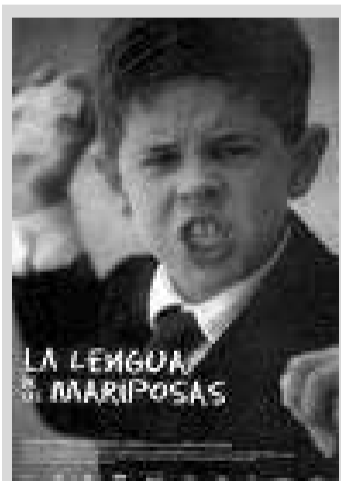
nuen corrent, ell s'atura. En la seva mirada hi ha la intuïció que alguna cosa terrible està passant. Quelcom que no comprèn però que li fa molt de mal. El fotograma es congela i torna el blanc i negre dels títols de crèdit. Tot això passa, per cert, amb la inspirada música de Alejandro Amenábar de fons.

Les bones pel·lícules tenen la capacitat de suggerir allò que no es veu. I en aquest sentit Cuerda ho encerta plenament. Don Gregorio camina cap a una mort segura i abans de tenir el cos ple de plom tindrà a la retina la imatge d'aquell nin llançant-li pedres i la del seu pare insultant-lo. En el dia de la seva jubilació el mestre havia dit: "Si aconseguim que una generació, una sola generació cresqui lliure, ja ningú els podrà prendre la llibertat". Ni tan sols això. La dignitat i la valentia que ha tingut no li treuran ni un gram de la tristesa ni la immensa amargura amb què morirà. Aquell home bo i savi, incapaç de fer mal a ningú, no tindrà cap consol.

Ramón, el sastre, el pare de Montxo, republicà i seguidor de Manuel Azaña, haurà de viure a l'infern de la seva covardia la resta dels seus dies. Ha fet pública manifestació d'adhesió al cop d'estat i això li farà salvar la pell. Però la seva manca de coratge (per altre banda absolutament humana) li passarà factura.

A Montxo li han arrabassat la innocència i la infantesa de soca rel. Quantes nits el record d'aquelles pedres llançades li provocarà un atac d'asma? Com mirarà el seu pare quan vagi entenent el que ha passat?. I a la seva mare?.

És, en definitiva, una pel·lícula sobre l'idealisme, sobre el somni truncat de la República, sobre la infància i la infància robada, sobre els perversos i demolidors efectes de la por. I sobre la bondat.

Fitxa tècnica

Dr: José Luis Cuerda;
G: Rafael Azcona.
Basat en el conte de Manuel Rivas;
FT: Javier Salmones;
D.A: Josep Rosell;
M: Alejandro Amenábar;
INT: Fernando Fernán Gómez; Manuel Lozano, Uxia Blanco, Gonzalo Martín, Alexis de los Santos, Guillermo Toledo, Jesús Castejón i Celso Parada.

> DES CARTES MAUDITES

Llengua/es i identitat/s (5)

Carlus Jové

En els articles anteriors he estat tractant la vessant col·lectiva de l'assumpte. És ja hora d'enfocar-lo des de la perspectiva de l'individu. D'entrada, podria semblar que la relació entre llengua i identitat en l'individu no hauria de generar gaires complicacions: tots tenim una llengua materna, tots pensem en una llengua, tots tenim una llengua que considerem la pròpia; la nostra identitat lingüística, diríem, està ben definida. No obstant, s'esdevé que quan hom pensa en la cosa més senzilla del món, sempre es complica, del qual sovint en concloem un "millor no pensar-hi gaire". I això és, fonamentalment, el que hem fet els espanyols (per un moment, anomenem-nos així), tant els que tenen com els que no tenim com a llengua primera el castellà. La nostra identitat l'hem construït en base a la nostra llengua, però mai hem acabat de pensar què implica això perquè, ai las!, esdevé massa problemàtic. I així hom es diu per a si mateix "sóc espanyol perquè parlo espanyol", "sóc català perquè parlo català", "sóc valencià perquè parlo valencià" o bé "no sé què sóc perquè no sé què parlo", sense copsar que aquest ésser espanyol, català o valencià és en el fons quelcom tan inconcret, quelcom tan intangible, que es redueix pràcticament a una categoria mental. (I aquí he de vigilar molt de no entrar en un altre àmbit que em reservo per més endavant, el de la identitat en l'àmbit interrelacional). Perquè hom es pot dir qualsevol cosa per a si mateix, però cal anar amb compte amb les implicacions que comporta el sociabilitzar-ho. Sovint, descobrim amb amargor que les nostres edificacions mentals perden el seu sentit quan passem pel sedàs de l'àgora, i la identitat construïda a partir de la llengua és una de les més susceptibles de no traspasar-lo, car la llengua, lluny de ser un afer privat, és un problema col·lectiu. Així, la nostra identitat particular, construïda aparentment sense conflictes en la privacitat, pot resultar absurda, fins i tot problemàtica, a ulls d'altri. En part, això li succeeix a l'espanyol sense mires que es pertorba perquè a Girona l'escola és exclusivament en català; li succeeix al català a ultrança que es sent desubicat perquè a un bar del centre de València és impossible demanar un "café amb llet" sense rebre una rèplica malhumorada i agressiva de part del cambrer. Un i altres, arreu de l'Estat, ens hem construït identitats fonamentalment a partir de la llengua. Potser comença a ser hora de valorar on ens porta aquesta pràctica.

Com començar a fer servir aplicacions lliures sense complicar-se

Xavier Roijals

Molta gent té idees preconcebudes sobre les presumptes dificultats que tindran a l'hora d'instal·lar-se un sistema operatiu o un altre. O més aviat entenen el fer servir aplicacions lliures com un procés de blanc o negre, de migració total cap un sistema operatiu i programari concret.

I en realitat, jo crec que el procés de migració cap el programari lliure no ha de ser tant bruscat ni necessàriament ha de ser tant complicat. Personalment considero que els usuaris el que han de fer és anar migrant poc a poc, acostumant-se a fer servir aplicacions multi-plataforma en aquest o bé en aquell sistema operatiu. Posarem uns quants exemples per tal que a la gent li vagi quedant clar.

Generalment la gent fa servir l'ordinador per navegar per la xarxa Internet, consultar el correu, reproduir aquestes pel·lícules i música, escriure i visualitzar documents, etcètera. En el primer cas seria molt recomanable començar per fer servir el navegador Firefox directament sobre un sistema Windows que molt probablement serà el sistema habitual de l'usuari, domèstic i/o confederal. Per quina raó? doncs perquè a la majoria dels sistemes operatius lliures (Ubuntu GNU/Linux, Debian GNU/Linux i etcètera) el navegador majoritari per defecte és encara Firefox (o en el cas de Debian Iceweasel, que és un Firefox amb nom i logos diferents però per la resta gairebé absolutament igual al que podem trobar a la Ubuntu o a Windows).

En el segon cas, llegir el correu electrònic mitjançant un client de correu, en aquests moments és una opció que cada cop es fa servir menys. La major part de la gent des de fa anys llegeix el correu via navegador web. De les implica-

cions d'això ja en parlarem més endavant, en tot cas són figures d'un altre paner. Suposem, de totes maneres, que fem servir un client de correu com l'Outlook Express sobre Windows. En aquest cas, podem usar Thunderbird sobre Windows, també disponible a d'altres sistemes operatius.

Pel tema dels documents, bases de dades, etc. com us podreu imaginar a aquestes alçades de l'article, us recomano la suite ofimàtica OpenOffice.org. La compatibilitat amb els documents generats per la suite ofimàtica propietària (no lliure) Microsoft Office ha millorat molt en els darrers anys. Si per casualitat OpenOffice.org us sembla massa "pesat" (triga molt de temps en carregar-se, teniu un ordinador antic o poc potent), sempre podreu fer servir una alternativa més lleugera com l'Abiword -tot i que sense totes les potencialitats i capacitats d'OpenOffice.org.

A l'hora d'escoltar música passa una mica com amb el tema del correu electrònic, que la gent a hores d'ara en lloc d'escoltar la música "en local" (guardada al seu ordinador) l'escolta cada cop més en línia (via Spotify o similars). En tot cas, estem lluny dels temps del Cdplayer i del Winamp. Actualment preferim "reproductors multimèdia", on podem no només emmagatzemar la música que escoltarem, també organitzar-la, adjuntar-li etiquetes, documentar-la, etc. Un bon programa per fer tot això del qual existeixen versions tant per GNU/Linux com per Windows és Songbird.

En el cas de les pel·lícules, recomano el reproductor VLC. Aquest programa també és multiplataforma i té múltiples potencialitats a banda de les d'un simple reproductor que ja podem fer servir sobre Windows per tal d'anar-nos acostumant per quan canviem de sistema operatiu.

La llista d'equivalències entre els

programes que es fan servir més habitualment (sovint amb versions pirates o d'avaluació) podria ser infinita. En tot cas afegiré uns altres tres programes que ens poden ajudar bastant i que hi són també multiplataforma:

GIMP. L'alternativa lliure a Photoshop, potser Photoshop és encara necessari a nivell professional, però pels usuaris domèstics i per a una bona part de tasques perfectament professionals GIMP és una alternativa perfectament viable. MLDonkey / Amule. De moment, que se sàpiga, el compartir fitxers a internet és legal sempre que es faci sense la intenció de lucrar-se. Dos bons clients multiplataforma serien MIDonkey i Amule.

I per últim un programa que recomano només per Windows, ...perquè a les distribucions de Linux (de moment) no és encara necessari. Em refereixo a l'antivirus. AVG pot ser una bona alternativa lliure i gratuïta als antivirus comercials. Tot i que la millor alternativa actualment seria el canviar de sistema operatiu. Però tot arribarà. M'acomiado recomanant molt especialment que a l'hora d'instal·lar aquests programes lliures i gratuïts a poder ser, mireu si estan disponibles al web de Softcatalà (www.softcatala.org) i en cas positiu ens els podrem baixar perfectament traduïts al català -del tema de la informàtica i la llengua també en parlarem en el futur-.

Libres

Qué pensiones, qué futuro

MIREN ETXEZARRETA, JOAN JUNYENT I ALTRES
Ed. Icaria, 2009

El llibre "Qué pensiones, qué futuro. El Estado del bienestar en el siglo XXI" s'avança al debat i analitza els interessos financers que amaguen les noves propostes del govern sobre pensions. La retallada de les pensions per jubilació que ha anunciat fa poc el govern, i que també es planteja a altres països europeus, no és una mesura nova. Si analitzem en perspectiva aquestes "solucions" trobem el seu origen a les dictadures argentines i xilenes dels setanta amb l'assessorament del ultra-neoliberal Milton Friedman. El Banc Mundial també reforçarà al 1995 aquesta dinàmica que retalla el sector públic per potenciar pensions privades subjectes als riscos del mercat financer. Aquest llibre pretén demostrar que els arguments dels poders fàctics (econòmics i institucionals) són falsos i basats en arguments fàcilment refutables. Que les pensions públiques són sostenibles i que, per altre banda, les pensions privades impliquen grans riscos. Es presenten arguments que mostren com les pensions privades s'allunyen molt de ser cap solució davant una crisi de les públiques i com aquest acostament als plans de pensions privats respon als interessos del capital financer i no del jubilats.

Creyeron que éramos rebaño

JESÚS GIRÁLDEZ MACÍA
Editat per Zambra, Baladre i Libbreando. 2010

El 15 de setembre de 1932 Buenaventura Durruti pronuncia un discurs davant cent mil persones, al peu de Montjuïc. Era la seva primera aparició pública després de més de set mesos empresonat i deportat. En un passatge del seu discurs Durruti va dir: "Van creure els governants que els anarquistes érem ramat i que empresonant a uns quants i deportant a altres tants tot entraria en ordre; van fallar en els seus càlculs: ignoren la raó de l'ésser de l'anarquisme." Mesos abans, al gener d'aquell any, diversos pobles de l'Alt Llobregat es revoltaren, desarmen als guàrdies, prenen els ajuntaments, formen comitès revolucionaris i proclamen la instauració del Comunisme Llibertari. Cinc dies –"el que dura la vida d'una flor"– va durar aquella inaudita experiència revolucionària. El Govern republicà va decidir donar una lliçó sense precedents, va construir una mentida d'Estat i va reprimir amb escarn a desenes de persones, en la seva majoria anarquistes. Va ser l'oportunitat del poder per a –a través de la denominada Llei de Defensa de la República– exercir un dur cop sobre la CNT i la FAI: empresonats en un vell vaixell –el Buenos Aires– més de cent anarquistes (entre ells alguns que no havien pres part en la insurrecció com Durruti o els germans Ascaso) van ser deportats sense rumb cert. La travessia va durar mesos. Van tocar port a Cadis, Las Palmas, Dakar, Guinea i el Sahara. En el seu periple van succeir motins, vagues de fam, fugides, epidèmies i

la mort d'un deportat. Finalment serien dividits en dos grups: la majoria enviats en la Colònia Penitenciària de Villa Cisneros, la resta enviats a Fuerteventura. A poc a poc el Govern va anar alliberant a petits grups fins que a la fi d'agost els que havien estat designats com els "més perillosos" van quedar lliures i van retornar a Barcelona. Aquest llibre reconstrueix la seva història. Estructurat en tres parts (La Insurrecció, el viatge en el Buenos Aires i la deportació en terra) està explicat pels protagonistes d'aquest transcendent i singular episodi, fins ara menyspreat per la historiografia. Un fet històric que, no obstant això, va donar molt que parlar i que escriure en el moment de la seva plasmació. Aquest llibre narra no només les peripecies individuals d'aquelles persones. Mentre la bodega del Buenos Aires o les sorres del Sahara retenien a aquells homes una riuada de solidaritat va envair el país, la CNT es va veure immersa en un profund i cismàtic debat fratricida i el poder va tancar files en defensa de la República de l'Ordre en oberta oposició amb la suposada República dels Treballadors.

Vengança de classe

XAVIER DIEZ
Virus Editorial. 2010

Al llarg del primer terç del segle XX, les transformacions econòmiques derivades de l'evolució del capitalisme, des de la seva lògica local, tenen uns guanyadors i uns perdedors ben delimitats. Aquests darrers suporten unes desigualtats

econòmiques i socials terribles. I tracten de resistir-hi a partir de la protesta social i l'organització sindical, encara que també individual, des d'una resistència passiva a l'autoritat. Malgrat que podria haver-hi hagut altres respostes, des de les contradiccions de la societat catalana s'optà majoritàriament per la repressió. Els grups benestants autòctons van esdevenir addictes a l'ús dels ressorts estatals per preservar llur posició envers les demandes de la classe obrera i els grups socials més depauperats. Dins d'aquesta lògica, recorren a la despersonalització dels qui consideren inferiors per conjurar la por d'una revolució que anivelli una societat terriblement desigual. Així, per a l'enriquiment dels de dalt trobarem explotació laboral, humiliacions quotidianes, violència estructural, especulació i menyspreu social, per als de baix. Tanmateix, la marginació i la violència estructural contra aquest segment no generà la individualització de la tragèdia, la pèrdua d'autoestima col·lectiva o la degradació moral dels afectats, tal com acostumem a contemplar en circumstàncies semblants. El conjunt d'idees llibertàries, amb un discurs alliberador potent i, fins a cert punt sofisticat, més o menys vinculat a una forta organització sindical, permeté generar una cultura pròpia –en un sentit antropològic del terme– capaç de bastir una autoafirmació col·lectiva, de plantejar alternatives, i de viure, creixentment, al marge i en contra de la societat oficial. La incapacitat de la República (i també la seva ostensible absència de voluntat) per revertir aquest procés de divisió social representa un punt de no retorn en aquesta conflictiva dialèctica de classe. A Catalunya, després de la immediata reacció de les organitzacions obreres davant del cop d'estat de 1936, es va manifestar la profunditat i l'arrelament social d'aquesta tragèdia sota la fórmula de la venjança de classe.

> IMATGES QUE PARLEN

Poder i contrapoder en la història d'Anglaterra, segons l'historiador Samuel Schana

Josep Estivill

L'historiador Samuel Schana és l'autor d'una espectacular i molt amena sèrie documental realitzada per la prestigiosa cadena BBC sobre la història d'Anglaterra ("A History of Britain") realitzada entre els anys 2000 i 2002. Es tracta de quinze capítols d'una hora de durada que repassen l'evolució d'aquest territori i els seus dominis, des de l'època neolítica fins al segle XX. Cada episodi recorre una època, en progressió lineal, amb una narració més genèrica als primers moments, quan només queden evidències arqueològiques, i més detallistes a mida que ens apropem en el temps.

La "History of Britain" de Schana és la història dels reis, fonamentalment, de les dinasties –els Plantagenet, els Tudor, els Estuard, etc– i de les lluites pel poder. Una reconstrucció de la vida pública i privada dels principals monarques a través dels seus objectes personals, els documents, els edificis, els paisatges... Se'ns mostra el rerefons de la propaganda; per exemple, el capítol dedicat a la reina Elisabet I és espectacular ja que explica els intrínsecs amb els que es va aconseguir que aquesta reina enlluernés als súbdits i, d'aquesta manera, tenir un poder quasi absolut: des del maquillatge facial que usaba fet amb una barreja de closca d'ou, alumbre de roca, bòrax i aigua que es pulveritzaven per donar-li un aspecte blanquinós que reflectís la llum i deixar tothom fascinat fins els muntatge d'un discurs que va donar en públic quan la flota espanyola de l'Armada Invencible s'apropava a les costes per iniciar la invasió. Va ser el primer discurs públic donat per un monarca. Absolutament fascinant aquest capítol.

La sèrie recull també la realitat del poder: la repressió política, la sangonària actuació dels exèrcits, el terror i la violència emprats àmpliament en tot moment: els qui s'oposen al poder són habitualment perseguits, torturats i assassinats. En aquest punt, cada època i cada rei tenien els seus gustos per eliminar els opositors: el decapitament, la cremació a la foguera, l'esquarterament...

La sèrie no es circumscriu, però, a la narració del poder en una seqüència lineal sinó que és també, i sobretot, la lluita del contrapoder; és a dir, les lluites socials: la lluita per la derogació de l'esclavitud, la lluita pel reconeixement dels drets de les dones, la lluita per l'alliberament nacional d'alguns dels territoris dominats pels anglesos, en particular, d'Irlanda i Escòcia, als quals dedica un especial seguiment durant tota la sèrie. Espectacular la història sanguinària de persecucions, repressió i assassinats contra aquests pobles convertida en una constant al llarg dels segles i que ajuda en bona mesura a entendre la complexitat dels conflictes actuals.

Revistes

EL AMIGO DEL PUEBLO
Revista revolucionària editada a Equador per la Convergència Juvenil Clasista "Hijos del Pueblo".
www.hijosdelpuebloec.blogspot.com

EL LIBERTARIO
Revista anarquista de Venezuela convertida en un referent llibertari d'aquelles terres.
www.nodo50.org/ellibertario

DIAGONAL
Periòdic quinzenal espanyol, tot un referent per als moviments socials alternatius i anticapitalistes.
www.diagonalperiodico.net/

HOSPITAL JOAN XXIII ROIG I NEGRE
Butlletí de la Secció Sindical de la CGT a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona

CIL BUELE, EXMOLTES COSES

"Sempre he estat, som i vull continuar sent utòpic"

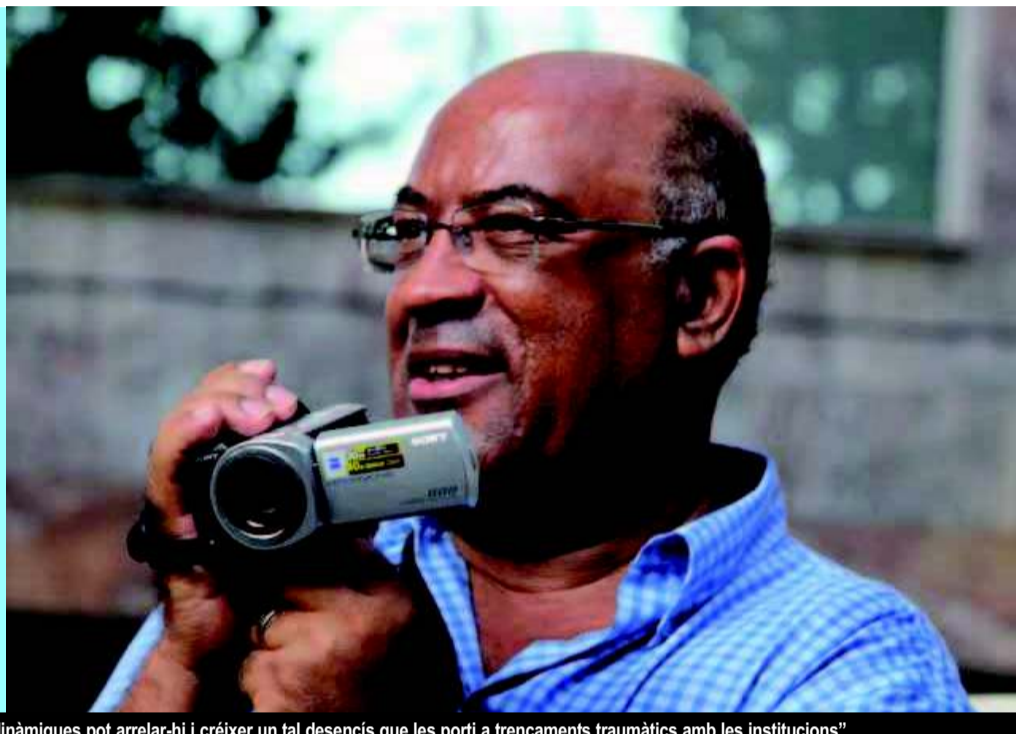
"Hi ha polítics corruptes a les institucions públiques, per mor dels votants que els hi posen"

> LA FRASE...

"La corrupció que ara aflora a la superfície no es dona quan un jutge l'ha sentenciada, sinó molt abans"

"En les minories més dinàmiques pot arrelar-hi i créixer un tal desencís que les porti a trencaments traumàtics amb les institucions"

Josep Torres

Cecili Buele i Ramis (Palma, 1944). Fill de pare guineà i de mare arianera. Per començar. Tot una carta de presentació. Excapellà, exmissioner, exconsiliari d'Escoltisme, exdelegat sindical, exregidor de l'Ajuntament de Palma, exdiputat al Parlament de les Illes Balears, exconseller de Cultura i Joventut al Consell de Mallorca. Independentista nacionalista d'esquerres fins al moll de l'os. Primer, militant al PCPE, després al PSM i finalment a ERC-Illes. Des de fa uns mesos tècnicament jubilat, és a dir, ja pertany al que s'ha vingut a denominar "tercera edat", la qual cosa no li impedeix de mantenir la seva frenètica activitat de ciutadà del carrer, des de la seva condició de membre d'associacions diverses i des del seu vessant d'escriptor: sobretot a través d'internet.

-Com es veuen els toros des de la barrera?

-Amb molta més filosofia que abans, i també molt més apassionadament. És cert que ja n'he vistes i sentides tantes, que me n'arriben a sorprendre ben poquetes; però, no puc deixar de continuar reclamant, més que mai, que les esquerres es comportin i siguin cada cop més d'esquerres.

-Es nota molt el canvi?

-Sí, i tant! Ara tenc molt més temps disponible per a fer allò que vull, sense els fermalls que t'imposa l'esclavatge d'una vida laboral tan mal engirgolada, des del punt de vista humanista. Ara em sent molt més lliure que mai.

-Quin temporal que està caient.

-Efectivament, a primer cop d'ull

pot semblar que el panorama polític, social, econòmic i cultural d'aquests dies té poc a veure amb el de dècades enrere. Som dels qui pensen i creuen, emperò, que la corrupció que ara aflora a la superfície no es dona quan un jutge l'ha sentenciada, sinó molt abans, al mateix moment que es comet.

-Vostè que ha estat al capdavant d'una formació política i amb responsabilitats de govern, com s'explica tanta corrupció i d'una forma tan descarada en aquests darrers temps?

Tenc una triada de motius, primordials. M'explica l'escalada ascendent cap al cim de la corrupció institucional, primerament, el fet que molt poques persones dedicades a la política n'han seguit prèviament una preparació adequada -humanística, filosòfica i/o científica-. En segon lloc, hi ha corrupció de polítics, perquè hi ha funcionaris que els ho consenten i no s'atreixeixen a impedir-los-ho. Finalment, hi ha polítics corruptes a les institucions públiques, per mor dels votants que els hi posen. Cap polític corrupte no ho seria, -ni polític ni corrupte- si no hagués rebut cap vot de l'electorat -ell/a o el seu partit-; si no hagués rebut certs suports funcionaris; o si no s'hagués atrevit a presentar-s'hi sense una preparació prèvia, a ciència i a consciència, abans d'acceptar un càrrec públic.

-Com veu el futur de les Illes Balears?

-El veig ben tocat en la seva construcció democràtica. Sobretot pel que fa a la governabilitat, l'administració o la representació institucional de la ciutadania. Fa temps que el poeta cantà "No era això,

companys, no era això!" I, sobretot en les minories més dinàmiques fins ara, pot arrelar-hi i créixer un tal desencís que les porti a trencaments traumàtics amb les institucions.

-Quin paper poden i han de jugar els moviments socials?

-Un paper imprescindible com a motor de canvi. No tant per tornar allà on érem abans -cosa que ens tornaria a dur aquí mateix on som ara-; sinó sobretot per avançar cap enllà on no hem estat mai encara: una democràcia participativa veritable, molt més intensa, que no s'accontenti a permetre l'existència de veus crítiques discordants, sinó que n'impulsi una atenció més acurada, amb tot el respecte que es mereixen.

-Sorgeixen moltes iniciatives des de la ciutadania.

-Què no seria la nostra societat, sense iniciatives ciutadanes crítiques amb el comportament institucional tan feblement democràtic! Serveixen i molt, si més no, per fer veure, ben a les clares, que un altre món no solament és possible sinó que esdevé del tot necessari: des del punt de vista social, econòmic, polític, cultural, mediambiental.

-Hi ha futur?

-El futur, crec jo, està a les mans de la gent capaç de parlar, pensar i actuar amb independència. I que s'hi mou ben falaguera. La independència personal, en context democràtic, esdevé bàsica per assolir-ne el sentit veritable. Però sobretot la independència col·lectiva, la de les nostres illes, la dels Països Catalans, esdevé del tot necessària, a l'hora d'aixecar la societat democràtica europea del segle XXI.

-Destacaria la seva qualitat de "ex" de moltes coses.

-Cada etapa de la vida té la seva cara, la seva creu i el seu cantell. Vaig iniciar la meua vida pública en l'àmbit del Moviment Escolta i Guiatge de Mallorca. Ens proposàvem deixar aquest tros de món una mica millor d'així com l'havíem trobat en nàixer. N'he fet la darrera etapa, convençut que això esdevé factible quan s'actua amb independència plena. Entre la primera i la darrera percepció, s'han anat succeint situacions diverses que m'han fet cada cop més palesa aquella dèria primera: en l'àmbit laboral i sindical, en la defensa dels drets humans, en el contacte directe amb països del Tercer Món, en l'exercici de la pràctica política institucional, en l'escampadissa missatgera per la xarxa d'internet...

-És una utopia la independència dels Països Catalans?

-Sempre he estat, som i vull continuar sent utòpic. En el sentit de voler apuntar cap enllà on no he arribat encara. En temps del franquisme esdevenia utòpica la lluita per la democràcia; i avui diuen que deixà de ser-ho. En temps de l'esclavitut esdevenia utòpica la llibertat; i avui diuen que deixà de ser-ho. Hores d'ara, per a certa gent, també esdevé utòpica la independència dels Països Catalans. Esper que arribarà, més prest que tard, el dia en què es digui que ha deixat de ser-ho.

-La seva tasca com a escriptor també és digna de ressenyar.

-M'agrada molt escriure. Hi pas no guster. Més que un article, m'agradaria que qualche dia se m'arribés a publicar el meu primer llibre...

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Gòrgies: espasa i paraula

Jordi Martí Font

Gòrgies de Leontins (485-380 aC), filòsof grec, sofista, rival directe de Plató i orador reputat i famós. Tenia clar que no existeix la veritat objectiva i que les normes morals són canviants en les diverses ciutats i pobles, pel que es va declarar escèptic. I què pot ser sinó escèptic qui es dedica a pensar i si no vol esdevenir un ranci defensor de la tradició, és a dir de normes fosilitzades?

Des de la seva devoció per l'oratoría, en la qual excel·lia, pensava que la paraula era l'única capaç de transformar la realitat ("Qui té la paraula, té l'espasa"), ja que és ella la que la inventa, la modifica i la comunica. Gòrgies ho afirmava des de l'aplicació de les seves idees en la realitat que l'envoltava. Ell escriví i pronuncià un discurs oratori davant l'assemblea d'Atenes, amb el qual convencé els seus membres de fer, amb èxit, la guerra contra Siracusa, una empresa que aconseguí els resultats que ell mateix havia pronosticat.

Tàcit, la marca de l'esclau

L'historiador romà Tàcit (56-118 dC), escriptor del Poder, amb el Poder i per al Poder (romà en aquest cas); de família rica, casat amb dona rica, envoltat de famílies riques i conqueridor de Britània com a membre d'una família rica, discursiejava que "La marca de l'esclau és parlar la llengua del seu senyor". I malgrat dir-ho tan clar, no posar-hi condicions, no blasmar cap mètode per aconseguir-ho, ni dir esclau en to pejoratiu, els esclaus d'ahir i d'avui quan ho senten, giren el cap i pensen que parlen dels altres. I continuen parlant la llengua dels seus senyors, l'idioma i les paraules.

Montaigne, de retòrica

Michel de Montaigne (1533-1592) dona una importància bàsica a la retòrica a l'hora de fixar la realitat, fins al punt que en el seu assaig 'Sobre la vanitat dels mots' assegura que Arquidam, rei d'Esparta, es mostrà ben sorprès quan Tucídides li contestà que, davant la pregunta de qui era més fort en combat, si ell o Pèricles, li respongués que això era molt difícil de contestar perquè quan l'havia llençat a terra en lluita "ell convencé els que l'han vist que no ha caigut, i guanya la partida".

Així doncs, no importa què passa sinó qui ho explica i com ho explica. Si qui parla és prou capaç d'utilitzar les paraules convenientment buidades o bé directament paraules buides, la forma com les ordenarà i les dirà seran determinants per entendre una cosa o altra en relació al que pot haver passat, en relació al que es pot haver esdevingut.